SOPHIE KINSELLA

Comedie, romance și roman psihologic,
o poveste despre iubire și încredere la vârsta adolescenței

ÎN CĂUTAREA LUI AUDREY

JUNIOR
POLIROM

SOPHIE KINSELLA s-a născut în 1969, la Londra. A studiat științele politice, filozofia și economia la Oxford. A lucrat o vreme ca ziaristă specializată în domeniul financiar, însă succesul romanului ei de debut a convins-o să se dedice în exclusivitate scrisului. La Editura Polirom au mai apărut: *Mă dau în vânt după cumpărături* (2004), *La cumpărături în rochie de mireasă* (2005), *Goana după cumpărături la New York* (2005), *Poți să fii un secret?* (2006), *La cumpărături cu sora mea* (2006), *Supermenajera* (2007), *La cumpărături cu bebe* (2008), *Îți amintești de mine?* (2008), *Fata fantomă* (2009), *La cumpărături cu Minnie* (2010), *Am numărul tău* (2012), *Noaptea nunții* (2013), *La cumpărături pentru vedete* (2014), *La cumpărături în Las Vegas* (2016).

SOPHIE KINSELLA

ÎN CĂUTAREA LUI AUDREY

Traducere din limba engleză şi note de Anacaona Mîndrilă-Sonetto
Titlul original: *Finding Audrey*, 2015

POLIROM, 2016

Versiune ebook: v1.0, aprilie 2018

Tuturor copiilor mei, care mi-au oferit, fiecare în felul lui, inspirație pentru această carte.

OMG, pe mama a apucat-o nebunia!

Nu nebunia mamei normală. Nebunie gravă.

Nebunia mamei normală – mama spune: „Hai să trecem toți pe superdieta fără gluten despre care am citit în *Daily Mail!”*. Mama cumpără trei pâini fără gluten. Sunt aşa de scârboase, că ni se face gura pungă. Familia intră în grevă, mama îşi ascunde sendvişul în stratul de flori şi săptămâna următoare am terminat-o cu dieta fără gluten.

Asta e nebunia mamei normală. Ce se întâmplă acum e nebunie gravă.

Stă la fereastra dormitorului ei, care dă spre Aleea Rosewood, pe care locuim. Nu, *stă* sună prea normal. Mama nu arată normal. Se clatină, aplecată în afară, cu o privire sălbatică. Cu mâinile ține computerul fratelui meu Frank. Computerul e cât pe ce să cadă de pe pervaz. O să se prăbuşească din clipă-n clipă. Un computer care face 700 de lire sterline.

Oare mama îşi dă seama? 700 de lire sterline! Ne spune întruna că *noi* nu cunoaştem valoarea banilor. Auzim mereu lucruri de genul: „Aveți idee ce greu se câştigă zece lire?” sau „N-ați irosi curentul electric dacă ar trebui să-l plătiți voi!”.

Păi cum o fi să câştigi 700 de lire sterline şi apoi să le faci zob, cu bună ştiință?

Sub noi, pe gazonul din fața casei, Frank, cu tricoul lui cu *Big Bang Theory*[1] fuge de colo-colo ținându-se cu mâinile de cap şi turuind panicat, cu o voce stridentă de groază:

— Mamă! Mamă, e *computerul* meu!

— Ştiu că e computerul tău! țipă isteric mama. Crezi că nu ştiu?!

— Mamă, te rog, nu vrei să vorbim?

— Am încercat cu discuții! îl repede mama. Am încercat cu linguşiri, cu argumente, cu rugăminți, cu glasul rațiunii, cu mituire… le-am încercat pe toate! PE TOATE,

Frank!

— Dar am nevoie de computer!

— *Nu ai nevoie de computer!* strigă mama cu atâta furie, încât tresar.

— Mami o să *arunce computerul!* spune Felix, țopăind pe iarbă şi uitându-se în sus cu bucurie neîncrezătoare.

Felix e frățiorul nostru. Are patru ani şi primeşte cele mai multe întâmplări ale vieții cu bucurie neîncrezătoare. Un camion pe stradă! Ketchup! Un cartof prăjit foarte lung! Computerul aruncat pe geam de mama e o simplă minune cotidiană între nenumărate altele.

— Da, şi computerul o să se strice! replică Frank fioros. Şi n-o să mai poți juca *Războiul stelelor,* niciodată!

Felix se încruntă speriat şi mama tresare parcă şi mai pornită.

— Frank! țipă ea. Nu-ți supăra fratele!

Între timp, vecinii noştri de peste drum, familia McDuggan, au ieşit să privească. Ollie, băiatul lor de doisprezece ani, chiar țipă „Nuuuu!" când vede ce vrea mama să facă.

— Doamnă Turner!

Trece strada în fugă, vine pe peluza noastră şi-şi ridică ochii rugător, împreună cu Frank.

Ollie joacă uneori *Land of Conquerors*{2} online cu Frank, asta când fratele meu e într-o dispoziție binevoitoare şi n-are niciun alt partener de joc. Acum, Ollie pare chiar mai îngrozit decât Frank.

— Vă rog, doamnă Turner, nu stricați computerul! spune el tremurând. Are pe el toate comentariile lui Frank la joc. Sunt aşa de haioase! (Se întoarce spre Frank.) Chiar sunt foarte haioase.

— Mersi, mormăie Frank.

— Mama ta parc-ar fi… (Ollie clipeşte agitat.) Zeița Războinică cu Puteri Sporite de la nivelul şapte.

— Cine sunt?! se stropşeşte mama.

— Ți-a făcut un *compliment!* se răsteşte Frank, dând ochii peste cap. Dac-ai juca, ai şti! Nivelul opt, îl

corectează el pe Ollie.

— Aşa-i, încuviinţează repede Ollie. Opt.

— Nici măcar nu puteţi comunica pe limba oamenilor normali! îi repede mama. Viaţa reală nu e un şir de niveluri!

— Te rog, mamă! o întrerupe Frank. Fac orice! Pun vasele în maşina de spălat! O sun pe bunica în fiecare seară! (Îşi stoarce creierii înnebunit.) Le citesc surzilor!

Le citesc surzilor? Frank aude ce spune?

— Să le citeşti surzilor?! explodează mama. *Surzilor?* N-am nevoie să le citeşti surzilor! Tu eşti afurisitul de surd din casă! N-auzi niciodată ce-ţi spun, eşti mereu cu nenorocitele de căşti în urechi…

— Anne!

Mă întorc şi-l văd pe tata intrând în luptă. Doi vecini ies în faţa caselor lor. E, oficial, un Incident în Cartier.

— Anne! strigă iar tata.

— Chris, lasă-mă să fac asta, spune mama pe ton de avertisment.

Îl văd pe tata înghiţind în sec. Tata e înalt şi frumos în stilul reclamelor la maşini şi *are înfăţişare* de şef, dar de fapt nu e chiar un mascul dominant.

Nu, asta a sunat urât. Cred că e dominant în multe privinţe. Atâta doar că mama e *şi mai dominantă.* E puternică, autoritară, frumoasă şi autoritară.

Am zis „autoritară” de două ori, nu?

Ei… Trageţi singuri concluziile.

— Ştiu că eşti supărată, scumpa mea, spune tata pe un ton împăciuitor. Dar nu e exagerat ce vrei să faci?

— Exagerat?! *El* e exagerat! E dependent, Chris!

— Nu sunt dependent! ţipă Frank.

— Spuneam doar…

— Ce? (În sfârşit, mama întoarce capul, ca să-l vadă cum trebuie pe tata.) Ce spuneai?

— Dacă-i dai drumul acolo, loveşti maşina. (Tata se schimonoseşte de parcă l-ar durea ceva.) Poate-l muţi puţin mai la stânga…

— Nu-mi pasă de maşină! Din dragoste, iau măsuri dure; o să-mi mulţumească mai târziu.

Împinge computerul într-o poziţie şi mai şubredă pe pervaz şi toţi icnim de spaimă, inclusiv vecinii spectatori.

— *Dragoste?!* îi strigă mamei Frank, de jos. Dacă m-ai iubi, nu mi-ai distruge computerul!

— Dacă tu m-ai iubi, Frank, nu te-ai trezi la ora două dimineaţa, pe ascuns, ca să joci online cu indivizi din Coreea!

— Te-ai trezit la ora două dimineaţa? îl întreabă Ollie pe Frank, cu ochii mari.

— Exersam, replică Frank ridicând din umeri. *Exersam,* îi repetă mamei apăsat. Se apropie campionatul! Mereu spui că ar trebui să am un ţel în viaţă! Ei, uite, am!

— Să joci *Land of Conquerors* nu e un ţel! O, Dumnezeule, Dumnezeule… (Mama se dă cu capul de computer.) Unde am greşit?!

— A, Audrey! exclamă Ollie, zărindu-mă. Bună! Ce faci?

Mă retrag de la fereastra dormitorului meu, speriată. Fereastra e ascunsă după un colţ al casei, şi nimeni nu trebuia să mă observe. În niciun caz Ollie, care, sunt sigură, e puţin îndrăgostit de mine, deşi e mai mic cu doi ani şi abia dacă-mi ajunge până la piept.

— Priviţi, e vedeta! zice zeflemitor Rob, tatăl lui Ollie.

Îmi spune „vedeta” de patru săptămâni, cu toate că mama şi tata l-au vizitat, pe rând, ca să-l roage să înceteze. El crede că e amuzant şi că părinţilor mei le lipseşte simţul umorului. (Am observat adesea că oamenii consideră că „a avea simţul umorului” e tot una cu „a fi un idiot insensibil”.)

Totuşi, de data asta, cred că mama şi tata nici măcar n-au auzit gluma foarte spirituală a lui Rob. Mama tot îngaimă „Unde am greşiiiiit?!”, iar tata o priveşte ţintă, îngrijorat.

— N-ai greşit! îi strigă el de jos. Nimic nu e în neregulă!

Iubito, coboară şi bea un pahar! Lasă computerul jos… deocamdată, adaugă el repede, văzându-i expresia. Poți să-l arunci pe geam mai târziu.

Mama nu se clinteşte nici măcar un centimetru. Computerul se înclină din ce în ce mai tare pe pervaz, iar tata se crispează.

— Scumpa mea, mă gândesc doar la maşină… Abia am terminat de plătit ratele…

Se duce spre maşină şi întinde mâinile, ca pentru a o ocroti de maşinăria gata să plonjeze.

— Aduceți o pătură! intervine Ollie, parcă înviind brusc. Să salvăm computerul! Ne trebuie o pătură. Facem un cerc…

Mama nici nu pare să-l audă.

— Te-am alăptat! țipă ea cu glas strident către Frank. Ți-am citit *Ursulețul Winnie!* N-am vrut decât un fiu cu educație solidă, pe care să-l intereseze cărțile, arta, activitățile în aer liber, muzeele şi, poate, competițiile sportive…

— *LOC* e o competiție sportivă! răcneşte Frank. Nu ştii nimic despre el! E un lucru serios! Premiul la campionatul internațional *LOC* de anul ăsta, din Toronto, e de şase milioane de dolari!

— Da, ne-o tot repeți! răbufneşte mama. Şi ce, ia zi, o să-l câştigi?! O să faci avere?!

— Poate, replică Frank uitându-se urât la ea. Dacă *exersez* suficient.

— Frank, vino-ți în fire! (Vocea ei răsună pe alee, tăioasă, aproape înfricoşătoare.) *Nu* intri în concursul internațional *LOC, n-o* să iei afurisitul de premiu de şase milioane de dolari şi *nu*-ți vei câştiga existența din jocuri! AŞA CEVA NU SE VA ÎNTÂMPLA!

Cu o lună înainte

Totul începe cu *Daily Mail.* În casa noastră, foarte multe lucruri încep cu *Daily Mail.*

Mama face mici mişcări involuntare, în stilul ei. Am cinat, am strâns masa, iar ea s-a pus pe citit ziarul, cu un pahar cu vin alături – „un mic răgaz pentru mine", spune mama –, şi s-a oprit la un articol. Văd peste umărul ei titlul.

CELE OPT SEMNE CĂ AVEȚI UN COPIL DEPENDENT DE JOCURI PE CALCULATOR

O aud murmurând:

— O, Doamne! *Dumnezeule!*

Îşi plimbă degetul de-a lungul listei şi respiră precipitat. Cu ochii mijiți, ca să văd mai bine, prind un subtitlu:

7. E iritabil şi morocănos.

Ha. Ha-ha.

Ăsta e râsul meu sec, în caz că nu v-ați prins.

Zău aşa, *morocănos?* Păi James Dean era un adolescent morocănos în *Rebel fără cauză* (am posterul – cel mai bun poster de film din toate timpurile, cel mai bun film din toate timpurile, cel mai sexy star de cinema din toate timpurile -; de ce, de ce, de ce a trebuit să moară?!). Aşadar, de aici reiese că James Dean era dependent de jocuri video? Hm, stai puțin…

Exact.

Dar mamei n-are rost să-i spun toate astea, fiindcă e un raționament logic, iar mama nu crede în logică, ci în horoscop şi în ceaiul verde. A, da, şi în *Daily Mail,* bineînțeles.

CELE OPT SEMNE
CĂ MAMA E DEPENDENTĂ DE *DAILY MAIL:*

1. Îl citeşte în fiecare zi.
2. Crede tot ce scrie în el.
3. Dacă încerci să i-l smulgi din mână, îl trage înapoi imediat şi spune „Lasă-l!”, de parcă ai încerca să-i răpeşti scumpa odraslă.
4. Când ziarul publică un articol panicard despre vitamina D, ne pune pe toți să ne scoatem tricourile şi să facem „băi de soare”. (Mai degrabă băi de înghețat.)
5. Când publică un articol panicard despre melanom, ne pune pe toți să ne dăm cu cremă de protecție solară.
6. Când publică un articol despre „Crema pentru față care DĂ într-adevăr rezultate”, o comandă chiar în clipa aceea. Adică îşi scoate pe loc iPadul.
7. Dacă nu poate face rost de ziar în vacanță, are simptome de sevraj grave. Atunci să vedeți ce-i aia iritabil şi morocănos!
8. O dată a încercat să renunțe la el în post. A rezistat jumătate de dimineață.

Mă rog... N-am ce să fac în privința tragicei dependențe a mamei, decât să sper că n-o lasă să-i distrugă *prea mult* viața. (A provocat deja pagube semnificative în camera noastră de zi, după ce a citit un articol din secțiunea „Interioare” – „Vă puteți picta manual toată mobila!”.)

Tocmai atunci intră Frank agale în bucătărie, îmbrăcat cu tricoul negru inscripționat *I MOD, THEREFORE I AM*{3} cu căştile în urechi şi telefonul în mână. Mama lasă jos *Daily Mail* şi-l priveşte lung, țintă, de parcă i s-ar fi luat un văl de pe ochi.

(N-am înțeles niciodată expresia asta. Văl?

Mă rog. Nu contează.)

— Frank, câte ore ai jucat săptămâna asta jocuri pe computer? întreabă ea.

— Defineşte „jocuri pe computer”, răspunde Frank fără să ridice ochii de la telefon.

— Poftim?

Mama se uită la mine nesigură. Ridic din umeri.

— Ştii tu, jocuri pe computer. Câte ore? FRANK! strigă ea, văzând că n-are de gând să-i răspundă. Câte ore? Scoate-ți alea din urechi!

— Poftim? zice Frank scoțându-şi căştile din urechi şi uitându-se la ea, cu aerul că n-a auzit întrebarea. E important?

— Da, e important! se răsteşte mama. Vreau să-mi spui câte ore petreci pe săptămână jucând jocuri pe computer. Acum, pe loc. Fă socoteala!

— Nu pot, răspunde Frank calm.

— Nu poți? Cum adică *nu poți?!*

— Nu ştiu la ce te referi, spune Frank cu o răbdare studiată. Te referi la jocuri pe computerul propriu-zis? Sau te referi la toate jocurile pe ecran, inclusiv pe Xbox şi PlayStation? Pui la socoteală şi jocurile pe telefon? Defineşte-ți termenii!

Ce tâmpit e Frank! N-a *văzut* că mama e în faza ambalării de dinainte de scandal?

— Mă refer la orice îți deformează mintea! spune mama fluturând *Daily Mail.* Îți dai seama ce periculoase sunt jocurile astea? Îți dai seama că creierul tău nu se dezvoltă cum trebuie? CREIERUL, Frank! Cel mai valoros organ al tău!

Frank zâmbeşte cu subînțeles şi nu pot să nu chicotesc văzându-l. La drept vorbind, Frank e chiar haios.

— Voi ignora ce-am văzut, replică mama cu răceală. E doar o dovadă a ceea ce spuneam.

— Nu e deloc, zice Frank, deschizând frigiderul. Scoate o cutie cu cacao cu lapte şi o bea pe nerăsuflate, direct din cutie, ceea ce e scârbos.

— Nu face asta! îi spun furioasă.

— Calmează-te, că mai e o cutie.

— Îți stabilesc o limită la jocuri, tinere. (Mama bate cu

palma în *Daily Mail,* pentru a-şi sublinia spusele.) M-am cam săturat de treaba asta!

Tinere. Asta înseamnă că o să-l bage şi pe tata în poveste. De câte ori începe să utilizeze apelative ca *tinere* sau *domnişoară,* negreşit, a doua zi are loc o îngrozitoare discuție de familie, în care tata încearcă s-o susțină pe mama în tot ce spune ea, deşi nu pricepe decât jumătate.

În fine, nu-i problema mea.

***

Numai că mama apare în camera mea, în seara aceea, şi se interesează:

— Audrey, ce *e Land of Conquerors?*

Ridic ochii din *Grazia*{4} şi o scrutez cu privirea. Pare încordată. Are obrajii trandafirii şi pumnul drept încleştat, de parcă tocmai şi-a luat mâna de pe un mouse. A căutat pe Google „dependența de jocuri pe computer", *ştiu* precis că asta a făcut.

— Un joc.

— Ştiu că-i un joc, zice mama pe un ton exasperat, dar de ce îl joacă Frank tot timpul? *Tu* nu-l joci tot timpul, nu?

— Nu.

Am jucat *LOC* şi zău că nu pricep obsesia. O oră, două, merge.

— Şi atunci, ce-l atrage aşa de tare?

— Păi ştii… (Mă gândesc puțin.) E palpitant! Primeşti recompense. Eroii sunt chiar reuşiți. Grafica e extraordinară şi tocmai a fost lansată o echipă nouă de războinici, cu puteri noi, aşa că…

Ridic din umeri. Mama pare mai nedumerită ca oricând. Necazul e că nu joacă jocuri. Ca urmare, e imposibil să-i explici diferența între *LOC 3* şi, să zicem, *Pacman* din 1985.

— Îl arată pe YouTube! spun, lovită brusc de inspirație. Oamenii pot să comenteze. Stai puțin.

În timp ce caut un clip pe iPad, mama se aşază şi se uită în jur. Încearcă să pară degajată, dar îi simt ochii albaştri, rotunzi cercetându-mi mormanele de lucruri, căutând... ce? Orice. Totul. Adevărul e că mama şi cu mine nu mai ştim, de o vreme, ce înseamnă degajarea, totul are înțeles şi importanță.

Din tot ce s-a întâmplat, ăsta e unul dintre cele mai triste lucruri. Nu mai putem să ne purtăm normal una cu cealaltă. Mama se agață de orice silabă rostită de mine, chiar dacă nu-şi dă seama. Creierul ei intră în priză. *Ce înseamnă asta? Se simte bine Audrey? Ce spune Audrey, de fapt?*

Văd că se uită cu atenție la o pereche de blugi vechi, rupți de pe scaunul meu, de parcă ar avea o semnificație amenințătoare. Când, de fapt, singura lor semnificație e asta: mi-au rămas mici. În ultimul an m-am înălțat vreo opt centimetri, ajungând la un metru şaptezeci. Înaltă pentru paisprezece ani. Lumea spune că semăn cu mama, dar nu sunt la fel de frumoasă ca ea. Are ochii *atât* de albaştri! Ca două diamante albastre. Ai mei sunt spălăciți – nu că ar fi prea vizibili în momentul de față.

Ca să-ți faci o idee despre cum arăt: sunt foarte slabă, foarte banală, îmbrăcată cu un maiou negru şi blugi strâmți. Şi port ochelari negri tot timpul, chiar şi în casă. E... Mă rog. O chestie. Chestia mea, presupun. De aici zeflemeaua cu „vedeta" a vecinului Rob. M-a văzut cu ochelarii mei negri coborând din maşină, pe ploaie şi s-a interesat imediat: „Ce-i cu ochelarii? Eşti Angelina Jolie?".

Nu încerc să fiu *cool.* Există un motiv.

Pe care, bineînțeles, vrei acum să-l afli.

Presupun.

Bine, de fapt, e ceva foarte intim. Nu ştiu dacă sunt pregătită să-ți spun în momentul ăsta. Dacă vrei, mă poți socoti ciudată. O fac destui.

— Asta-i!

Găsesc un clip cu o bătălie din *LOC,* cu comentariile lui „Archy". Archy e un tip din Suedia care pune clipuri pe

YouTube pe care Frank le adoră. În ele, Archy joacă LOC şi face comentarii haioase despre joc. Cum m-am aşteptat, îmi ia o veşnicie să-i explic mamei ideea.

— Dar de ce să te uiți cum joacă altcineva? tot repetă ea, nedumerită. De ce? Nu-i pierdere totală de timp?

— Păi… spun ridicând din umeri. În fine, ăsta-i *LOC.*

Câteva clipe domneşte tăcerea. Mama se uită concentrată la ecran, ca un profesor foarte bătrân care încearcă să descifreze un cod egiptean străvechi. Se produce o explozie formidabilă şi ea se strâmbă.

— De ce trebuie să fie cu *omoruri?* Dac-aş concepe eu un joc, ar fi axat pe idei. Politică. Chestiuni importante. Da! De ce nu? Îmi dau seama că i se aprinde un beculeț – o idee nouă: De pildă, un joc pe computer numit *Dezbateți!* Elementul de competiție se păstrează, dar câştigi puncte argumentând!

— De *asta* nu suntem miliardari, remarc, ca adresându-mă altcuiva.

În timp ce caut alt clip, Felix dă buzna în cameră.

— *Candy Crush!* exclamă el încântat de cum îmi zăreşte iPadul, făcând-o pe mama să icnească zgomotos, îngrozită.

— De unde ştie el de aşa ceva? se interesează ea. Închide-l! Nu accept să mai am un dependent în familie!

Hopa! E posibil să fi fost eu cea care i-a făcut cunoştință lui Felix cu *Candy Crush.* Nu că ar şti să-l joace cum trebuie.

Închid iPadul şi Felix se holbează la el, decepționat.

— *Candy Crush!* urlă el. Vreau să joc *Candy Cruuuuuush!*

— S-a stricat, Felix. (Mă prefac că apăs butonul de pornire al iPadului.) Vezi? Nu merge.

— S-a stricat, confirmă mama.

Felix se uită de la noi la iPad. Îți poți da seama că mintea îi munceşte din răsputeri, atât cât îi permit neuronii lui de băiat de patru ani.

— Să cumpărăm un ştecăr! propune el cu o însuflețire

subită, înşfăcând iPadul. Cumpărăm un ştecăr şi-l reparăm.

— Magazinul de ştecăre s-a închis, spune mama fără o clipă de ezitare. Ce păcat! Cumpărăm mâine. Dar ştii ceva? Acum mâncăm pâine prăjită cu Nutella!

— Pâine prăjită cu Nutella!

Brusc, mutrița lui Felix radiază de bucurie. Ridică brațele triumfător, iar mama îi smulge iPadul şi mi-l dă. În cinci secunde, l-am ascuns după o pernă de pe pat. Felix îi sesizează imediat dispariția şi se schimonoseşte, gata să urle.

— Unde e *Candy Crush?*

— Îl ducem la magazinul de ştecăre, ai uitat? spune mama numaidecât.

— La magazinul de ştecăre, aprob eu. Dar acum mănânci pâine prăjită cu Nutella! Câte felii vrei?

Săracul Felix! O lasă pe mama să-l scoată din cameră, cu acelaşi aer nedumerit. Absolut învins la capitolul abilități strategice. Aşa e când ai patru ani. Pariez că mama şi-ar dori să poată folosi şmecheria asta şi cu Frank.

Aşadar, mama ştie acum ce e *LOC.* Iar „cunoaşterea înseamnă putere”, potrivit lui Kofi Annan. Pe de altă parte, Leonardo da Vinci a spus „Acolo unde se ţipă nu există cunoaştere adevărată”, ceea ce s-ar aplica mai bine la familia noastră. (Te rog să nu mă iei drept supercitită. Mama mi-a cumpărat luna trecută o carte cu citate şi o răsfoiesc când mă uit la televizor.)

Oricum, „cunoaşterea înseamnă putere” nu se întâmplă în cazul nostru, pentru că mama n-are deloc putere asupra lui Frank. E sâmbătă seara şi el joacă *LOC* de la prânz. A dispărut în camera de joacă imediat după budincă. Apoi a sunat cineva la intrare şi eu am şters-o din calea cui o fi fost, în camera retrasă, care e bârlogul meu.

Acum e aproape ora şase şi eu m-am furişat în bucătărie să-mi iau nişte biscuiți Oreo, iar acolo am găsit-o pe mama plimbându-se cu paşi mari, agitată rău. Expiră zgomotos, se uită la ceas, expiră iar.

— Toți sunt dependenți de computer! răbufneşte ea dintr-odată. Le-am cerut de vreo douăzeci şi cinci de ori să le închidă! De ce nu pot? E doar un buton! Pornit, oprit.

— Poate sunt la un nivel… încep eu.

— Niveluri! mă întrerupe mama cu vehemență. M-am săturat să aud de niveluri! Le mai dau un minut şi gata!

Scot un Oreo din pachet şi-l desfac.

— Cine e cu Frank?

— Un prieten de la şcoală. Nu l-am mai văzut. Cred că-l cheamă Linus…

Linus. Mi-l amintesc pe Linus. A jucat la şcoală în piesa de teatru *Să ucizi o pasăre cântătoare,* în rolul lui Atticus Finch. Frank a fost Mulțimea.

Frank merge la Şcoala Cardinal Nicholls, la câțiva paşi de şcoala mea, Şcoala de Fete Stokeland şi, uneori, cele două şcoli se reunesc pentru piese de teatru, concerte şi altele. Deşi, la drept vorbind, Stokeland nu mai e „şcoala

mea". N-am mai fost la şcoală din februarie, fiindcă s-au întâmplat acolo nişte chestii. Deloc grozave.

Mă rog.

În fine, să mergem mai departe. După aceea m-am îmbolnăvit. Acum urmează să schimb şcoala şi să repet anul, ca să nu rămân în urmă. Noua şcoală se cheamă Academia Heath, iar cei de acolo au zis că ar fi recomandat să încep în septembrie, nu în semestrul de vară, când sunt mai mult examene. Aşa că până atunci stau acasă.

Şi nu fac *nimic*. Mi-au trimis o grămadă de sugestii de lectură, cărți de matematică şi liste de cuvinte pentru vocabularul la franceză. Toți au căzut de acord că e esențial să merg înainte cu temele şcolare şi că „Te va face să te simți mult mai bine, Audrey!". (Vezi să nu.) Aşa că uneori trimit un eseu la istorie sau la altceva, iar ei mi-l dau înapoi cu nişte comentarii scrise cu roşu. Toată treaba e cam la întâmplare.

În fine. Voiam să spun că Linus a jucat în piesa de teatru şi a fost foarte bun în rolul lui Atticus Finch. A fost nobil şi eroic şi toți l-au crezut. Într-o scenă trebuie să împuşte un câine turbat şi în seara noastră puşca de recuzită n-a funcționat, dar niciun spectator n-a râs şi nici măcar n-a murmurat. Atât de bine a jucat!

A trecut o dată pe la noi, înaintea unei repetiții. A stat numai vreo cinci minute, dar tot îmi aduc aminte.

De fapt, lucrul ăsta nu e prea relevant.

Când să-i amintesc mamei că Linus a jucat rolul lui Atticus Finch, îmi dau seama că ea a ieşit din bucătărie. După o clipă îi aud vocea:

— Ai jucat destul, tinere! *Tinere*.

Țâşnesc lângă uşă şi mă uit prin crăpătură. Frank iese în hol, după mama, cu paşi mari şi fața tremurând de furie.

— Nu ajunseserăm la sfârşitul *nivelului!* Nu se poate să închizi jocul aşa, pur şi simplu! Înțelegi ce ai făcut, mamă? Ştii măcar ce înseamnă *Land of Conquerors?!*

Pare ieşit din fire cu totul. S-a oprit chiar sub mine, cu părul negru căzut peste fruntea palidă, agitându-şi braţele slabe şi gesticulând furios cu mâinile mari, osoase. Sper că, într-o bună zi, restul corpului lui o să-i ajungă din urmă mâinile şi picioarele. Nu pot să rămână aşa comic de uriaşe, nu? Precis o să crească şi restul. Are cincisprezece ani, deci mai poate creşte vreo 30 de centimetri. Tata are 1,80 m, dar zice mereu că Frank îl va întrece în înălţime.

— Nu-i nimic, spune o voce pe care o recunosc – e Linus, dar nu-l văd prin crăpătura uşii. Mă duc acasă. Mulţumesc că m-aţi primit.

— Nu pleca acasă! exclamă mama pe tonul ei fermecător-cu-musafirii. Te rog, Linus, nu pleca acasă! N-am vrut câtuşi de puţin asta.

— Dar, dacă nu putem juca… spune Linus, părând încurcat.

— Vrei să spui că jocurile pe computer sunt singura formă de socializare pe care o înţelegeţi voi, băieţii? Ştii ce trist e?

— Şi ce propui să facem? întreabă Frank ursuz.

— Cred că ar trebui să jucaţi badminton. E o seară frumoasă de vară, grădina e minunată şi uite ce-am găsit!

Îi întinde lui Frank vechiul set de badminton. Fileul e încurcat tot şi observ că un animal neidentificat a ros puţin unul dintre fluturaşi. Îmi vine să râd văzând expresia lui Frank. E aproape amuţit de oroare.

— Mamă… Unde l-ai *găsit?*

— Sau crochet! adaugă mama binevoitoare. E un joc distractiv.

Frank nici măcar nu răspunde. Pare atât de copleşit de ideea de a juca crochet, încât îl compătimesc sincer.

— Sau de-a v-aţi ascunselea?

Mă pufneşte râsul şi-mi acopăr repede gura cu palma. Nu mă pot abţine. De-a v-aţi ascunselea!

— Sau rummy! insistă mama pe un ton disperat. Înainte îţi plăcea foarte tare!

— Mie îmi place rummy, intervine Linus.

Simt o mică şmecherie. Ar fi avut tot dreptul să se ia de Frank, să plece imediat şi să scrie pe Facebook că e naşpa rău la Frank acasă. Dar pare că vrea să-i facă pe plac mamei. Pare să facă parte din categoria oamenilor care se uită în jur şi-şi zic: De ce să *nu* fac viaţa tuturor mai uşoară? (Înţelegi că deduc toate astea din patru cuvinte.)

— Vrei să joci rummy? întreabă Frank, ca şi când nu-şi crede urechilor.

— De ce nu? replică Linus degajat.

O clipă mai târziu, cei doi se îndreaptă spre camera de joacă. (Mama şi tata au schimbat culoarea pereţilor şi au botezat-o Camera de Studiu pentru Tineri când eu am împlinit treisprezece ani, dar tot camera de joacă a rămas.)

În clipa următoare, mama s-a întors în bucătărie şi-şi ia un pahar cu vin.

— Vezi? spune ea. Aveau nevoie numai de puţină îndrumare. Puţin control părintesc. N-am făcut decât să le deschid ochii. Nu sunt *dependenţi* de computere. Trebuie doar să le aminteşti că mai există multe alte lucruri.

Nu vorbeşte cu mine, ci cu Judecătorul Imaginar de la *Daily Mail,* care îi veghează în permanenţă viaţa şi-i dă note de la 1 la 10.

— Nu cred că rummy e un joc foarte potrivit în doi, spun eu. Îţi ia o veşnicie ca să scapi de toate piesele.

Bag de seamă că vorbele mele o pun pe gânduri pe mama. Sunt sigură că are aceeaşi imagine ca mine: Frank şi Linus stând posomorâţi unul în faţa celuilalt la masa de rummy, detestând jocul şi decretând că toate jocurile de societate sunt o porcărie şi de-a dreptul penibile.

— Ai dreptate, spune ea într-un final. Mă gândesc să merg să joc cu ei. Să fie mai distractiv.

Nu mă întreabă dacă vreau şi eu să vin, lucru pentru care sunt recunoscătoare.

— Atunci distracție plăcută! îi urez.

Scot pachetul de Oreo, o zbughesc din bucătărie în bârlogul meu şi, pe când butonez telecomanda televizorului, aud vocea mamei răsunând din camera de joacă în toată casa.

— N-AM SPUS RUMMY ONLINE!

Casa noastră e ca vremea. Se schimbă şi se înrăutăţeşte, se dezlănțuie şi se domoleşte. Are momente de fericire senină, zile de mohoreală cenuşie şi furtuni cu tunete şi fulgere care izbucnesc din senin. În momentul ăsta, furtuna se îndreaptă spre mine. Tunet-fulger-tunet-fulger, Frank-mama-Frank-mama.

— Care e *diferența?!*

— E enormă! Ți-am zis să nu mai stați pe computer!

— Mamă, e acelaşi afurisit de joc!

— Ba nu e! Vreau să pleci din fața ecranului! Vreau să joci un joc cu prietenul tău! ÎN REALITATE!

— Nu-i nicio distracție cu doi jucători. Am putea la fel de bine să jucăm, ştiu eu, un afurisit de macao!

— Ştiu! aproape că urlă mama. De asta am vrut să vin să joc cu voi!

— Păi, ce naiba, N-AM ŞTIUT!

— Nu mai înjura! Dacă mai înjuri în fața mea, tinere… *Tinere.*

Îl aud pe Frank scoțând sunetul de Frank Furiosul. E jumătate răget de rinocer, jumătate strigăt de frustrare.

— „Naiba" nu-i o înjurătură, spune el respirând anevoios, ca pentru a-şi înfrâna iritarea.

— Ba e!

— E în filmele cu Harry Potter, ştii? *Harry Potter!* Cum să fie înjurătură?

— Poftim? face mama, părând prinsă pe picior greşit.

— Harry Potter. Mi-am încheiat pledoaria.

— Nu pleca din fața mea, tinere!

Tinere. Cu asta, sunt trei. Bietul tata! Câte o să-i audă urechile când ajunge acasă…

— Bună!

Vocea lui Linus mă ia prin surprindere şi mă întorc sărind ca arsă. Chiar sar. Reflexele mele au devenit mai rapide. *Hipersensibile.* Ca restul ființei mele.

E în pragul uşii. *Atticus Finch,* îmi trece prin minte ca fulgerul. Un adolescent înalt şi subțire, cu păr şaten, pometi laţi şi păr pleoştit şi un zâmbet ca o felie de portocală. Nu că ar avea dinții portocalii, dar gura lui ia forma unei felii de portocală când zâmbeşte. Ceea ce face chiar acum. Niciun alt prieten al lui Frank nu zâmbeşte.

Intră în cameră şi pumnii mei se încleştează, de frică. Pesemne că s-a abătut încoace în timp ce mama şi Frank se certau. Dar în camera asta nu intră nimeni. E spațiul meu. Nu i-a spus Frank?

Nu i-a *vorbit* Frank despre asta?

Panica îmi face pieptul să freamăte. Deja au început să-mi dea lacrimile. Gâtul meu pare împietrit. Trebuie să evadez! Trebuie să… nu pot…

Nimeni nu intră aici. *Nimeni nu are voie să intre aici.*

Aud în minte vocea doamnei doctor Sarah. Frânturi din şedințele noastre, de-a valma.

Inspiră cât numeri până la patru, expiră cât numeri până la şapte.

Corpul tău crede că pericolul e real, Audrey. Dar pericolul nu e real.

— Bună! mai încearcă el o dată. Eu sunt Linus. Tu eşti Audrey, nu?

Pericolul nu e real. Încerc să-i impun minții mele cuvintele astea, dar panica le acoperă. Invadează totul. E ca un nor atomic.

— Îi porți tot timpul? întreabă el, făcând semn cu capul spre ochelarii mei negri.

Pieptul îmi tresaltă de groază. Cumva, reuşesc să mă strecor pe lângă el, spunând cu respirația tăiată:

— Scuze!

Traversez valvârtej bucătăria, cu iuțeala unei vulpi hăituite. O iau pe scări în sus. Mă opresc în dormitorul meu. În colțul cel mai ferit. Ghemuită în spatele draperiei.

Respirația mea parc-ar fi un motor cu pistoane. Pe obraji îmi curg râuri de lacrimi. Am nevoie de un Clonazepam, dar în momentul ăsta nu pot să ies de după draperie nici măcar ca să merg să-l iau. Mă agăț de bucata de material ca şi cum ar fi singurul lucru care mă va salva.

— Audrey?

Mama e la uşa camerei; are vocea stridentă, îngrijorată.

— Scumpa mea? Ce s-a întâmplat?

— Doar… ştii… (înghit.) Băiatul ăla a intrat şi nu mă mai aşteptam…

— Nu-i nimic, mă liniştește mama, venind lângă mine şi
mângâindu-mă pe cap. Nu-i nimic. E de înțeles. Vrei să iei un…?!

Mama nu rosteşte niciodată numele medicamentului cu voce tare.

— Da.

— Ți-l aduc.

Se duce în baie şi aud zgomotul apei care curge. Simt un singur lucru: mă simt tâmpită. Tâmpită.

***

Deci acum ştii.

Mă rog, bănuiesc că nu ştii, ci presupui. Ca să te scap de chinuri, iată diagnosticul complet. Tulburare de anxietate socială, tulburare de anxietate generalizată şi episoade depresive.

Episoade. De parcă depresia ar fi o comedie de situație cu o poantă amuzantă de fiecare dată. Sau un serial de televiziune plin cu momente de suspans. Singurul suspans din viața mea e întrebarea „O să scap vreodată de rahatul ăsta?”, şi, credeți-mă, devine destul de monotonă.

La următoarea şedinţă cu doamna doctor Sarah îi povestesc de Linus şi de toată treaba cu atacul de panică, iar ea ascultă cu un aer meditativ. Doamna doctor Sarah face totul cu un aer meditativ. Ascultă cu un aer meditativ, scrie cu un aer meditativ – caligrafiază literele rotunde – şi chiar tastează la computer cu un aer meditativ.

Numele ei de familie e McVeigh, dar noi îi spunem doamna doctor Sarah, fiindcă am discutat despre asta la o şedinţă mare şi s-a decis că prenumele sună abordabil, dar *doamna doctor* transmite autoritate şi linişteşte, aşa că doamna doctor Prenume e apelativul perfect pentru secţia de pediatrie.

(Când a zis „apelativ", am crezut că în spital se face apel, ca la armată. Serios, vreo zece minute, până când mi-a explicat ea.)

Secţia de pediatrie e la un spital mare, privat, numit St John's, la care mama şi tata au asigurare datorită serviciului tatei. (Prima întrebare care ţi se pune la sosire nu e „Cum te simţi?", ci „Ai asigurare?".) Am stat aici şase săptămâni, după ce mama şi tata şi-au dat seama că am o problemă serioasă. Necazul e că depresia n-are simptome evidente, ca petele pe piele şi febra, aşa că la început nu-ţi dai seama. Le tot spui oamenilor „Mi-e bine", când nu ţi-e bine. Te gândeşti că *ar trebui* să-ţi fie bine. Te tot întrebi: „De ce nu mi-e bine?".

Mă rog. Într-un final, mama şi tata m-au dus la medicul de familie, el mi-a dat o trimitere şi am venit aici. Eram cam varză. Sinceră să fiu, nu-mi amintesc prea bine primele câteva zile. Acum vin de două ori pe săptămână. Aş putea veni mai des, dacă aş vrea – mi se tot repetă. Aş putea să fac brioşe. Dar am făcut de 55 de catralioane de ori şi reţeta e întotdeauna aceeaşi.

După ce am terminat să-i povestesc doamnei doctor Sarah despre treaba cu ascunsul după draperie, ea priveşte o vreme chestionarul ale cărui căsuţe le-am bifat

la sosire. Întrebările obişnuite.

Te simți ratat(ă)? Tot timpul.

Simți vreodată dorința să nu exişti? Tot timpul.

Doamna doctor Sarah numeşte foaia asta „simptomele" mele. Uneori mă întreb: *Să mint şi să spun că totul e roz?* Dar, ciudat, nu pot. Nu-i pot face asta doamnei doctor Sarah. Suntem împreună în povestea asta.

— Şi ce simți față de ceea ce s-a întâmplat? întreabă ea pe tonul ei domol şi blajin.

— Mă simt blocată.

Rostesc cuvântul „blocată" înainte să apuc să-mi dau seama. Nici nu ştiam că mă simt blocată.

— Blocată?

— Sunt bolnavă de *o veşnicie.*

— Nu de o veşnicie, replică ea cu calm. Ne-am întâlnit prima oară (consultă ecranul computerului) pe şase martie. Probabil că erai deja bolnavă de un timp, fără să-ți fi dat seama. Dar vestea bună e că ai făcut cale lungă, Audrey! Pe zi ce trece eşti tot mai bine.

— *Tot mai bine?!* (Mă întrerup şi încerc să vorbesc pe un ton liniştit.) În septembrie ar trebui să încep cursurile la o şcoală nouă. Nu pot nici măcar să vorbesc cu oamenii. O persoană necunoscută vine la noi şi eu o iau razna. Cum pot să merg la şcoală? Cum pot să fac orice altceva? Dacă rămân aşa la nesfârşit?

Pe obraz mi se prelinge o lacrimă. De unde *naiba* a apărut? Dr. Sarah îmi dă un şervețel fără niciun comentariu şi eu îmi frec ochii, ridicându-mi o clipă ochelarii negri pentru asta.

— În primul rând, nu vei rămâne aşa la nesfârşit, spune dr. Sarah. Afecțiunea ta e pe deplin tratabilă. *Pe deplin tratabilă.*

Mi-a spus asta de o mie de ori.

— Ai făcut progrese însemnate de la începutul tratamentului, continuă ea. Suntem abia în mai. Am toată încrederea că vei fi pregătită pentru şcoală în septembrie. Dar asta presupune…

— Ştiu. (Mă ghemuiesc, cuprinzându-mi corpul cu braţele.) Perseverenţă, exerciţiu şi răbdare.

— Ţi-ai scos ochelarii negri săptămâna asta? întreabă dr. Sarah.

— Nu prea mult.

Ceea ce înseamnă *deloc.* Ea ştie.

— Ai făcut contact vizual cu cineva?

Nu răspund. Teoretic, trebuia să încerc. Cu un membru al familiei. Doar câteva secunde, în fiecare zi.

Mamei nici măcar nu i-am spus. Ar fi ieşit un mare tam-tam.

— Audrey?

— Nu, mormăi cu capul plecat.

Contactul vizual e treabă serioasă. Cea mai serioasă. Simpla idee îmi provoacă greaţă, până-n străfundul fiinţei mele.

Raţional vorbind, ştiu că ochii nu sunt înfricoşători. Sunt nişte globi de gelatină mici şi inofensivi. O părticică minusculă din întreaga suprafaţă a corpului. Îi avem cu toţii. Şi atunci de ce să mă deranjeze? Dar am avut mult timp la dispoziţie să mă gândesc la asta şi, după părerea mea, majoritatea oamenilor subestimează ochii. În primul rând, sunt puternici. Au rază de acţiune mare. Dacă te concentrezi la o persoană aflată la 30 de metri de tine, printr-o grămadă de alţi oameni, persoana *ştie* că te uiţi la ea. Care altă parte din anatomia omului poate avea acelaşi efect? Practic, e o capacitate paranormală, asta-i.

Dar ochii sunt şi ca nişte vârtejuri. Sunt infiniţi. Te uiţi direct în ochii cuiva şi tot sufletul tău poate fi absorbit într-o nanosecundă. Asta e senzaţia. Ochii altora sunt nemărginiţi şi tocmai asta mă sperie.

În cameră e linişte pentru o vreme. Doamna doctor Sarah nu spune nimic. Se gândeşte. Îmi place când doamna doctor Sarah se gândeşte. Dacă m-aş putea ghemui în creierul cuiva, cred că ar fi al ei.

— Am o idee pentru tine, spune ea ridicând privirea. Ce ai zice să faci un film?

— Poftim?!

Mă uit la ea pierdută. Nu mă aşteptam la aşa ceva. Mă aşteptam la o foaie de hârtie cu un exerciţiu pe ea.

— Un film documentar. Îţi trebuie doar o cameră video digitală ieftină. Poate că ţi-o cumpără părinţii sau găsim una aici, să ţi-o împrumutăm.

— Şi ce să fac cu ea?

Mă arăt intenţionat proastă şi neinteresată fiindcă pe dinăuntru mă simt tulburată. Un film! Nimeni n-a pomenit până acum de realizarea unui film. Ce-o mai fi şi asta? Versiunea nouă a brioşelor?

— Cred că poate fi o cale bună ca să treci de punctul în care te afli acum acolo unde… (Doamna doctor Sarah face o pauză.) Acolo unde vrem să fii. La început poţi să filmezi ca un observator. Musca de pe perete. Ştii ce înseamnă „musca de pe perete”?

Dau din cap că da, încercând să-mi ascund panica tot mai mare. Treaba asta se întâmplă prea repede.

— Apoi, după o vreme, aş vrea să începi să iei interviuri. Ce crezi, ai putea să faci contact vizual cu cineva prin intermediul unei camere video?

Simt un trăsnet orbitor de teroare pe care-mi ordon să-l ignor, căci creierul meu încearcă adesea să-mi trimită mesaje *care sunt neadevărate şi pe care nu trebuie să le ascult.* Asta e prima lecţie la St John’s: creierul tău e idiot.

— Nu ştiu. (Înghit cu greutate, simţind că mi se încleştează pumnii.) Poate.

— Minunat! spune doamna doctor Sarah, afişându-mi zâmbetul ei angelic. Ştiu că pare greu şi înfricoşător, Audrey. Dar cred că va fi un proiect minunat pentru tine.

— Bine, dar ştiţi, nu înţeleg…

Mă opresc, stăpânindu-mă; încercând să nu las lacrimile de spaimă să-mi umple ochii. Nici măcar nu ştiu ce mă înfricoşează. O cameră video? O idee nouă? O cerinţă la care nu mă aşteptam?

— Ce nu înţelegi?

— Ce să filmez?

— Orice. Orice întâlneşti în cale. Orientezi camera video şi filmezi. Casa ta. Oamenii din casa ta. Fă portretul familiei tale.

— Sigur! pufnesc fără să mă pot abține. O să-l intitulez *Familia mea senină şi iubitoare.*

— Dacă vrei, spune ea râzând. Abia aştept să-l văd.

FAMILIA MEA SENINĂ ŞI IUBITOARE – TRANSCRIERE DE FILM

INTERIOR. ALEEA ROSEWOOD NR. 5. ZIUA

Camera video se roteşte într-o bucătărie dezordonată.

AUDREY (DIN OFF)
Bun găsit la documentarul meu. Aste e bucătăria. Asta e masa din bucătărie. Frank n-a strâns după ce a mâncat micul dejun, e revoltător!

ORIENTARE SPRE: o masă din lemn de pin pe care se află un bol pentru cereale folosit, o farfurie plină de firimituri şi un borcan cu Nutella din care iese o lingură.

AUDREY (DIN OFF)
Astea sunt dulapurile din bucătărie.

ORIENTARE SPRE: un set de dulapuri de bucătărie Shaker, vopsite în gri. Camera video se plimbă încet pe lângă ele.

AUDREY (DIN OFF)
Ce prostie! Nu ştiu ce ar trebui să filmez. Asta e fereastra.

ORIENTARE SPRE: o fereastră ce dă către grădină, unde vedem un leagăn vechi şi o vatră nou-nouţă, cu eticheta încă agăţată de ea. Camera video face zoom pe vatră.

AUDREY (DIN OFF)

Cadoul primit de tata de ziua lui. Ar trebui s-o folosească, zău.

Camera video se roteşte nesigur spre uşă.

AUDREY (DIN OFF)
Bun, deci ar trebui să mă prezint. Sunt Audrey Turner şi filmez pentru că…

(pauză)

În fine. Mama şi tata mi-au cumpărat camera video. Nu le mai tăcea gura. „Poate devii producător de documentare!” Ideea i-a încântat supertare şi au cheltuit mult prea mult pe camera asta. Le-am zis să mi-o cumpere pe cea mai ieftină, dar ei au vrut, aşa că…

Camera video înaintează spasmodic până în hol şi se opreşte asupra scărilor.

AUDREY (DIN OFF)
Astea sunt scările. Le vezi, nu? Nu eşti bătut în cap.

(pauză)

Nici măcar nu ştiu cine eşti. Cine se uită? Doamna doctor Sarah, presupun. Bună ziua, doamnă doctor Sarah!

Camera înaintează clătinat pe scări.

AUDREY (DIN OFF)
Acum mergem la etaj. Cine locuieşte în casa ASTA?

Camera focalizează pe un sutien negru, din

dantelă, atârnat de balustrada scării.

AUDREY (DIN OFF)
E al mamei.
(scurtă pauză)
De fapt, s-ar putea să nu vrea să-l vezi.

Camera coteşte şi focalizează pe o uşă întredeschisă.

AUDREY (DIN OFF)
Aceea e camera lui Frank, dar nu pot nici măcar să mă apropii de ea, din cauza duhorii. O să folosesc zoomul.

Camera face zoom pe o bucată de podea acoperită de încălţăminte sport, ciorapi murdari, un prosop ud, trei cărţi de Scott Pilgrim şi o pungă pe jumătate goală de Haribo, toate claie peste grămadă.

AUDREY (DIN OFF)
Aşa arată toată camera. Ca să ştii.

Camera video se depărtează şi se orientează spre palierul de la etaj.

AUDREY (DIN OFF)
Asta e camera mamei şi a tatei…

Camera video focalizează pe o uşă pe jumătate deschisă. Din cameră se aude o voce. E MAMA, mama lui Audrey. Vorbeşte pe un ton scăzut şi imperios pe care, totuşi, îl putem auzi.

MAMA (DIN OFF)

Am discutat despre asta la grupul de lectură şi Caroline m-a întrebat: „Are o prietenă?”. Ei bine, n-are! ASTA să fie problema? Dacă ar avea o prietenă, poate că ar ieşi mai mult, în loc să stea gârbovit la computerul ăla. De ce N-ARE prietenă?

TATA (DIN OFF)
Nu ştiu. Nu te uita aşa la mine! Nu-i vina mea!

AUDREY (DIN OFF)
(sotto voce)
Ei sunt mama şi tatăl meu. Cred că vorbesc despre Frank.

MAMA (DIN OFF)
Oricum, mi-a venit o idee. Trebuie să-i organizăm o petrecere. Să-i facem cunoştinţă cu nişte fete frumoase.

TATA (DIN OFF)
PETRECERE?! Vorbeşti serios?

MAMA (DIN OFF)
De ce nu? Ar fi distractiv! I-am organizat nişte petreceri minunate.

TATA (DIN OFF)
Când avea OPT ani. Anne, ştii cum sunt petrecerile adolescenţilor? Dacă se înjunghie unii pe alţii şi fac sex pe plasa elastică?

MAMA (DIN OFF)

N-o să facă aşa ceva! O să facă? Doamne…

Uşa se mai închide puţin. Camera video se apropie ca să prindă sunetul.

MAMA (DIN OFF)
Chris, ai discutat cu Frank ca de la tată la fiu?

TATA (DIN OFF)
Nu. Tu ai discutat cu el ca de la mamă la fiu?

MAMA (DIN OFF)
I-am cumpărat o carte. Avea ilustraţii cu… ştii tu.

TATA (DIN OFF)
(pare interesat)
Da? Ce fel de ilustraţii?

MAMA (DIN OFF)
Ştii tu.

TATA (DIN OFF)
Nu ştiu.

MAMA (DIN OFF)
(iritată)
Ba ştii. Sau îţi poţi imagina.

TATA (DIN OFF)
Nu vreau să-mi imaginez. Vreau să mi le descrii tu, foarte rar, cu accent franţuzesc.

MAMA (DIN OFF)
(pe jumătate râzând, pe jumătate, supărată)
Termină, Chris!

TATA (DIN OFF)
De ce să se distreze numai Frank?

Uşa se deschide şi iese TATA. E un bărbat atrăgător, puţin trecut de 40 de ani, îmbrăcat în costum şi cu o mască de scafandru în mână. Tresare tare când vede camera video.

TATA
Audrey! Ce faci aici?

AUDREY (DIN OFF)
Filmez. Ştii, pentru proiectul meu.

TATA
A, da. Da, sigur.
(strigă drept avertisment)
Scumpo, Audrey filmează…

Mama apare în uşă, îmbrăcată în fustă şi sutien. Îşi acoperă repede pieptul cu mâinile şi ţipă când vede camera video.

TATA
Asta am vrut să spun cu „Audrey filmează”.

MAMA
(fâstâcită)
A, înţeleg.

Înşfacă un halat de casă din cuierul de pe

uşă şi-şi înfăşoară cu el partea de sus a corpului.

MAMA

Păi bravo, scumpa mea! Să faci un film grozav! Şi poate ne previi data viitoare când filmezi…

(îi aruncă o privire tatei şi-şi drege glasul)

Noi discutam despre… ăă… criza din… Orientul Mijlociu.

TATA

(dă din cap aprobator)

Orientul Mijlociu.

Ambii părinţi se uită la camera video nesiguri.

OK, deci povestea din trecut. Bănuiesc că vrei s-o afli. *În episodul anterior din viața lui Audrey Turner…*

Numai că… doamne! Nu mai pot s-o iau de la capăt cu descrierea. Regret, dar nu pot. Am stat în destule încăperi cu profesori şi doctori, regurgitând aceeaşi poveste, folosind aceleaşi cuvinte, până când încep să am senzația că i s-a întâmplat altcuiva.

Toate persoanele implicate au început să-mi pară ireale. Toate fetele de la Şcoala de Fete Stokeland; domnişoara Amerson, diriginta noastră, care a spus că fabulez şi încerc să atrag atenția. (Atenția. Dumnezeul Ironiei, asculți?)

Nimeni n-a reuşit să afle cu exactitate de ce. Adică am aflat oarecum de ce, dar nu *de ce.*

A fost un mare scandal, bla, bla. Trei fete au fost exmatriculate, ceea ce e un record. Părinții mei m-au retras instantaneu de la Stokeland şi de atunci stau acasă. Mă rog, şi la spital, după cum ți-am spus deja. Ideea e că o să „o iau de la început" la Academia Heath. Atâta doar că pentru a „o lua de la început" trebuie să fii în stare să „ieşi din casă", iar cu asta am o mică problemă.

Nu e vorba de mediul exterior *în sine.* Nu-i vorba de copaci, de aer sau de cer. E vorba de oameni. Nu de *toți* oamenii. Probabil nu de tine; cu tine ar fi în regulă. Am oamenii mei cu care mi-e bine – oameni cu care pot să vorbesc, să râd, să mă simt relaxată. Atâta doar că ei alcătuiesc un grup cam mic. Minuscul, s-ar putea spune, în comparație, să zicem, cu populația lumii. Sau chiar cu numărul de oameni dintr-un autobuz obişnuit.

Pot să iau cina cu familia mea. Pot să merg la doamna doctor Sarah în mica mea bulă de siguranță maşină-sala de aşteptare-cabinetul doamnei doctor Sarah-maşină-acasă. Şi cu toți oamenii din grupurile mele de terapie de la St John's mi-e bine. Pentru că nu sunt o amenințare. (Bine, bine, *ştiu* că oamenii nu sunt cu adevărat o

amenințare. Dar încearcă să-i spui asta creierului meu tâmpit!)

Toți ceilalți sunt problema. Oamenii de pe stradă, de la uşa casei, de la telefon. Nici nu ştii câți oameni există în lume până nu începi să te temi de ei. Doamna doctor Sarah spune că e posibil să nu mă simt niciodată în largul meu în mulțimi uriaşe şi că asta e în regulă, dar că trebuie să „reduc sonorul" gândurilor care mă îndeamnă să intru în panică. Atunci când o aud spunându-mi asta, ideea pare foarte rezonabilă şi-mi zic: *Da! Asta pot să fac! Cu uşurință.* Dar apoi poştaşul sună la uşă şi eu fug până să apuc să mă înfrânez.

Treaba e că n-am fost niciodată chiar *sociabilă,* nici măcar când eram bine. Într-un grup de fete, eu eram cea care stătea singură deoparte, ascunzându-se în spatele propriului păr. Eu eram cea care încerca să intre în conversații despre sutiene, deşi... alo, sutien?! Aşa ceva cere, negreşit, forme feminine. Eu eram cea care-şi zicea, într-un acces de paranoia, că precis toți se uită la mine şi se gândesc ce penibilă sunt.

În acelaşi timp, eu eram cea scoasă în față ori de câte ori veneau vizitatori: „Audrey, eleva noastră cu 10 pe linie". „Audrey, starul nostru la netball."

Superpont pentru toți profesorii care citesc rândurile astea (adică, probabil, niciunul): încercați să *nu* scoateți în față fata care se crispează când se uită cineva la ea. Pentru că nu o prea ajută. Nu ajută nici să spuneți, ca să audă toată clasa: „E marea speranță a promoției din anul acesta, foarte talentată!".

Cine vrea să fie marea speranță? Cine vrea să fie „foarte talentată"? Cine vrea ca tot restul promoției să-şi îndrepte spre ea privirile ca nişte pumnale?

Nu-i acuz de nimic pe profesorii respectivi, doar zic şi eu.

Aşa deci. S-au întâmplat toate chestiile alea urâte. Şi parcă am alunecat într-o prăpastie. Şi acum iată-mă, prizoniera propriului meu creier tâmpit.

Tata spune că e absolut de înțeles, că am trecut printr-o traumă şi acum sunt ca un bebeluş care intră în panică de cum e pus în brațele unei persoane pe care n-o cunoaşte. Am văzut bebeluşi de felul ăsta. Trec cât ai clipi de la bucurie şi gângureli la urlete. Mă rog, eu nu urlu. Nu chiar.

Dar îmi vine să urlu.

Tot mai vrei să ştii, nu? Nu ți-a trecut curiozitatea. Nu te învinuiesc.

Uite care-i treaba: chiar contează ce anume s-a întâmplat şi de ce au fost exmatriculate fetele acelea? E irelevant. S-a întâmplat. Gata. S-a încheiat. Aş prefera să nu discut subiectul.

Nu suntem obligați să ne dezvăluim reciproc totul. E alt lucru pe care l-am învățat la terapie: e OK să ții la intimitatea ta. E OK să refuzi. E OK să spui: „Asta nu-ți împărtăşesc". Aşa că, dacă nu te superi, hai să lăsăm lucrurile cum sunt.

Îți apreciez interesul şi grija, sincer. Dar n-ai nevoie să-ți poluezi creierul cu chestiile alea. Mai bine du-te şi ascultă o piesă frumoasă.

FAMILIA MEA SENINĂ ŞI IUBITOARE – TRANSCRIERE DE FILM

INTERIOR. ALEEA ROSEWOOD NR. 5. ZIUA

Camera video parcurge holul şi focalizează pe gresia de pe jos.

AUDREY (DIN OFF)

Astea sunt plăci de gresie veche, victoriană sau aşa ceva. Mama le-a găsit într-un tomberon şi ne-a pus să le cărăm pe toate acasă. A durat o VEŞNICIE. Aveam o pardoseală cât se poate de bună, dar ea o ţinea pe-a ei: „Gresia asta e istorie!”. Chiar e, cineva a aruncat-o! Ea nu-şi dă seama de treaba asta?

MAMA

Frank!

Mama iese în hol cu paşi mari.

MAMA

Frank!
(către Audrey) Unde-i fratele tău? O, filmezi!

Îşi aranjează părul pe spate şi-şi suge burta.

MAMA

Bravo, scumpo!

Frank apare agale în hol.

MAMA

Frank! Am găsit astea pe căsuţa de jucărie a lui Felix.

Flutură spre el nişte ambalaje de la dulciuri.

MAMA

În primul rând, nu vreau să stai pe căsuţa de jucărie - acoperişul e şubred şi-i dai lui Felix un exemplu prost. În al doilea rând, ai idee cât de toxic e zahărul ăsta pentru organismul tău? Ai idee?

Frank nu răspunde, ci doar se uită urât la ea.

MAMA

Câtă mişcare faci pe săptămână?

FRANK

Destulă.

MAMA

Ei bine, nu suficientă. Mâine ieşim la alergat.

FRANK

(revoltat)

Alergat? Vorbeşti serios? ALERGAT?!

MAMA

Trebuie să ieşi mai mult din casă. La vârsta ta, eu trăiam în aer liber! Făceam mereu sport, mă bucuram de natură, mă plimbam prin pădure,

admiram lumea…

FRANK

Săptămâna trecută ai zis că, la vârsta noastră, citeai tot timpul cărţi.

MAMA

Păi citeam. Făceam şi una, şi alta.

AUDREY

(din spatele camerei video)

Anul trecut ai zis că, la vârsta noastră, mergeai mereu la muzee şi evenimente culturale.

Mama pare prinsă cu minciuna.

MAMA

(se răsteşte)

Le făceam pe toate! Oricum, mâine mergem la alergat. Nu e negociabil.

(Frank trage aer în piept)

Nu e negociabil. NU E NEGOCIABIL, FRANK!

FRANK

Bine. Minunat.

MAMA

(prea degajat)

A, şi, Frank, mă întrebam… În piesa de teatru a şcolii voastre au jucat nişte fete drăguţe, nu? E vreuna… ştii… la orizont? Ar trebui să le chemi în vizită!

Frank îi aruncă o privire nimicitoare. Se aude soneria şi Frank se uită la camera video cu un aer de avertisment.

FRANK
Hei, Aud, ăsta-i Linus, în caz că vrei să… ştii tu. Să dispari.

AUDREY (DIN OFF)
Mersi.

Mama dispare în bucătărie. Frank se îndreaptă spre uşa de la intrare. Camera video se retrage, dar e orientată spre uşă.

Frank deschide uşa de la intrare şi apare LINUS.

FRANK
Salut!

LINUS
Salut!

Linus aruncă o privire spre camera video, care se reorientează rapid şi se retrage.

Apoi, încet, de la distanţă mai mare, revine şi se opreşte asupra feţei lui Linus. Focalizează asupra ei.

L-am filmat doar pentru că e prietenul lui Frank. E doar, mă rog... context familial sau cum vrei să-i zici. OK, de acord. Are şi o față drăguță. Pe care am privit-o, derulând, de câteva ori.

A doua zi, după micul dejun, mama coboară în colanți, un maiou roz, scurt şi pantofi de sport. Pe piept are prins un aparat de monitorizat ritmul cardiac şi-n mână ține o sticlă cu apă.

— Gata? strigă ea spre scări. Frank! Plecăm! Frank! FRANK! După o veşnicie, apare Frank. Poartă blugi negri, un tricou negru, pantofii sport obişnuiți şi are o mutră încruntată.

— Nu poți alerga aşa, spune imediat mama.

— Ba pot.

— Nu, nu poți. N-ai niciun şort de alergat?

— Şort de *alergat?*

Privirea disprețuitoare al lui Frank e atât de feroce, încât pufnesc.

— Care-i problema cu un şort de alergat? spune mama în defensivă. Ăsta-i necazul cu voi, tinerii. Aveți orizontul îngust. Aveți prejudecăți.

Voi, tinerii. Două cuvinte care semnalează că urmează o predică a mamei. Mă uit la ea din pragul camerei de zi şi, într-adevăr, apar şi celelalte semne. Ochii îi trădează îngân-durarea… e clar că are lucruri de spus… respiră precipitat…

Şi bingo!

— Ştii, Frank, ai doar un corp! se repede mama la el. Trebuie să-l prețuieşti! Trebuie să ai grijă de el! Mă îngrijorează când văd că pari să nu ştii nimic despre sănătate şi despre forma fizică optimă, nu vrei să mănânci decât porcării…

— Când vom ajunge la vârsta ta, vom avea toți organe şi membre robotice, de rezervă, spune Frank, câtuşi de puțin impresionat. Aşa că…

— Ştii câți oameni de vârsta ta au diabet? continuă mama. Ştii câți adolescenți din ziua de azi sunt obezi? Cât despre problemele de inimă, nici nu mai zic!

— Bine, nu mai zice nimic despre problemele de inimă, spune Frank pe un ton blajin, ce pare s-o înfurie.

— Şi ştii care-i cauza? Numai ecranele astea diabolice sunt de vină! Unii copii de vârsta ta nu pot nici măcar să se ridice de pe canapea!

— Câți? i-o întoarce Frank.

— Poftim? (Mama se uită la el nedumerită.)

— Câți copii de vârsta mea nu pot nici măcar să se ridice de pe canapea? Că mie unul îmi sună a gogoşi. Ai citit asta în *Daily Mail?*

Mama se uită urât la el.

— Un număr destul de mare.

— Adică trei. Pentru că şi-au rupt piciorul.

Nu pot să nu chicotesc, iar mama se uită urât şi la mine.

— N-ai decât să mă iei peste picior cât vrei, îi spune ea lui Frank. Dar eu îmi iau în serios responsabilitatea de părinte. *Nu* te voi lăsa să devii sclavul canapelei. *Nu*-ți voi lăsa arterele să se îngraşe. *Nu* te voi lăsa să devii subiect de statistică. Aşa că hai, mergem la alergat! Începem cu încălzirea. Ia-te după mine.

Începe să meargă în pas de marş, mişcându-şi totodată brațele de parcă ar fi două pistoane. Recunosc mişcările din DVD-ul ei cu exerciții fizice cu Davina. După câteva clipe, i se alătură şi Frank, fluturându-şi brațele dezordonat şi dând ochii peste cap într-un fel comic. Mă văd silită să-mi bag pumnul în gură ca să nu râd.

— Hai, dă din tot corpul! îi spune mama lui Frank. Ar trebui să faci pilates. Ai auzit de exercițiul numit „scândura”?

— Mai slăbeşte-mă! mormăie Frank.

— Acum, întinderi…

Pe când ei se apleacă ca să-şi întindă tendoanele genunchilor, Felix apare pe hol, țopăind.

— Yoga! strigă el în stilul lui voios. Ştiu să fac yoga! Ştiu să fac yoga FOARTE REPEDE!

Se întinde pe spate şi-şi agită picioarele în aer.

— Grozavă yoga, îi spun. E o yoga foarte rapidă.

— Şi PUTERNICĂ, adaugă Felix, privindu-mă cu

seriozitate. Eu sunt cel mai puternic yoga!

— Eşti cel mai puternic yoga, îl aprob.

— Bun, zice mama ridicând capul. Frank, azi o luăm uşurel, o mică alergare plăcută…

— Ce zici de nişte flotări? o întrerupe Frank. N-ar trebui să facem nişte flotări înainte de plecare?

— *Flotări?*

Mamei îi cade faţa preţ de o clipă. Am văzut-o făcând flotări după DVD-ul Davinei. Nu e deloc o imagine plăcută, înjură, transpiră şi renunţă după vreo cinci.

— Păi… ba da. (Îşi recapătă stăpânirea de sine.) Bună idee, Frank! Putem face câteva flotări.

— Treizeci, ce zici?

— Treizeci? repetă mama, pământie.

— Încep eu, spune Frank.

Se pune pe jos. Într-o clipită, braţele lui lucrează, coborându-l cu faţa la podea şi ridicându-l ritmic. E foarte bun. *Chiar foarte* bun.

Mama se holbează la el de parcă Frank s-ar fi transformat într-un elefant.

— Tu nu faci? întreabă Frank fără să se oprească.

— Ba da, răspunde mama, lăsându-se în patru labe.

Face două flotări, apoi se opreşte.

— Nu poţi ţine pasul? o întreabă Frank, gâfâind. Douăzeci şi trei, douăzeci şi patru…

Mama mai face câteva flotări şi renunţă, respirând greoi. Nu-i place deloc treaba asta.

— Frank, *unde* ai învăţat să le faci? întreabă ea când Frank termină, părând aproape supărată, de parcă el ar fi păcălit-o.

— La şcoală, răspunde el succint. La educaţie fizică.

Se aşază pe călcâie şi-i aruncă un mic zâmbet răutăcios.

— Mă pricep şi la alergat. Sunt în echipa de cros.

— *Poftim?!* exclamă mama, părând că-i vine să leşine. Nu mi-ai spus!

— Mergem? replică Frank ridicându-se în picioare. Ştii,

nu vreau să mă transform într-un adolescent obez, victimă a infarctului.

În timp ce se îndreaptă spre uşă, îl aud adăugând:

— Ştiai că majoritatea femeilor de vârstă mijlocie fac prea puține flotări? Scria în *Daily Mail.*

***

Patruzeci de minute mai târziu reapar în hol, gâfâind. Gâfâind *rău.* Frank abia dacă a transpirat puțin, însă mama arată gata să se prăbuşească. E roşie la față şi din păr îi picură sudoarea. Se agață de balustrada scării ca să se sprijine şi pufăie ca o locomotivă cu aburi.

— Cum a fost alergarea? începe tata venind în hol, dar se opreşte, alarmat, când o vede pe mama. Anne, te simți bine?

— Minunat, reuşeşte mama să îngaime. Minunat. Frank a făcut treabă chiar foarte bună.

— Lasă-l pe Frank, cum te simți tu? insistă tata, continuând s-o privească fix. Anne, ai exagerat? Te credeam în formă!

— Dar sunt în formă! strigă ea. M-a păcălit!

Frank clatină din cap cu tristețe, remarcând:

— Exercițiile cardio ale mamei ar trebui să fie ceva mai solicitante. Mamă, ai doar un corp. Trebuie să-l *prețuieşti.*

Şi, făcându-mi cu ochiul, intră agale în camera de joacă.

Frank are dreptate.

Dar şi mama are dreptate. Toată lumea are dreptate.

După ce a alergat cu mama, Frank a petrecut următoarele zece ore jucându-se pe computer. *Zece ore întregi.* Mama şi tata au fost plecaţi toată ziua cu Felix, pe care l-au dus la nişte zile de naştere, i-au spus lui Frank să-şi facă temele în lipsa lor, Frank a zis că da, apoi s-a aşezat la computer şi asta a fost.

Acum e duminică dimineaţa, mama e la tenis, tata face ceva în grădină şi eu mă uit la televizor în bârlogul meu, când Frank apare la uşă.

— Bună!

— Bună!

Port deja ochelarii negri şi nu întorc capul.

— Auzi, Audrey, Linus o să petreacă mult timp la noi. Cred că ar trebui să-l cunoşti mai bine. E în echipa mea de *LOC.*

Deja am înţepenit puţin auzind cuvintele *Linus* şi *să-l cunoşti mai bine.*

— De ce trebuie să-l cunosc mai bine? i-o întorc.

— Se simte aiurea când vine la noi. Ştii, după ce s-a întâmplat în ziua aceea. Când ai fugit. L-a speriat puţin.

Mă strâmb la Frank. Nu vreau să mi se amintească incidentul.

— N-are de ce să se simtă aiurea, spun cuprinzându-mi genunchii cu braţele.

— Păi se simte. Crede că te-a supărat.

— Păi *spune-i.* Ştii, despre…

— I-am zis.

— Păi atunci…

Tăcere. Frank tot nu pare prea încântat.

— Dacă nu vrea să vină la noi, Linus ar putea să intre în altă echipă de *LOC,* spune el. Şi e foarte bun.

— Cine mai e în echipă? întreb întorcându-mă cu faţa la Frank.

— Doi băieţi de la şcoală, Nick şi Rameen. Joacă

online. Dar Linus şi cu mine suntem strategii. Vrem să ne înscriem în campionatul internațional de *LOC şi* partidele de calificare sunt pe optsprezece iulie, aşa că ne trebuie o tonă de exercițiu. Premiul e de şase milioane de dolari.

— *Poftim?!* exclam holbându-mă la el.

— Serios.

— Câştigi şase milioane de dolari? Doar pentru că joci LOC?

— Nu „doar" pentru că joc *LOC,* replică Frank iritat. E noul sport cu spectatori. (Nu l-am mai văzut de o veşnicie aşa de însuflețit.) Se ține în Toronto, unde se construieşte un stadion uriaş şi toată lumea vine cu avionul. Sunt în joc bani mulți! Asta nu pricep mama şi cu tata. În ziua de azi, jocurile pe computer sunt o opțiune de carieră.

— Da, spun cu îndoială.

Am mers la un târg de cariere la şcoală. N-am văzut pe nimeni stând la o gheretă pe care să scrie DEVINO JUCĂTOR PE COMPUTER!

— Aşa că trebuie să-l faci pe Linus să se simtă bine aici, încheie Frank. Nu-mi pot permite să-l pierd din echipă.

— Nu puteți merge acasă la el?

Frank clatină din cap.

— Am încercat. Bunica lui stă cu ei. Are un fel de demență. Nu ne lasă în pace. Țipă, plânge, câteodată nu ştie cine-i Linus şi scoate întruna totul din congelator. Trebuie s-o supravegheze permanent. Linus îşi face toate temele la şcoală, n-are încotro.

— Bine. (Diger cele aflate.) Săracul Linus! Păi… ştii… spune-i că totul e în regulă.

— A cerut numărul tău de telefon, dar… (Frank ridică din umeri.)

— Da.

În momentul de față n-am număr de telefon. Ca să fie distracția completă, am căpătat aversiune față de telefon. Nu fobie, ci doar aversiune.

Lucru pe care Frank nu-l va înțelege nici într-un milion

de ani.

El pleacă, iar eu mă mut la *You've Been Framed*{5}. Felix vine să se uite cu mine şi ne cuibărim împreună pe canapea. Felix e ca un urs de pluş viu, vorbitor. E moale, numai bun să-l strângi în braţe şi, dacă-l apeşi cu degetul pe burtică, râde de fiecare dată. Are o chică blondă, cârlionţată, ca o floare de păpădie şi faţa veşnic surâzătoare, plină de speranţă. Îţi dă impresia că pentru el nu va merge prost nimic, niciodată.

Presupun că impresia asta au avut-o mama şi tata şi în privinţa mea.

— Cum e la şcoală, Felix? îl întreb. Mai eşti prieten cu Aidan?

— Aidan are vărsat de vând.

— Vărsat de vânt?

— Vărsat de vând, mă corectează de parcă aş fi idioată. Vărsat de *vând.*

— Da, corect, încuviinţez. Sper să nu capeţi şi tu.

— Mă bat cu vărsatul de vând cu sabia mea, declamă el solemn. Sunt un luptător foarte puternic.

Îmi scot ochelarii negri şi-i privesc feţişoara rotundă, surâzătoare. Felix e singurul pe care-l pot privi, drept în ochi. Pe părinţii mei – nici vorbă. Ochii lor sunt plini de îngrijorare, frică şi prea multă cunoaştere. Şi, într-un fel, prea multă dragoste, dacă asta are vreo noimă. Dacă-i privesc, parcă tot trecutul năvăleşte iar peste mine şi mă inundă – amestecat cu furia lor, care e destul de îndreptăţită. Nu e îndreptată spre mine, evident, dar totuşi… Îmi pare toxică.

Ochii lui Frank sunt doar un pic speriaţi, ori de câte ori mă priveşte. *Ajutor, soră-mea e dusă cu pluta, ce să fac?* Nu *vrea* să fie speriat, dar e. Păi normal că e. Sora lui se ascunde în casă şi poartă ochelari negri – cum altcumva ar putea să fie?

Dar ochii albaştri ai lui Felix sunt la fel de puri, de limpezi şi de liniştitori ca o înghiţitură de apă. Nu ştie mai nimic, în afară de faptul că el e Felix.

— Salut! îi spun, apropiindu-mi fața de a lui.

— Salut! răspunde trăgându-se şi mai aproape. Vrei să facem un om de zăpadă?

Felix are o mică obsesie cu *Frozen*[6] pentru care nu-l învinuiesc. Şi eu mă identific cu regina Elsa. Atâta doar că nu sunt sigură că o să topesc gheața prin vreo faptă de iubire. Mai degrabă o s-o sfărâm puțin câte puțin, cu spărgătorul de gheață.

— Audrey! (E vocea lui Frank.) A venit Linus. Ți-a trimis ceva.

Îmi ridic capul de lângă Felix, punându-mi iar ochelarii negri. Frank îmi întinde o foaie de hârtie împăturită.

— O! exclam nedumerită şi iau hârtia de la el. Bine.

Când Frank porneşte spre uşă, despăturesc hârtia şi citesc scrisul necunoscut.

Bună! Scuză-mă cu ziua aia. N-am vrut să te sperii.
Linus

O, Doamne!

O, Doamne din *atâtea puncte de vedere!* Unu, crede că m-a speriat. (Aşa e, dar nu pentru că ar fi el înspăimântător.) Doi, simte nevoia să-şi ceară scuze, ceea ce mă face să mă simt prost. Trei, acum ce fac?

Mă gândesc câteva clipe, apoi scriu dedesubt:

Nu, tu să mă scuzi. Am o chestie ciudată. N-a fost vina ta.
Audrey

— Felix! Du-te şi dă-i asta lui Linus. *Linus,* repet, văzându-l că se uită la mine lung, fără să priceapă. Prietenul lui Frank. Linus? Băiatul cel mare?

Felix ia hârtia şi o priveşte cu atenție câteva secunde. Apoi o împătureşte, o bagă în buzunar şi începe să se joace cu un tren.

— Felix, du-te! îl îndemn. Dă-i-o lui Linus.

— Dar încape în buzunarul meu, protestează el. E

hârtia mea de buzunar.

— Nu-i a ta. E un bilet.

— Vreau o *hârtie de buzunar!*

(Își boțește fața, pregătindu-se să urle.)

Pentru Dumnezeu! În filme, biletul e prins de zgarda unui câine, care pleacă repede, supus, fără aiureli.

— Bine, Felix, îți dau o hârtie de buzunar, spun exasperată.

Ce-o mai fi şi asta. Poftim! (Rup o pagină dintr-o revistă, o împăturesc şi i-o bag în buzunar, în locul celeilalte.) Acum dă-i-o pe asta lui Linus. În camera de joacă.

Când Felix pleacă, în sfârşit, n-am pic de încredere că biletul va ajunge la destinație. E de o mie de ori mai probabil că Felix îl va arunca la gunoi sau îl va băga în DVD-player sau va uita cu totul de existența lui. Dau mai tare sonorul la *You've Been Framed* şi încerc să uit de bilet.

Dar, după vreo două minute, Felix apare cu biletul în mână, spunându-mi încântat:

— Citeşte-o! Citeşte hârtia de buzunar!

Despăturesc hârtia – Linus a mai adăugat un rând. Parcă am juca o partidă de *Continuă povestea.*

Frank mi-a explicat. Îmi închipui că ți-e greu.

Netezesc hârtia pe genunchi şi scriu:

E în regulă. Mă rog, ştii, nu-i în regulă. E aşa cum e. Sper că voi câştigați Apropo, ai fost un Atticus Finch grozav!

Trimit hârtia cu Felix Câinele-minune şi-mi ațintesc ochii în față, la ecran – dar nu mă uit deloc la *You've Been Framed.* Aştept şi atât. N-am mai făcut ceva asemănător de o veşnicie. N-am interacționat cu nimeni, în afara oamenilor mei nepericuloşi, de… nu ştiu. Săptămâni. Luni. Cât ai clipi, Felix s-a întors. Îi smulg

hârtia.

Mulțumesc! De fapt, ne merge ca naiba. Frank strigă la mine pentru că scriu. Ai o influență proastă, Audrey!

Mă uit cum mi-a scris numele. Îmi pare intim. Ca şi cum Linus ar fi pus stăpânire pe o parte din mine. Încerc să-i aud vocea rostind cuvântul. *Audrey.*

— Desenează cuvintele! mă instruieşte Felix, intrat de-a binelea în rolul lui de intermediar. Desenează cuvintele! (Împunge hârtia cu degetul.) Cuvinte!

Nu vreau să-i mai dau lui Felix hârtia. Vreau s-o împăturesc şi s-o păstrez undeva unde s-o pot privi singură. Să-i studiez scrisul. Să mi-l închipui scriindu-mi numele cu pixul. *Audrey.*

Iau o foaie nouă de hârtie A4 de pe masa pe care stau teanc toate rechizitele mele şcolare şi mâzgălesc pe ea:

Mi-a părut bine că am vorbit sau, mă rog, ce-o fi.
Pe curând!

O trimit cu Felix şi după jumătate de minut primesc răspunsul:

Pe curând!

Am rămas cu prima hârtie în mână; cea pe care e numele meu. Mi-o lipesc de faţă şi inspir. Am impresia că simt mirosul săpunului sau şamponului sau ce-o fi folosit el.

Felix îşi lipeşte nasul de cealaltă hârtie şi mă priveşte pe deasupra ei, cu nişte ochi uriaşi.

— Hârtia ta de buzunar miroase a *caca!* declară el, izbucnind în râs.

Un ţânc de patru ani ştie garantat să strice atmosfera.

— Mersi, Felix! îi spun, ciufulindu-l. Eşti un curier grozav.

— Mai desenează cuvinte, zice el bătând cu palma hârtia. Alte cuvinte.

— Ne-am terminat conversația.

Felix ia o carioca şi mi-o dă, poruncindu-mi:

— Fă cuvinte roşii! Fă „Felix”.

Scriu „Felix” şi el priveşte încântat cuvântul. Îl trag lângă mine pentru încă o porție de cuibăreală.

Mă simt cumva însuflețită. Şi cumva golită pe dinăuntru. Reacția mea ar putea să pară exagerată, dar, în caz că nu te-ai prins, sunt regina reacțiilor exagerate.

Adevărul e că dacă nu comunici cu necunoscuți deloc, niciodată, îți pierzi darul de-a o face. Iar când reîncepi, te cam epuizează. Dr. Sarah m-a avertizat în privința asta. Spune că ar trebui să mă aştept ca şi cele mai mărunte sarcini, cei mai mici paşi să mă istovească. Şi, crezi sau nu, exact asta a făcut schimbul ăla caraghios de bilete.

Totuşi, a fost plăcut.

FAMILIA MEA SENINĂ ŞI IUBITOARE – TRANSCRIERE DE FILM

INTERIOR. ALEEA ROSEWOOD NR. 5. ZIUA

Camera video se îndreaptă spre o uşă închisă.

AUDREY (DIN OFF)
Aici e camera de lucru a tatălui meu. Aici lucrează când nu e la birou.

O mână împinge uşa şi o deschide. Îl vedem pe tata pe jumătate culcat peste masa de lucru, sforăind încet. Pe ecran e o maşină sport Alfa Romeo.

AUDREY (DIN OFF)
Tată? Dormi?

Tata sare şi-şi închide la repezeală monitorul.

TATA
Nu DORMEAM. Mă gândeam. Ai împachetat cadoul tău pentru mama?

AUDREY (DIN OFF)
De-aia am venit. Ai hârtie de cadouri?

TATA
Da.

Se întinde după un sul de hârtie de împachetat şi i-l dă lui Audrey.

TATA
Şi uite ce mai am!

Scoate la iveală o cutie albă de la cofetărie şi o deschide, descoperind un tort mare. Pe el e scris cu glazură un ditamai „39”.

Urmează câteva clipe de tăcere.

AUDREY (DIN OFF)
Tată, de ce ai scrie „39” pe tortul mamei?

TATA
Nimeni nu e prea bătrân pentru un tort personalizat de ziua de naştere. (Face cu ochiul camerei video.) Eu, unul, nu sunt.

AUDREY (DIN OFF)
Dar n-are treizeci şi nouă de ani.

TATA
(încurcat)
Ba da!

AUDREY (DIN OFF)
Ba nu.

TATA
Ba…

Se întrerupe şi icneşte. Îngrozit. Se uită la tort şi apoi iar la camera video.

TATA
O, Doamne! O să se supere? Nu. Sigur

că n-o să se supere. În fond, e doar un an, ce mare scofală…

AUDREY (DIN OFF)
Tată, o să se FOARTE supere!

Tata pare cuprins de panică.

TATA
Ne trebuie alt tort. Cât timp mai avem?

Auzim sunetul unei uşi care se trânteşte la parter.

MAMA (DIN OFF)
Am sosit!

Tata pare speriat rău.

TATA
Ce să fac, Audrey?

AUDREY (DIN OFF)
Putem să-l dregem. Putem schimba 39 în 38.

TATA
Cu ce?

Ia un flacon cu pastă corectoare pentru documente.

AUDREY (DIN OFF)
Nu!

Se aude o bătaie la uşă şi intră Frank.

FRANK

A venit mama. Când luăm ceaiul de ziua ei?

Tata scoate capacul unui marker.

TATA

O să-l folosesc pe ăsta.

AUDREY (DIN OFF)

Nu! Frank, du-te în bucătărie! Ne trebuie nişte glazură pentru scris său altceva. Orice e comestibil şi cu care poţi scrie. Dar să nu se prindă mama ce faci!

FRANK

(nedumerit)

Orice e comestibil şi cu care poţi scrie?

TATA

Repede!

Frank dispare. Camera video focalizează asupra tortului.

AUDREY (DIN OFF)

Cum de i-ai greşit vârsta? Zău, cum ai reuşit?

TATA

(se ia cu mâinile de cap)

Nu ştiu! Am petrecut toată luna scriind rapoarte financiare despre anul viitor. Toată mintea mea e în

anul viitor. Bănuiesc că am pierdut undeva un an.

Frank dă buzna în cameră cu o sticlă de ketchup Heinz.

AUDREY (DIN OFF)
Ketchup? Serios?

FRANK
(defensiv)
Păi n-am ştiut!

Tata ia sticla.

TATA
Putem transforma un 9 într-un 8 cu ketchup?

FRANK
N-o s-o păcăleşti.

AUDREY (DIN OFF)
Refă cifra cu ketchup. Fă tot tortul un tort cu ketchup.

FRANK
De ce să glasezi un tort cu ketchup?

TATA
(glasând în grabă)
Mamei îi place ketchupul. Merge. Totul e bine.

OK, lecție de viață: nu încercați să dregeți cu ketchup un tort de ziua cuiva. Pasta corectoare ar fi fost mai bună.

Când tata a adus tortul, mama a rămas cu gura căscată. Şi nu de bucurie. Dacă iei un tort cu glazură albă şi-l ornezi tot cu ketchup, ajunge să arate ca rupt din *Texas Chain Saw Massacre*{7}.

Am început toți să cântăm *La mulți ani* supertare şi, imediat ce am terminat şi mama a stins lumânarea (una), tata a zis:

— Grozav! Acum, să-l iau deoparte şi să-l tai…

— Stai! l-a oprit mama, punându-şi mâna pe a lui. Ce ESTE pe tort? Doar nu-i *ketchup*_

— O rețetă Heston Blumenthal, a răspuns tata fără să clipească. Experimentală.

— Aha, a făcut mama, tot nedumerită. Dar acolo nu e…?

Înainte să apuce careva s-o împiedice, a început să şteargă ketchupul cu un şervețel.

— Mi s-a părut mie! Dedesubt e un mesaj.

— N-are nicio importanță, a zis repede tata.

— Dar e scris cu şprițul!

A şters ultimii stropi de ketchup şi am rămas toți tăcuți, cu ochii pironiți pe tortul alb, mânjit cu roşu.

— Chris, a zis mama într-un final, pe un ton ciudat. De ce scrie 39?

— Nu scrie 39, scrie 38! Uite. (Mâna tatei a trasat cifra peste vestigiile de ketchup.) Acela e un opt.

— Nouă, a intervenit Felix, arătând spre tort, sigur de el. Cifra *nouă.*

— E un opt, Felix! l-a repezit tata. Opt!

L-am văzut pe Felix uitându-se lung şi nedumerit la tort şi am simțit un acces de milă față de el. Cum să învețe ceva, cu nişte părinți duşi ca ai noştri?

— E un nouă, Felix, i-am şoptit la ureche. Tata glumeşte.

— Crezi că am 39 de ani? (Mama s-a uitat la tata.) *Arăt* a 39 de ani? Asta-i părerea ta?

Şi-a turtit faţa cu mâinile, uitându-se la el furioasă.

— Asta-i faţă de 39 de ani? Asta vrei să-mi spui?!

Cred că tata făcea mai bine dacă arunca tortul.

***

Ca urmare, în seara asta tata o scoate pe mama în oraş, de ziua ei – lucru de care îţi poţi da seama după norii de parfum ce se lasă în jos dintr-odată de la etaj. Mama nu e tocmai subtilă când iese în oraş. După cum ne spune mereu, viaţa ei socială e practic inexistentă de când are trei copii, aşa că, atunci când iese, compensează cu parfum, dermatograf, fixativ şi tocuri. Când coboară scările bălăbănindu-se văd o mică pată de bronz fals pe dosul braţului ei, dar n-o să-i spun. Nu de ziua ei.

— Te descurci, scumpa mea? (Pune mâinile pe umerii mei şi mă priveşte cu nelinişte.) Ai numerele noastre de telefon. Dacă apare vreo problemă, indiferent care, îi spui lui Frank să sune imediat.

Mama ştie că nu sunt prea strălucită cu telefoanele. De aceea e Frank pe postul oficial de dădacă, nu eu.

— O să fiu bine, mamă.

— Sigur că da! spune ea, dar nu-şi ia mâinile de pe umerii mei. Nu te obosi, scumpo. Culcă-te devreme.

— Aşa o să fac, îi promit.

— Iar Frank… (Ridică ochii când el apare cu paşi mari în hol.) Tu vei face doar teme. Pentru că iau *ăsta* cu mine.

Flutură triumfătoare un cablu de alimentare şi Frank icneşte.

— Mi-ai…?

— Deconectat computerul? Da, tinere, l-am deconectat. Nu vreau să ştiu computerul acela mergând nici măcar o nanosecundă. Dacă-ţi termini temele, poţi să te uiţi la TV sau să citeşti o carte. Citeşte nişte Dickens!

— *Dickens,* repetă Frank de parcă ar fi înjurat.

— Da, Dickens! De ce nu? La vârsta ta, eu…

— Ştiu, o întrerupe Frank. Te-ai dus să-l vezi pe Dickens în concert. Şi a fost supertare.

Mama îşi dă ochii peste cap.

— Foarte amuzant!

— Aşa, unde-i sărbătorita?

Tata coboară scările în grabă, aducând cu el un nor de aftershave. Ce-i cu părinții şi excesul de parfum?

— Voi sunteți OK? (Se uită la mine şi la Frank.) Că noi vom fi doar la colțul străzii.

Părinții mei *nu pot* să iasă din casă. Mama trebuie să mai vadă o dată ce face Felix, tata îşi aminteşte că a lăsat aspersorul pornit în grădină, iar mama vrea să se convingă că DVD-recorderul ei Sky înregistrează *EastEnders*{8}.

Într-un final, îi scoatem cu binişorul din casă şi ne uităm unul la altul.

— Într-o oră sunt înapoi! prezice Frank şi pleacă spre camera de joacă.

Îl urmez, pentru că nu prea am altceva de făcut. Poate o să citesc noul lui roman de Scott Pilgrim. El se duce la masa cu computerul, răscoleşte prin geanta de şcoală şi scoate un cablu de alimentare. Bagă computerul în priză, îi dă drumul şi apare o partidă de *LOC*.

— Ştiai că mama o să-ți ia cablul? îl întreb impresionată.

— Nu e prima oară. Am vreo cinci.

Ochii lui devin sticloşi când începe să joace şi ştiu că n-are rost să-i vorbesc. Mă uit după Scott Pilgrim, îl găsesc sub un pachet uriaş de chipsuri Hula Hoops, gol, şi mă ghemuiesc pe canapea ca să-l citesc.

Parcă doar câteva clipe mai târziu, ridic privirea şi o văd pe mama la uşă, cu pantofii ei cu toc. *Asta* cum s-a întâmplat? Mă uit la ea, dezorientată.

— Mamă! N-ați plecat în oraş?

— M-am întors după telefon. (Tonul ei e dulce şi totodată rău prevestitor.) Frank? Ce faci?

Dumnezeule! Frank. Frank! întorc iute capul, cuprinsă de neliniște. Frank continuă să mişte mouse-ul, cu căştile pe urechi.

— Frank! se răsteşte mama.

El ridică privirea.

— Da?

— Ce faci? întreabă mama pe acelaşi ton dulce şi rău prevestitor.

— Laborator de limbi, răspunde Frank fără cea mai mică ezitare.

— Ce fel de laborator? spune mama, părând prinsă pe picior greşit.

— Tema la franceză. E un program de testare a vocabularului. A trebuit să caut un cablu de alimentare vechi pentru asta. M-am gândit că n-o să te superi.

Îi arată monitorul, pe ecranul căruia văd cuvântul *armoire* plutind cu nişte litere mari, roşii, urmat de *dulap,* cu albastru.

Mamă! Trebuie că s-a mişcat repede ca să le pună pe ecran.

De fapt, dacă joci *LOC, chiar* îți îmbunătățeşti timpul de reacție. E o chestie reală.

— Ai lucrat tot timpul la franceză?

Mama se uită la mine iscoditor şi eu îmi feresc privirea. De data asta nu mă bag. Spun sincer:

— Eu am citit Scott Pilgrim.

Mama îşi îndreaptă iar atenția spre Frank.

— Frank, mă minți?

— Să te mint?! repetă el, atins în amorul propriu.

— Nu-mi veni cu din astea! Îmi spui cu mâna pe inimă că ți-ai făcut doar temele şi nimic altceva?

Frank se mulțumeşte să se uite la ea fix, câteva clipe. Apoi clatină din cap, cu o figură tristă.

— Voi, adulții… Credeți că adolescenții mint. Presupuneți că adolescenții mint. Ăsta e punctul de plecare. E infinit de deprimant.

— Eu nu presupun nimic… începe mama, dar el o

întrerupe.

— Ba da! Voi toți faceți nişte presupuneri facile, bătătoare la ochi, *leneşe* cum că oricine are mai puțin de optsprezece ani e o ființă subumană patologică şi necinstită, fără pic de integritate. Dar suntem oameni, exact ca voi, iar voi nu păreți să pricepeți asta! (Brusc, a devenit înflăcărat.) Mamă, nu poți să crezi, măcar o dată, că fiul tău ar putea să procedeze cum e corect? Nu poți, măcar o dată, să-mi acorzi un strop de încredere? Uite, dacă vrei să închid computerul şi să *nu-mi* fac tema la franceză, foarte bine. Îi zic mâine profesorului.

Mama pare impresionată de micul discurs al lui Frank. De fapt, pare chiar liniştită.

— N-am spus că minți! Doar că… Uite, dacă-ți faci tema la franceză, foarte bine. Ne vedem mai târziu.

Străbate holul, țăcănind din tocuri şi, după câteva clipe, auzim cum se închide uşa de la intrare.

— Eşti cu capul! remarc fără să-mi iau ochii de pe carte.

Frank nu răspunde. E deja absorbit iar de joc. Dau pagina, ascult mormăielile lui şi mă întreb dacă să merg să-mi fac o ciocolată caldă, când, brusc, în geam se aud nişte bubuituri formidabile, din afară.

— FRAAAAAANK!!!

Sar ca arsă şi simt că încep să mă hiperventilez. Mama e la geam şi se holbează înăuntru, cu fața ca a unui demon monstruos. N-am văzut-o niciodată atât de furioasă.

— Chris! răcneşte ea acum. HAI ÎNCOACE! L-AM PRINS ÎN FLAGRANT!

Dar cum a ajuns acolo? Ferestrele camerei de joacă sunt, pe dinafară, la aproape doi metri de pământ.

Arunc o privire spre Frank. Pare sincer speriat. A închis *LOC,* dar ea l-a văzut. Ar fi fost imposibil să nu-l vadă.

— Ai pus-o, îi spun.

— *Rahat!* se strâmbă Frank. Nu pot să cred că m-a

spionat.

— Chris! țipă mama. Ajutor! Am… Aaaa!

Fața ei dispare de la geam şi se aude un *trosc* răsunător.

Dumnezeule! Ce s-a întâmplat? Sar în picioare şi mă duc fuga la uşa din spate. Fereastra camerei de joacă dă spre grădină; când ies, n-o văd pe mama nicăieri. Văd doar căsuța de jucărie a lui Felix, trasă sub fereastra camerei de joacă. Dar acoperişul pare să se fi rupt şi…

Nu.

Imposibil.

Prin el ies picioarele mamei, cu pantofii cu toc.

Frank apare pe treptele din spate şi vede la ce mă uit. Îşi acoperă gura cu palma; eu îi dau un ghiont.

— Ține-ți gura! Poate a pățit ceva! Mamă, eşti teafără? strig, ducându-mă repede la căsuța de jucărie.

Tata soseşte la fața locului.

— Anne! Ce s-a întâmplat? Ce făceai?

— Mă uitam pe geam, se aude înăbuşit vocea mamei. *Scoate-mă* de-aici! M-am înțepenit de tot.

— Mamă, credeam că e un exemplu prost pentru Felix să stăm pe căsuța de jucărie, spune Frank pe un ton prietenos.

Aud un zgomot de aer tras în piept cu furie.

— Fir-ai tu…

În momentul ăsta e bine, probabil, că vocea mamei e înăbuşită.

Eu, tata şi Frank trebuie să ne unim forțele ca s-o scoatem din căsuța de jucărie şi nu pot spune că asta îi îmbunătățeşte dispoziția. Îşi netezeşte părul, tremurând de mânie.

— Aşa, tinere, îi spune ea lui Frank, care se uită în pământ cu o privire ursuză. Acum chiar ai încurcat-o rău! Începând din clipa asta, nu mai ai voie să joci jocuri pe computer… cât timp crezi, Chris?

— O zi, răspunde tata ferm, tocmai când mama spune „Două luni”.

— Chris! *O zi?!* exclamă ea.

— Păi nu ştiu! spune tata defensiv. Nu mă pune să răspund pe nepregătite.

Mama şi tata se trag la o parte şi încep să şuşotească, pe când Frank şi cu mine aşteptăm stingheriți. Presupun că aş putea să intru în casă, dar vreau să văd ce iese.

Totuşi, e penibil să fim siliți să stăm aşa, în timp ce ei şoptesc chestii gen „Să transmitem clar mesajul" şi „Să simtă".

Când o să fiu părinte, jur, o să stabilesc *întâi* pedeapsa.

Într-un final, tata vine spre noi.

— OK. Zece zile. Fără computer, fără telefon, nimic.

— Zece zile? spune Frank, fixându-l pe tata cu privirea lui raza-morții, te-rog-mori-acum. E *de-a dreptul* exagerat!

— Nu e, replică mama întinzând mâna. Telefonul, te rog.

— Dar ce fac cu coechipierii mei? Nu pot să-i las baltă aşa! Îmi tot serveşti rahaturi gen „spiritul de echipă" şi „toți trag împreună" şi acum să sparg echipa?

— Ce coechipieri? (Mama pare nedumerită.) Te referi la echipa de cros?

— Coechipierii mei de la LOC! protestează Frank. Exersăm pentru campionat, cum ți-am zis de un miliard de ori.

— Campionatul unui *joc pe computer?* întreabă mama cu un dispreț absolut.

— Campionatul internațional *LOC.* Premiul e de şase milioane de dolari! De aceea vine Linus mereu pe la mine! Lui ce-i spun?

— Spune-i că eşti ocupat, replică mama succint. De fapt, aş prefera să nu mai vină Linus pe la tine. Cred că ar trebui să-ți găseşti prieteni cu interese mai diversificate. Plus că a supărat-o pe Audrey.

Frank pare gata să explodeze.

— Linus e prietenul meu! Nu le poți da interdicție prietenilor mei, ce naiba!

OK, „naiba" a fost o greşeală. O văd pe mama

îndreptându-şi spatele, ca o cobră gata de atac.

— Frank, te rog să nu înjuri, spune ea pe un ton glacial. Şi ba da, pot. E casa mea. Eu stabilesc cine intră şi cine iese din ea. Ştii că Audrey a avut o criză când a fost el aici?

— N-o să mai aibă alte crize, replică imediat Frank. Audrey se obişnuieşte cu Linus, nu-i aşa, Audrey?

— Linus e în regulă, spun cu voce pierită.

— Mai discutăm, zice mama, aruncându-i lui Frank altă privire de gheață. Deocamdată, pot avea încredere în tine că-ți continui în seara asta temele şi că nu mai scoți alt cablu de alimentare sau trebuie să-mi anulez cina de ziua mea – pe care tata şi cu mine am aşteptat-o cu nerăbdare toată luna şi care a fost deja distrusă pe jumătate? (Îşi priveşte picioarele.) Ciorapii mei sunt distruşi *complet.*

Când pune problema aşa, chiar te simți vinovat. Eu mă simt prost şi n-am făcut nimic; mă aştept ca Frank să se simtă şi mai rău. Deşi cu el nu ştii niciodată.

— Îmi pare rău, mormăie el într-un final.

Privim în tăcere cum mama şi tata ocolesc casa, spre aleea de acces. Auzim portierele maşinii trântindu-se şi ei pleacă iar.

— Zece zile, rosteşte Frank într-un târziu, închizând ochii.

— Puteau fi două luni, îi spun încercând să-l fac să se simtă mai bine, dar îmi dau seama că am spus ceva penibil şi enervant. Vreau să zic… îmi pare rău. E naşpa.

— Da.

Intrăm în casă; eu mă îndrept spre bucătărie. Pun ceainicul pe foc ca să-mi fac ciocolată caldă, când îl aud pe Frank la uşă:

— Auzi, Audrey, *trebuie* să te obişnuieşti cu Linus.

— O!

Simt un mic fior ciudat. Numele e de vină. *Linus.* El are efectul ăsta asupra mea.

— Trebuie să vină la mine. Are nevoie de un loc în care

să exerseze.

— Dar mama nu te lasă să joci.

— Doar zece zile. (Flutură mâna, nerăbdător.) După care trebuie să băgăm ore de exercițiu, nu glumă! Se apropie partidele de calificare.

— Aha, fac eu, punând cu lingura pudră de ciocolată caldă în cană.

— Aşa că n-ai voie să te apuce frica atunci când îl vezi. Adică nu să nu te „apuce frica", se corectează el văzându-mi mutra. Să ai o criză. Mă rog. Ştiu că e foarte grav. Ştiu că e o boală, bla, bla, *ştiu* toate astea.

Frank a fost târât de vreo două ori la un grup de terapie de familie. A fost chiar dulce acolo. Mi-a spus nişte lucruri drăguțe. Şi a mai spus lucruri drăguțe despre mine şi despre cele întâmplate şi…

În fine.

— Ideea e că Linus trebuie să vină aici, fără ca mama să se ia de mine, spune Frank. Aşa că trebuie să fii în stare să te uiți la el fără să fugi sau altceva. Bine?

Tăcere. Torn apă clocotită în cană şi mă uit cum pudra formează un vârtej, transformându-se dintr-un nimic prăfos în sublima ciocolată caldă, în câteva secunde. Pentru transformare e nevoie de un singur element în plus. Mă gândesc la asta de fiecare dată când fac ciocolată caldă.

Ceea ce, apropo, nu e bine. Gândesc prea mult. Muuuuult prea mult. Toți au căzut de acord în privința asta.

— Măcar încearcă, spune Frank. Te rog.

— Bine, răspund ridicând din umeri şi iau o înghițitură de ciocolată caldă.

FAMILIA MEA SENINĂ ŞI IUBITOARE – TRANSCRIERE DE FILM

INTERIOR. ALEEA ROSEWOOD NR. 5. ZIUA

Mama, tata şi Frank stau la masă, la micul dejun. Mama citeşte *Daily Mail.* Tata e pe BlackBerry.

Camera video focalizează pe Frank. Pare pus pe harţă şi stă îmbufnat.

MAMA

Ia spune, Frank, ce faci azi după şcoală?

Frank nu răspunde.

MAMA

Frank?

Frank tace.

MAMA

FRANK?

Îi face semn tatei pe sub masă, cu piciorul. Tata ridică ochii, nedumerit.

MAMA

CHRIS!

Face semn cu capul spre Frank, cu subînţeles. Tata se prinde.

TATA

Frank, nu fi aşa de nepoliticos! Suntem o familie. Comunicăm. Răspunde-i mamei tale!

FRANK
(îşi dă ochii peste cap)
Nu ştiu ce fac după şcoală. Nu joc jocuri pe computer, asta-i clar.

MAMA
Păi vreau să-ţi faci un inventar la tricouri. Nu ştiu ce se întâmplă cu ele. Chris, putem face un inventar şi la ale tale.

Tata lucrează pe BlackBerry.

MAMA
CHRIS? CHRIS?

Tata e prea absorbit ca să audă.

FRANK
Tată? Familie? Comunicare? Familie?

Flutură mâna în dreptul feţei tatei şi tata ridică ochii, în sfârşit. Se uită la Frank, nedumerit.

TATA
Nu, NU poţi să ieşi diseară. Eşti pedepsit şi nu ieşi din casă, tinere.

Se uită la feţele noastre perplexe. Îşi dă seama că n-a nimerit-o.

TATA

Adică… pune vasele în maşina de spălat!

(Mai încearcă o dată.)

Adică pune-ţi rufele murdare în coşul care trebuie!

(renunţă)

Fă ce zice maică-ta.

În seara următoare, Frank apare la uşa bârlogului meu şi spune fără niciun preambul:

— Îl aduc pe Linus aici, ca să te salute.

— Aha, fac eu, încercând să par relaxată şi detaşată. Bine.

Relaxată şi detaşată? Ce glumă! Tot corpul mi-e deja încordat. Respirația mi s-a iuțit. Panica îmi străbate corpul ca un fulger, îmi pierd controlul. Aud vocea doamnei doctor Sarah şi încerc să evoc prezența ei liniştitoare.

Acceptă ceea ce simți.

Acceptă-ți creierul de şopârlă.

Liniştește-ți creierul de şopârlă.

Afurisitul meu de creier de şopârlă!

Treaba cu creierul, pe care poate că n-o ştii, e că nu-i o simplă minge de gelatină. E împărțit în bucăți şi unele bucăți sunt grozave, iar altele nu fac decât să ocupe spațiul degeaba. După umila mea părere.

Una de care m-aş putea lipsi fără regret e creierul de şopârlă. Sau „amigdala", cum i se spune în cărți. De fiecare dată când încremeneşti de spaimă, înseamnă că creierul de şopârlă a preluat conducerea. Se cheamă creier de şopârlă pentru că-l aveam cu toții chiar şi pe vremea când eram şopârle, pe cât se pare. E preistoric. Şi foarte greu de controlat. Adică OK, toate părțile creierului sunt greu de controlat, dar creierul de şopârlă e cel mai greu. În esență, el îi spune corpului ce să facă, prin semnale chimice şi electrice. Nu aşteaptă dovezi şi nu gândeşte, ci are doar instincte. Creierul de şopârlă nu-i *deloc* rațional şi nici rezonabil; vrea să facă un singur lucru: să te apere. Luptă, fugă, încremenire.

Prin urmare, pot să-mi spun, rațional, că va fi în regulă să vorbesc cu Linus în aceeaşi cameră etc. Nicio grijă. Care-i problema? O conversație. Ce poate fi periculos într-o conversație?

Dar tâmpitul de creier de şopârlă o ține pe-a lui:

Alarmă! Pericol! Fugi! Panichează-te! Panichează-te! Are o voce puternică şi convingătoare. Iar corpul meu tinde să-l asculte pe *el,* nu pe mine. Asta-i partea naşpa.

Toți mușchii mei sunt încordați. Privirea îmi rătăceşte de colo-colo, speriată. Dacă m-ai vedea acum, ai crede că-n cameră e un balaur. Creierul meu de şopârlă e hiperactiv. Şi, cu toate că-mi spun înnebunită să *ignor* tâmpitul creier de şopârlă, e cam greu când o reptilă preistorică face tărăboi în capul tău, răcnind *Fugi!*

— A venit Linus, aud vocea lui Frank, întrerupându-mi gândurile. Vă las împreună.

Până să apuc să evadez, iată-l la uşă. Acelaşi păr şaten, acelaşi zâmbet plăcut. Mă simt cumva ruptă de realitate. Nu aud decât propriu-mi creier repetând: *Nu fugi, nu fugi, nu fugi!*

— Bună! spune el.

— Bună! reuşesc să răspund.

Ideea de a mă întoarce cu fața spre el sau de a-l privi pare o imposibilitate, aşa că mă întorc cu spatele. Imediat. Cu ochii pironiți în colțul camerei.

— Eşti OK?

Linus înaintează câțiva paşi în cameră şi se opreşte.

— Minunat.

— Nu arăți chiar minunat, replică el cu curaj.

— Nu. Păi…

Mă întrerup, încercând să găsesc o explicație care să nu includă cuvintele *bizar* sau *dusă cu pluta.* Într-un final, spun:

— Uneori am prea multă adrenalină în corp. E o chestie. Respir prea repede, treburi dintr-astea.

— A, bine.

Simt că dă din cap aprobator, deşi, evident, nu mă pot *uita* la el, aşa că nu pot fi sigură.

Simplul fapt de a rămâne aici în loc să fug îmi dă sentimentul că sunt călare pe un taur, la rodeo. Presupune un efort major. Îmi frâng mâinile. Simt o dorință dureroasă de a-mi înşfaca tricoul şi de a începe

să-l sfâşii în bucăţele, numai că i-am jurat doamnei doctor Sarah că voi *înceta* cu sfâşiatul hainelor. Aşa că n-o să-mi sfâşii tricoul. Deşi m-ar face să mă simt mult mai bine; deşi degetele mele mor de dorința de a-şi găsi un loc ferit.

— Asta ar trebui să ne predea la biologie, spune Linus. E mult mai interesant decât ciclul vieții la amibă. Pot să stau jos? întreabă el stingherit.

— Sigur.

Se aşază pe marginea canapelei, abia atingând-o, iar eu – nu mă pot abține – mă trag puțin mai încolo.

— Are legătură cu tot ce… s-a întâmplat?

— Da, puțin, încuviințez. Deci ştii despre treaba aia.

— Am auzit nişte chestii. Ştii, toată lumea vorbea despre asta.

Simt cum mi se face greață. De câte ori mi-a spus doamna doctor Sarah „Audrey, nu vorbeşte toată lumea despre tine”? Ei bine, s-a înşelat.

— Freya Hill s-a mutat la şcoala verişoarei mele, continuă el. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu Izzy Lawton sau cu Tasha Collins.

Mă crispez auzind numele.

— Nu prea vreau să vorbesc despre asta.

— A! în regulă. Mi se pare normal.

Şovăie puțin, apoi remarcă:

— Deci porți adesea ochelari negri.

Urmează o tăcere pe care simt că aşteaptă s-o umplu eu. Şi, de fapt, de ce să *nu-i* spun? Dacă n-o fac eu, o va face probabil Frank.

— Mi-e greu să mă uit la cineva, recunosc. Chiar şi cu familia mea. E prea… nu ştiu. Prea mult..

— Aha. (Digeră câteva clipe informația.) Poți să comunici în vreun fel? Corespondezi prin e-mail?

— Nu. (Înghit în sec în timp ce un fior îmi străbate corpul.) În momentul de față nu corespondez prin e-mail.

— Dar scrii bilete.

— Da, scriu bilete.

Câteva clipe e liniște, apoi o foaie de hârtie apare lângă mine, pe canapea. Pe ea e scris un singur cuvânt.

Bună!

Zâmbesc şi iau un pix.

Bună!

Trimit hârtia înapoi, la celălalt capăt al canapelei. Reapare imediat şi uite-aşa conversăm, schimbând replici, numai pe hârtie.

E mai uşor aşa decât să vorbim?

Puțin

Scuze că am menționat ochelarii negri. Punct sensibil.

Nu-i nimic.

Îmi amintesc ochii tăi, de dinainte

De dinainte?

Am venit o dată la Frank
Ți-am remarcat atunci ochii.
Sunt albaştri, nu?

Nu-mi vine să cred că mi-a reținut culoarea ochilor.

Da. Ai memorie bună.

Îmi pare rău că trebuie să treci prin toate astea.

Şi mie.

N-o să dureze o veşnicie. O să stai pe întuneric atât cât e nevoie şi pe urmă o să ieşi.

Mă uit lung la ceea ce a scris, puțin uimită. Pare atât de sigur!

Aşa crezi?

Mătuşa mea cultivă o rubarbă specială, într-un şopron fără lumină. O ține toată iarna în beznă şi căldură şi o culege la lumina lumânării. E delicioasă! Şi, apropo, mătuşa o vinde pe o avere.

Cum o adică, sunt o rubarbă?

De ce nu? Dacă rubarba are nevoie de timp la întuneric, poate şi tu ai.

Sunt o RUBARBĂ?

Urmează o pauză lungă, apoi hârtia se întoarce sub nasul meu. A făcut un desen, o tijă de rubarbă cu ochelari negri. Nu pot să nu pufnesc în râs.

— Acum ar trebui să plec.

Se ridică în picioare.

— Bine. Mi-a făcut plăcere să… ştii tu. Să vorbim.

— Şi mie. Pa! Pe curând!

Ridic o mână, cu fața îndreptată hotărât spre perete, dorindu-mi cu disperare să mă pot întoarce spre el, spunându-mi să mă întorc – dar nereuşind.

Se vorbeşte despre „limbajul corpului”, de parcă ar fi identic pentru toți. Însă fiecare are dialectul lui. Pentru mine, de pildă, în momentul ăsta, răsucirea imediată a corpului şi privirea ațintită rigid la colțul camerei înseamnă „te plac”. Pentru că n-am fugit să mă încui în baie.

Sper doar că el îşi dă seama.

La următoarea şedinţă cu doamna doctor Sarah, se uită la documentarul filmat până acum şi-şi face însemnări.

Mama a venit la şedinţă, cum face din când în când, şi comentează întruna: „Nu înţeleg CE purtam în ziua aceea… Doamnă doctor Sarah, vă rog să nu credeţi că-n bucătăria noastră e aşa dezordine de obicei… Audrey, pentru Dumnezeu, de ce ai filmat mormanul de gunoi?", până când doamna doctor Sarah îi cere politicos să tacă. La sfârşit, se lasă pe speteaza fotoliului şi-mi zâmbeşte.

— Mi-a plăcut! Ai fost o „muscă pe perete" pricepută, Audrey. Acum vreau ca musca să bâzâie puţin prin cameră. Ia interviuri membrilor familiei tale. Poate chiar şi câtorva oameni din afară. Forţează-te puţin.

Auzind de *oameni din afară,* mă încordez toată.

— Care oameni din afară?

— Oricine. Omul care aduce laptele. Sau poate una dintre vechile tale prietene de la şcoală.

O spune degajat, de parcă n-ar şti că „vechile mele prietene de la şcoală" sunt un punct sensibil. În primul rând, care „vechi prietene de la şcoală"? N-au fost prea multe din capul locului şi nu m-am văzut cu niciuna de când am plecat de la Stokeland.

Natalie mi-era cea mai bună prietenă. Mi-a trimis o scrisoare după ce am plecat de la şcoală, mama ei a trimis flori şi ştiu că amândouă o sună din când în când pe mama. Numai că nu pot să răspund. Nu mă pot vedea cu ea. Nu pot da ochii cu ea. Şi nu ajută deloc că mama o învinuieşte într-un fel pe Natalie pentru cele întâmplate. Sau cel puţin consideră că Natalie a fost „culpabilă" pentru că „n-a acţionat mai din timp". Ceea ce e foarte nedrept. Nimic n-a fost din vina lui Natalie.

Mă rog, da, Natalie ar fi putut să spună ceva. Poate că, aşa, profesorii m-ar fi crezut mai devreme. Dar ştii ceva? Natalie era paralizată de stres. Acum o înţeleg. Zău că da.

— Aşadar, Audrey, vei face asta?

Doamna doctor Sarah are un stil de a te presa până când accepți să faci ceva, apoi notează acel lucru ca pe o temă pentru acasă şi nu te poți preface că nu există.

— O să încerc.

— Bun! Trebuie să începi să-ți lărgeşti orizontul. Când suferim îndelung de anxietate, avem tendința de a deveni obsedați de noi înşine. N-o lua ca pe un lucru rău, adaugă ea. E un simplu adevăr. Ajungi să crezi că lumea întreagă se gândeşte permanent la tine. Ajungi să crezi că lumea te judecă şi vorbeşte despre tine.

Profit de ocazie să-i dovedesc că se înşală.

— Chiar *vorbesc* toți despre mine. Mi-a spus Linus. Deci…

Doamna doctor Sarah ridică ochii de pe însemnări şi se uită la mine cu privirea aceea caldă, netulburată.

— Cine e Linus?

— Un băiat. Un prieten al fratelui meu.

Doamna doctor Sarah îşi consultă însemnările din urmă.

— Linus a fost cel care a venit mai demult în vizită? Când te-ai aflat în dificultate?

— Da. De fapt, Linus e OK. Am vorbit.

Pe obrajii mei se iveşte o vagă nuanță rozalie. Dacă doamna doctor Sarah o observă, nu spune nimic.

— E dependent de jocuri pe calculator, ca Frank, intervine mama. Doamnă doctor Sarah, *ce* mă fac cu fiul meu? Oare ar trebui să-l aduc să-l vedeți? Ce e de făcut?

— Propun ca azi să ne concentrăm asupra lui Audrey, spune doamna doctor Sarah. Mă puteți consulta cu altă ocazie în privința lui Frank, dacă considerați că ar fi util. Să revenim la ce te preocupă, Audrey.

Îmi zâmbeşte, punând-o pe mama pe liber într-un mod cât se poate de eficient.

Văd că mama se zbârleşte şi ştiu că-n maşină, în drum spre casă, o s-o foarfece puțin pe doamna doctor Sarah. Mama şi doamna doctor Sarah au o relație ciudată. Mama o adoră, ca noi toți, dar cred că-i poartă şi puțină

pică. Cred că se pregăteşte în secret pentru momentul în care doamna doctor Sarah spune *Ei bine, Audrey, bineînțeles că totul e din vina părinților tăi.*

Ceea ce doamna doctor Sarah n-a zis niciodată, bineînțeles. Şi nici nu va zice.

— Adevărul e, Audrey, spune doamna doctor Sarah, că da, oamenii vor vorbi probabil despre tine o părticică din timp. Sunt sigură că pacienții mei vorbesc despre mine şi sunt sigură că nu întotdeauna măgulitor. Dar se plictisesc şi trec la alt subiect. Îți vine să crezi asta?

— Nu, spun cu sinceritate şi ea dă din cap aprobator.

— Cu cât interacționezi mai mult cu lumea din afară, cu atât vei reuşi mai bine să reduci sonorul acelor griji. Vei vedea că sunt neîntemeiate. Vei vedea că lumea e foarte ocupată şi variată şi că majoritatea oamenilor au o stabilitate a atenției demnă de un țânțar. Au uitat deja ce s-a întâmplat. Nu se gândesc la asta. De la incidentul tău s-au mai produs alte cinci evenimente senzaționale. Nu?

Ridic din umeri şovăitoare.

— Dar ție ți-e greu s-o crezi cât eşti captivă în lumea ta restrânsă. Şi din motivul ăsta aş vrea să începi să ieşi din casă.

— Poftim?! (Ridic bărbia cu o mişcare smucită, de groază.) Unde?

— Pe strada principală din cartierul tău?

— Nu. Nu pot.

Doar ideea în sine îmi face pieptul să tresalte brusc, dar doamna doctor Sarah îl ignoră.

— Am discutat despre terapia prin expunere. Poți începe cu o ieşire foarte scurtă. Un minut, două. Însă, Audrey, trebuie să te expui treptat la lume. Altfel, există pericolul de a deveni cu adevărat captivă.

— Dar… (înghit în sec, incapabilă să vorbesc cum trebuie.) Dar…

În fața ochilor îmi joacă pete negre. Cabinetul doamnei doctor Sarah a fost întotdeauna un spațiu ocrotitor, însă acum am senzația că mă aruncă într-o groapă de foc.

— Fetele acelea ar putea să fie oriunde, spune mama, luându-mă de mână protector. Dacă dă peste una dintre ele? Ştiți, două au rămas la şcoala din zonă. E revoltător! Ar fi trebuit să fie trimise departe. Şi când spun „departe”, înțeleg *foarte departe.*

Doamna doctor Sarah se concentrează doar la mine.

— Ştiu că e greu. Nu-ți sugerez să ieşi singură. Dar cred că e timpul, Audrey. Cred că poți s-o faci. Să-i spunem Proiectul Starbucks.

Starbucks?! *Glumeşte?!*

Mi s-au umplut ochii de lacrimi. Sângele îmi pulsează de panică. Nu pot să merg la Starbucks. *Nu pot.*

— Audrey, eşti o fată curajoasă şi puternică, spune doamna doctor Sarah, parcă citindu-mi gândurile, şi-mi dă un şervețel. Trebuie să începi să-ți impui nişte eforturi. Da, poți.

Nu, nu pot.

***

A doua zi stau în pat douăsprezece ore încheiate. Simplul gând la Starbucks m-a împins la vale într-un tunel al fricii, până la locul cel negru. Chiar şi aerul pare abraziv. Fiecare zgomot mă face să tresar. Nu pot să deschid ochii.

Mama îmi aduce supă, se aşază pe patul meu şi-mi mângâie mâna.

— E prea devreme, spune ea. Prea devreme. Pe doctorii ăştia îi ia valul. O să ajungi şi acolo, când vei considera că e momentul.

Când va fi momentul, îmi spun după plecarea ei. Ce înseamnă asta? Care e momentul lui Audrey? Deocamdată îmi dă senzația unei pendule cu mişcare încetinită. Se mişcă spasmodic încoace şi-ncolo, încoace şi-ncolo, dar ceasul nu ticăie. Nu ajung nicăieri.

Au trecut trei zile, întunericul s-a risipit, am coborât din pat şi mă cert cu Frank.

— Cerealele Shreddies erau ale mele! Mănânc întotdeauna Shreddies. Doar ştii!

— Ba nu, i-o întorc, ca să fiu enervantă. Uneori mănânci clătite.

Frank pare gata de combustie spontană.

— Mănânc clătite *când face mama clătite!* Când nu face, mănânc Shreddies. În fiecare dimineaţă, de cinci ani. Zece ani. Iar tu te apuci şi termini pachetul!

— Mănâncă musli.

— *Musli*! (Ideea pare să-l şocheze atât de tare, că-mi vine să râd.) Ce, stafide şi alte rahaturi?

— E ceva sănătos.

— Nici măcar nu-ţi plac Shreddies, spune el acuzator. Nu-i aşa? Le-ai luat numai ca să mă oftici!

— Nu-s rele, spun eu ridicând din umeri. Dar nu la fel de bune ca musli.

— Mă dau bătut! exclamă Frank punându-şi capul pe braţe. Chiar *ţii* să-mi faci viaţa praf. (Îmi aruncă o privire posomorâtă.) Te preferam zăcând în pat.

— Eu te preferam lipit de computer, i-o întorc. Erai o pacoste mult mai mică atunci când nu te vedeam deloc.

— Frank!

Mama năvăleşte în bucătărie cu Felix în braţe şi pare şocată văzându-l pe Frank prăbuşit pe masă.

— Dragule, ai păţit ceva?

— Shreddies! ţipă Felix, de cum îmi vede castronul. Vreau Shreddies! Te rog, adaugă el mieros, alunecând din braţele mamei. Te rog, îmi dai?

— Poftim, spun punând castronul în faţa lui Felix. Trebuia doar să mă rogi frumos, îl informez pe Frank. Încearcă să înveţi de la fratele tău.

Frank nici nu se clinteşte. Mama vine şi-l înghionteşte.

— Frank? Scumpule? Mă auzi?

— N-am nimic. (Ridică în sfârşit capul, arătându-şi faţa

trasă şi palidă.) Sunt obosit.

Acum, că mă uit la el, văd că are într-adevăr cearcăne.

— Cred că am exagerat, spune el cu glas pierit. Cu temele şi restul.

— Dormi bine? întreabă mama privindu-l îngrijorată. Voi, adolescenții, aveți nevoie de somn. Ar trebui să dormiți paisprezece ore pe noapte.

— *Paisprezece ore?!*

Ne holbăm amândoi la ea.

— Mamă, nici oamenii în comă nu dorm paisprezece ore pe noapte! spune Frank.

— Atunci zece ore, se corectează ea. Aproximativ. O să mă documentez. Iei vitamine?

Mama începe să scoată la nimereală din dulap flacoane cu vitamine. Pentru adolescenți, pentru copii, pentru femei, pentru sistemul osos… E o glumă. Niciunul dintre noi nu ia vreodată vitamine.

— Poftim!

Trânteşte vreo zece capsule în fața lui Frank şi altă grămadă în fața mea.

— Felix, dragule, vino să iei nişte magneziu!

— Nu vreau neziu! țipă el şi se ascunde sub masa din bucătărie. Nu neziu!

Îşi acoperă gura cu palmele.

— Of, pentru Dumnezeu!

Mama înghite ea pastila de magneziu şi-şi pulverizează pe piele ceva care se cheamă „Piele mai frumoasă” şi care stă de trei ani în dulapul din bucătărie, ştiu precis.

— Îți trebuie nişte fier, îi mai spune ea lui Frank. Şi să te culci devreme în seara asta. Am un DVD pentru diseară, la care ne putem uita toți şi, după aceea, mergem direct la culcare.

— Sună superdistractiv, comentează Frank cu privirea pierdută într-un punct oarecare.

— E un film clasic, adaugă mama. Dickens.

— Dickens. Sigur. (Frank ridică din umeri, spunând parcă: *Cui îi pasă?)*

— Măcar te-am dezlipit de afurisitele alea de jocuri pe computer! zice mama, un pic cam prea veselă. Acum vezi că n-ai *nevoie* să le joci, nu? Abia dacă ai băgat de seamă.

— Abia am băgat de seamă? repetă Frank, ridicându-şi în sfârşit ochii ca s-o privească. Abia am băgat de seamă? Glumeşti? *Abia am băgat de seamă?*

— Păi doar nu numeri zilele până când…

Mama se întrerupe brusc când Frank îşi ridică mâneca şi-şi dezveleşte ceasul digital.

— Şaizeci şi una de ore, treizeci şi patru de minute şi douăzeci şi şapte de secunde până când expiră interdicția, spune el pe un ton inexpresiv. Nu socotesc doar eu, ci şi toți prietenii mei. Aşa că da, mamă, am „băgat de seamă".

Frank ştie să fie sarcastic când vrea. Văd cum apar pe obrajii mamei două pete roşii.

— Mă rog, nu-mi pasă! se răsteşte ea. Diseară ne uităm cu toții la *Marile speranțe,* ca o familie ce suntem, şi, poate nu crezi, Frank, dar o să fii uimit. Voi, copiii, credeți că le ştiți pe toate, dar Dickens a fost unul dintre cei mai mari povestitori din toate timpurile, iar filmul ăsta o să te lase mască.

Mama iese cu paşi mari, apăsați, iar Frank se lățeşte din nou, şi mai tare, pe masa din bucătărie.

— Ce norocoasă eşti! mormăie el ca pentru sine. Nu te bate nimeni la cap. Poți să faci ce naiba vrei.

— Nu pot să fac ce naiba vreau! replic defensiv. Trebuie să fac tot timpul documentarul ăla. Şi acum cică trebuie să merg la Starbucks!

— De ce Starbucks?

— Nu ştiu. Terapie Starbucks. Mă rog…

— Aha, face Frank cu o lipsă de interes supremă, dar apoi, brusc, se ridică. Hei, poți să-i zici terapeutei tale că te vindeci dacă participi anul ăsta la Expoziția europeană de jocuri pe calculator, la München, şi că trebuie să-ți iei fratele cu tine?

— Nu.

— Pfffmfff…

Frank se prăbuşeşte iar pe masă. Mama are dreptate, chiar arată ca bătut. Îi dau ultimele resturi de Shreddies, pe care le-a abandonat Felix.

— Poți să le mănânci tu.

— Da, sigur! Shreddies la mâna a treia, pline de balele lui Felix. Mersi, Audrey!

Îmi aruncă o privire ucigătoare. După câteva clipe ia o lingură şi începe să înfulece.

FAMILIA MEA SENINĂ ŞI IUBITOARE – TRANSCRIERE DE FILM

INT. ALEEA ROSEWOOD NR. 5. ZIUA

Camera video face turul camerei de zi. E semiîntuneric. Mama se uită captivată la televizor. Tata butonează pe ascuns pe BlackBerry. Frank se uită ţintă la tavan.

Muzica de la televizor răsună în toată încăperea. Camera video se îndreaptă spre ecranul televizorului. Scrisul, alb pe negru, spune „Sfârşit”.

MAMA

Poftim! Nu-i aşa că a fost extraordinar? N-a fost cea mai captivantă poveste?

FRANK

A fost OK.

MAMA

„OK”? Scumpule, a fost DICKENS.

FRANK

(răbdător)

Da. A fost Dickens şi a fost OK.

MAMA

A fost mult mai bun decât unul dintre jocurile tale găunoase pe computer, trebuie să recunoşti.

FRANK

Nu, n-a fost.

MAMA
Bineînţeles că a fost!

FRANK
N-a fost.

MAMA
(răbufneşte)
Vrei să-mi spui că jocurile tale ridicole pe computer sunt mai bune decât o poveste clasică de Dickens? Uită-te la personaje! Uită-te la Magwitch! Magwitch e unic!

FRANK
(deloc impresionat)
Da, există un personaj gen Magwitch şi în LOC. Numai că are o istorie mai interesantă decât personajul lui Dickens. E tot fost deţinut, dar poate să-l ajute pe oricare concurent.

AUDREY (DIN OFF)
Îţi dă puteri.

FRANK
Numai că, pentru asta, concurentul trebuie să ia asupra lui una dintre infracţiunile personajului şi să suporte pedeapsa…

AUDREY (DIN OFF)
Exact. Aşa că trebuie să alegi ce fel de putere vrei. Şi…

FRANK
Ţine-ţi gura, Aud! Eu explic. Atâta doar că nu ştii ce pedeapsă primeşti până nu se face alegerea. Aşa că rişti, numai că, pe măsură ce joci, te poţi descurca tot mai bine. E grozav!

Mama se uită de la Frank la Audrey şi iar la Frank, perplexă de-a binelea.

MAMA
OK, pentru mine n-are nicio noimă. Zero. Ce fel de putere? Ce-i asta?

FRANK
Ai afla dacă ai juca.

AUDREY (DIN OFF)
Magwitch e un personaj fantastic.

MAMA
Exact! Mulţumesc.

O scurtă tăcere.

MAMA
Magwitch al lui Dickens sau Magwitch din LOC?

AUDREY (DIN OFF)
Magwitch din *LOC*, bineînţeles.

FRANK
Cel al lui Dickens e un pic cam…

MAMA
(tăios)
Cum? Ce nu-i bine la Magwitch al lui Dickens? Ce poate să nu fie bine la unul dintre cele mai reuşite personaje literare din vremurile noastre?

FRANK
E mai puţin interesant.

AUDREY (DIN OFF)
Exact.

FRANK
Bidimensional.

AUDREY (DIN OFF)
Nu FACE nimic.

FRANK
(pe un ton prietenos)
Fără supărare. Sunt sigur că Dickens a fost un tip grozav.

MAMA
(se adresează lui tata)
Tu îi auzi?

Mama e ofticată pe noi de la Dickensgate[9] încoace. Azi ne-a pus să ne facem ordine în camere, ceea ce nu se întâmplă aproape niciodată, şi a găsit în camera lui Frank un cheeseburger – de aici a ieşit tot tărăboiul.

Nu mă refer la o cutie de la cheeseburger, ci la un cheeseburger propriu-zis. Frank luase două înghiţituri din el, îl pusese înapoi în cutie şi-l lăsase pe jos cu nişte săptămâni în urmă. Era îngropat sub un morman de echipament sportiv ce duhnea. Ciudat e că cheeseburgerul n-a făcut mucegai. Parcă s-a fosilizat. Arăta scârbos.

Mama s-a apucat de cea mai lungă predică despre şobolani, paraziţi şi igienă, dar Frank i-a făcut semn cu mâna, zicând:

— Nu mai pot sta, mamă. Linus poate să apară în orice minut. Ne spui mereu că trebuie să fim politicoşi cu musafirii şi să-i întâmpinăm la uşă.

S-a repezit pe scări în jos şi eu am simţit un mic fior în stomac.

Iar Linus! Nu credeam că-l vom vedea prea des pe Linus cât Frank are interdicţie la computere.

Evident, mama credea acelaşi lucru, fiindcă a părut puţin luată prin surprindere. A strigat de sus:

— Ştie de interdicţia ta la computere, da?

— Sigur că ştie, a răspuns Frank iritat, adăugând însă când a ajuns în hol: Dar Linus poate să joace *LOC* pe computerul meu cât e la noi, nu?

Mama a părut cam încurcată. A deschis gura, dar nu s-a auzit nimic. Câteva clipe mai târziu a pornit spre dormitorul ei, spunând:

— Chris? Chris, tu ce părere ai?

Asta s-a întâmplat acum vreo zece minute. Ştiu că Linus e la noi, pentru că l-am auzit sosind acum câteva minute. S-a dus cu Frank direct în camera de joacă şi bănuiesc că au dat imediat drumul la *LOC*. Între timp, i-am auzit pe mama şi tata discutând în dormitorul lor.

— E vorba de principiu! repeta mama întruna. Trebuie să învețe!

Cred că tata era pe frecvența cu „Sunt copii, e ceva inofensiv”, mama, pe frecvența cu „Ecranele sunt foarte dăunătoare şi-mi strică băiatul” şi nu reuşeau să cadă de acord, aşa că, după o vreme, m-am plictisit să-i ascult. Am coborât şi am intrat în bârlog, unde mă aflu şi acum, aşteptând.

Nu, nu aşteptând.

Adică, într-un fel, aşteptând.

Pun un episod vechi din *How I Met Your Mother*{10} şi încerc să nu calculez cât durează o partidă de *LOC* şi dacă Linus va veni sau nu să mă salute când termină. Până şi gândul la el îmi dă mici junghiuri. Junghiuri plăcute. Cred.

Nu că *ar fi obligat* să mă salute. Probabil că e ultimul lucru pe care vrea să-l facă. De ce ar vrea?

Numai că a zis „Pe curând”. De ce să spună „Pe curând”, dacă plănuia să mă ignore tot restul vieții?

Mi-am împreunat mâinile; încerc să le descleştez. N-o să vină. E aici pentru Frank, nu pentru mine. Trebuie să-mi iau gândul de la asta. Dau mai tare sonorul la *How I Met Your Mother* şi răsfoiesc şi un exemplar din *Closer*{11} pentru orice eventualitate, când Felix vine spre canapea ca o rachetă.

— Hârtia asta de buzunar e pentru tine! mă anunță, întinzându-mi o foaie A4.

Bună, Rubarbă!

A desenat iar rubarba cu ochelari negri şi simt cum gura mea se deschide într-un zâmbet.

Bună, Felie de Portocală!

Sunt jalnică la desen, dar reuşesc cumva să fac o față cu păr şi o felie de portocală drept gură. Îl trimit pe Felix

la trap cu hârtia şi aştept.

După câteva clipe îi aud pe mama şi tata coborând scările şi un tămbălău în camera de joacă. Brusc, vocea lui Frank răsună în toată casa.

— Eşti ABSURDĂ!

— TE ROG, NU STRIGA LA MINE ÎN FAȚA PRIETENILOR TĂI! țipă şi mama.

Mi-am acoperit instinctiv urechile cu mâinile şi mă întreb dacă să evadez sau nu sus, în camera mea, când aud un zgomot la uşă. Ridic privirea – e el. Linus.

Fără să-mi dau seama, m-am şi repezit în cel mai îndepărtat colț al canapelei.

Creier de şopârlă tâmpit, idiot!

Fixez peretele cu privirea şi mormăi:

— Bună!

— Bună, Rubarbă! Ce-i chestia asta cu „felia de portocală”?

— A! (Nu-mi pot reține un surâs slab şi pumnii mei se descleştează un picuț.) Mi se pare că zâmbetul tău seamănă cu o felie de portocală.

— Mama spune că e ca o semilună.

— Ei, vezi!

Înaintează puțin în cameră. Nu mă uit într-acolo, dar radarul meu e în alertă maximă la orice mişcare, cât de mică. Dacă-ți petreci cea mai mare parte din timp cu spatele la oameni, ajungi să ştii ce fac fără să ai nevoie să vezi.

— Deci… nu joci? (Vocea mea sună puțin răguşită.)

— Mama ta mi-a interzis. S-a cam înfuriat. Frank mă ajuta să joc şi ea s-a apucat să spună că el are interdicție şi asta include statul cu prietenii şi datul indicațiilor.

— Aha, zic dând din cap. Îmi închipui. Părinții tăi se stresează la fel de mult cu jocurile pe calculator?

— Nu prea, răspunde Linus. Se stresează mai mult cu bunica mea. Locuieşte cu noi şi e nebună de-a binelea. Adică…

Se opreşte brusc şi urmează o tăcere apăsătoare. După

vreo trei secunde, îmi dau seama de ce.

Asta crede şi despre mine, mă izbeşte cu o bufnitură oribilă, iar apoi: *Bineînțeles că asta crede.*

Tăcerea devine şi mai neplăcută. Simt cuvântul *nebună* plutind prin aer, asemenea cuvintelor din programul lui Frank de vocabular francez.

Nebună.

Fou.

Am învățat asta la franceză, înainte să renunț la şcoală. *Folie.* Asta înseamnă nebunie, nu? Numai că sună ca o formă şic de nebunie. Ca nebunia cu ruj roşu şi tricou în dungi bleumarin cu alb.

— Îmi pare rău, spune Linus.

— Nu-ți cere scuze! răspund aproape agresiv. N-ai zis nimic.

E adevărat. N-a zis nimic. S-a oprit la jumătatea propoziției.

Numai că oprirea la jumătatea propoziției e cel mai neplăcut lucru pe care-l pot face oamenii. E absolut pasiv-agresiv, pentru că nu poți să te legi de ceva spus de ei. Trebuie să te legi de *ceea ce crezi că voiau să spună.*

Iar ei neagă că asta intenționau.

Regina opririlor la jumătatea propoziției e mama. E expertă. Câteva exemple recente, fără o ordine anume:

1.
MAMA: Ştii, chiar cred că aşa-zisa ta prietenă Natalie putea să…
Oprire la jumătatea propoziției.
EU: Să ce? Să împiedice tot ce s-a întâmplat? Deci e vina ei? Putem pune totul în cârca lui Natalie Dexter?
mama: Nu exagera, Audrey. Nu asta voiam să *spun.*

2.
MAMA: Ți-am cumpărat o soluție de curățare a

feței. Uite, e o formulă specială pentru tenul adolescenților.
EU (citind eticheta): Pentru tenul cu probleme şi coşuri. Crezi că am ten cu probleme?
MAMA: Sigur că nu, scumpo. Dar trebuie să recunoşti că uneori e…
Oprire la jumătatea propoziției.
EU: Cum? Unsuros? Scârbos? Ar trebui să umblu cu un sac pe cap?
MAMA: Nu exagera, Audrey. Nu asta voiam să *spun.*

În fine, aşa se face că sunt foarte obişnuită cu oprirea la jumătatea propoziției. Iar Linus tocmai s-a oprit chiar la mijlocul propoziției, şi ştiu ce voia să spună. Voia să spună: *E nebună, cum şi tu eşti nebună.*

E dezgustat de mine. Ştiu. Trece pe-aici numai fiindcă îl distrează, ca un spectacol cu ciudați. Fata cu ochelarii negri – veniți, veniți s-o vedeți cum se ascunde în colț!

Tăcerea se prelungeşte la nesfârşit; cineva trebuie s-o rupă, aşa că spun printre dinți:

— N-are nimic. Sunt nebună. Nu contează.

— Nu!

Linus pare realmente şocat. Şocat, ruşinat, perplex. Parcă umilit. Ca şi cum nu-i vine să creadă că am zis ce-am zis. (Mă înțelegi, deduc toate astea dintr-o singură silabă.)

— Nu eşti deloc ca bunica mea, adaugă el cu un râs firav, de parcă ar savura o glumă numai de el ştiută. Dacă ai cunoaşte-o, ai înțelege.

Vocea lui Linus e plăcută. Nu ca a lui Frank, care sună mai tot timpul aspră, zici că e un berbec de luptă. Linus râde iar şi simt un vârtej de uşurare. Dacă râde, înseamnă că nu e dezgustat, nu?

— Bănuiesc că n-o să mai vin până nu expiră interdicția lui Frank.

— Aha.

— Mama ta consideră că am o influență nefastă.

— Mama consideră că *totul* are o influență nefastă, răspund dând ochii peste cap, chiar dacă el nu vede.

— Tu ieşi vreodată din casă?

Nu s-a oprit la jumătatea propoziției, dar aerul pare tot încărcat. Cel puțin aşa pare aerul din jurul meu. *Ieşi vreodată?* Simt o nevoie acută să mă fac ghem şi să închid ochii.

— Nu. Nu prea.

— Aha.

— Adică ar trebui să merg la Starbucks.

— Super! Când mergi?

— Nu merg. (O spun cam abrupt, fără să fi avut intenția.) E… Nu pot.

Iar tăcere. M-am depărtat şi mai mult, adusă de spate. Îi simt întrebările străbătând tăcerea, asemenea unor noi cuvinte în vocabular: *De ce? Cum se face? Ce se întâmpla?*

— Ar trebui să fac terapie prin expunere, mă grăbesc să adaug pe un ton jalnic. Ştii, puțin câte puțin. Dar Starbucks nu e puțin. E ceva uriaş. Pur şi simplu, nu pot. Aşa că…

La fiecare nouă dezvăluire mă aştept să plece. Dar e tot aici.

— Ca la alergie! remarcă el, părând fascinat. Eşti alergică la Starbucks!

— Cam aşa ceva.

Conversația asta începe să-mi epuizeze creierul. Strâng în brațe o pernă, drept alinare; tendoanele îmi ies în evidență.

— Deci eşti alergică la contactul vizual.

— Sunt alergică la toate contactele.

— Nu-i adevărat, replică el imediat. Nu eşti alergică la contactul *între creiere.* Scrii bilete. Vorbeşti. Vrei în continuare să vorbeşti cu oamenii, atâta doar că nu poți. Aşadar, corpul tău trebuie să-ți ajungă din urmă creierul.

Tac o vreme. Nimeni n-a mai formulat situația în felul ăsta.

— S-ar putea, spun în cele din urmă.

— Dar contactul între pantofi?

— Ce?!

— Contactul între pantofi!

— Ce-i contactul între *pantofi?*

Aş râde, numai că tâmpitul de creier de şopârlă a dezactivat deocamdată butonul râsului. Sunt prea înlemnită de încordare.

Viața-mi e datoare cu atâta râs! Uneori sper să acumulez un stoc imens de râsete ratate şi, când îmi voi reveni, vor răbufni toate într-un acces gigantic, care să dureze douăzeci şi patru de ore.

Linus s-a aşezat pe canapea, la capătul opus celui ocupat de mine. Cu coada ochiului, îl văd întinzând un adidas murdar.

— Hai! mă îndeamnă el. Contact între pantofi. Hai să-l facem!

Nu mă pot mişca. Sunt un arici făcut ghem. Nu vreau să ştiu.

— Poți să-ți mişti piciorul, spune Linus. Nu trebuie să te uiți la el. Mişcă-l şi gata.

Vocea lui e stăruitoare. Nu pot să cred ce se întâmplă. Creierului de şopârlă nu-i place *deloc* treaba asta. Îmi spune să plonjez sub pătură. Să mă ascund. Să fug. Orice.

Îmi zic: *poate că, dacă nu reacționez, o să renunțe şi putem uita de povestea asta.*

Dar secundele trec şi el nu se clinteşte.

— Hai! îmi spune încurajator. Pun pariu că poți.

Acum aud în minte vocea doamnei doctor Sarah: *Trebuie să începi să-ți impui nişte eforturi.*

Puțin câte puțin, îmi mişc piciorul pe covor, până când rama de cauciuc a adidasului meu atinge rama de cauciuc a adidasului lui. Restul corpului îmi rămâne întors în direcția opusă. Mă uit fix la stofa canapelei, cu tot creierul concentrat la centimetrul de laba piciorului aflat în contact cu al lui.

OK, ştiu că există două straturi de cauciuc de adidas între noi, ştiu că nu e absolut nimic erotic sau romantic sau mai ştiu eu cum – şi, apropo, tot corpul meu a rămas întors ferm cu spatele spre el, de parcă n-aş suporta să-l văd. Totuşi, pare într-un fel…

Eh.

Vezi cum m-am oprit la jumătatea propoziției? Şi eu ştiu s-o fac. Când nu vreau neapărat să dezvălui *exact* gândul pe care-l am.

Simt că mi s-a tăiat respirația. Doar atât recunosc.

— Aşa! exclamă el, părând mulțumit. Vezi?

Lui Linus nu pare să i se fi tăiat respirația. Pare doar interesat, ca şi cum aş fi demonstrat un fapt despre care le va povesti acum prietenilor sau va scrie în blogul lui sau mai ştiu eu ce. Sare în picioare, spunând:

— Atunci ne mai vedem.

Cu asta, vraja s-a rupt.

— Da. Ne mai vedem.

— Mama ta o să mă gonească din casă imediat. Aş face bine să plec.

— Hm… Da.

Mă aplec, ghemuită, spre colțul canapelei, decisă să nu trădez că mi-aş dori, într-un fel, să mai rămână.

— A! Ăă… îngaim când el ajunge la uşă. Aş putea să-ți iau un interviu pentru documentarul meu.

— Da? (Face o pauză.) Ce-i asta?

— Trebuie să fac un documentar şi mi s-a cerut să iau interviuri oamenilor care vin la noi, aşa că…

— OK, super! Oricând vrei. Mă întorc după ce… ştii tu. Când Frank are voie din nou să joace.

— Super.

Dispare, iar eu rămân o vreme nemişcată, întrebându-mă dacă o să mai vină sau o să-mi mai trimită bilete sau un mesaj prin Frank sau ceva.

Bineînțeles că n-o face.

FAMILIA MEA SENINĂ ŞI IUBITOARE – TRANSCRIERE DE FILM

INT. ALEEA ROSEWOOD NR. 5. ZIUA

Camera video se apropie de uşa încăperii de lucru. Se strecoară înăuntru. Tata şade la birou. Are ochii închişi. Pe ecran e altă maşină Alfa Romeo.

AUDREY (DIN OFF)
Tată? Dormi?

Tata sare ca ars şi deschide ochii.

TATA
Sigur că nu dorm! Lucram doar. Făceam nişte treabă.

Mută mouse-ul şi face să dispară maşina Alfa Romeo.

AUDREY (DIN OFF)
Trebuie să-ţi iau interviu.

TATA
Grozav! Dă-i drumul!

Se roteşte cu scaunul, cu faţa spre camera video şi zâmbeşte larg, exagerat.

TATA
Viaţa şi epoca lui Chris Turner, contabilul starurilor.

AUDREY (DIN OFF)

Nu eşti asta.

Tata devine defensiv.

TATA
Bine, contabilul câtorva firme de mărime medie, una de mass-media. Primesc totuşi bilete la concerte.

AUDREY (DIN OFF)
Ştiu.

TATA
Şi i-aţi cunoscut toţi pe cei de la TOWIE, ţii minte? La evenimentul Children în Need.

AUDREY (DIN OFF)
E în regulă, tată, eu cred că ai un serviciu ca lumea.

TATA
Poţi să-mi pui întrebări despre canotaj. Am fost canotor în facultate.

Îşi încordează un biceps ca din întâmplare.

TATA
Încă mă ţin bine. Sau poţi să-mi pui întrebări despre trupa mea.

AUDREY (DIN OFF)
Aha. Da. The… Turtles?

TATA
The Moonlit Turtles. Moonlit. Ţi-am

dat CD-ul, mai ţii minte?

AUDREY (DIN OFF)
Da! E grozav, tată.

Tata are o idee. Face semn spre camera video, aproape amuţit de entuziasm.

TATA
Ştiu! Vrei o coloană sonoră pentru filmul tău? Pot să ţi-o compun eu, fără costuri! Muzică originală, interpretată de Moonlit Turtles, una dintre cele mai bune trupe studenţeşti din anii 1990!

AUDREY (DIN OFF)
Clar.

(pauză)
Sau aş putea să-mi aleg singură muzica…

TATA
Nu! Draga mea, vreau să te AJUT! În felul ăsta, colaborăm. O să fie un proiect de familie. O să fie distractiv! Cumpăr programul şi editäm filmul împreună, poţi să-ţi alegi piesele preferate…

A deschis pe computer o listă cu melodii.

TATA
Hai să ascultăm chiar acum! Spune-mi care-i piesa ta preferată şi-i dăm drumul, ne jucăm puţin.

AUDREY (DIN OFF)
Piesa mea preferată din toate timpurile?

TATA
Nu! Piesa ta preferată de la Moonlit Turtles. Piesa ta preferată în care cântă bătrânul tău tată. Precis ai una, nu? O preferată?

Pauză lungă. Tata se uită la camera video, aşteptând.

TATA
Mi-ai spus că ai ascultat CD-ul de nenumărate ori, pe iPod.

AUDREY (DIN OFF)
(repede)
Da, l-am ascultat! Tot timpul. Deci… Ăă… Piesa preferată. Sunt atâtea!
(pauză)
Cred că e cea… zgomotoasă.

TATA
Zgomotoasă?

AUDREY (DIN OFF)
Cea cu… ăă… tobele. E foarte bună.

Camera video începe să se retragă în timp ce o melodie heavy rock bubuie de răsună camera. Tata dă din cap în ritmul muzicii.

TATA
Asta?

AUDREY (DIN OFF)
Da! Exact! E grozavă! Foarte reuşită. Tată, nu mai pot sta…

Camera video se retrage din încăpere.

AUDREY (DIN OFF)
O, Doamne!

În seara aceea, când mă culc, mă gândesc la Linus. Încerc să mă imaginez întâmpinându-l la uşa de la intrare când vine data viitoare. Cum fac alții. Oamenii normali. Cunosc scenariul:

— Bună, Linus!

— Bună, Audrey!

— Ce mai faci?

— Bine.

Poate dăm mâna. Poate ne îmbrățişăm. Cu siguranță ne zâmbim.

Pot găsi şaizeci şi cinci de motive pentru care asta nu se va întâmpla prea curând. Dar ar putea, nu? Ar *putea?*

Doamna doctor Sarah spune că închipuirile pozitive sunt o armă incredibil de eficace în arsenalul nostru şi că ar trebui să-mi imaginez scenarii de succes realiste şi încurajatoare.

Necazul e că nu ştiu cât de realist e scenariul meu ideal.

OK, ba da, ştiu: deloc.

În scenariul ideal n-am creier de şopârlă. Totul e uşor. Pot să comunic ca oamenii normali. Am părut mai lung, haine mai cool şi, în cea mai recentă fantezie a mea, Linus nici măcar nu era la uşa de la intrare, ci mă ducea la picnic, într-o pădure. Habar n-am de unde a apărut *asta!*

În fine. Interdicția expiră mâine. Linus va mai veni. Şi vom vedea.

Numai că nu anticipasem apocalipsul, care s-a abătut asupra casei noastre azi-dimineață, la ora 3:43. Ştiu pentru că atât era când m-am trezit şi m-am uitat la ceas cu ochii mijiți de somn, întrebându-mă dacă a izbucnit un incendiu. Auzeam un zgomot îndepărtat şi ascuțit, ca un țipăt, care putea să fie o alarmă sau o sirenă; mi-am înşfăcat de pe jos halatul, mi-am vârât picioarele în papucii de casă îmblăniți şi m-am întrebat, panicată: *Ce iau cu mine?*

Mi-am înhățat vechiul ursuleț de pluş roz şi poza cu mine şi bunica înainte de moartea ei şi ajunsesem deja la jumătatea scărilor când mi-am dat seama că zgomotul nu e sirenă. Nici alarmă. Era mama. O auzeam în camera de joacă, țipând:

— Ce FACI?!

M-am repezit spre uşa respectivă şi am simțit cum mi se înmoaie tot corpul, de uluire. Frank stătea la computer şi juca *LOC*. La ora 3:43.

Evident, nu juca *LOC* în clipa aceea. Pusese pe pauză. Dar grafica era pe ecran, el avea căştile pe urechi şi se uita la mama ca o vulpe încolțită.

— Ce FACI?! a răcnit mama iar, apoi s-a întors spre tata, care tocmai sosise şi el în prag. Ce FACE? Frank, ce FACI?

Părinții au un stil de a pune întrebări tâmpite, la care răspunsul e evident… *Ieşi cu bluza aceea?*

Nu, am de gând s-o scot de pe mine imediat ce ies din casă.

Crezi că e o idee bună?

Nu, cred că-i o idee monumental de proastă, de aia fac ce fac.

Mă asculți?

Vocea ta are 100 de decibeli, nu prea am cum să n-o aud.

— Ce FACI?

Mama a continuat să țipe, iar tata i-a pus o mână pe

braț.

— Anne… Anne, am o ședință la opt.

Mare greșeală. Mama s-a repezit la el de parcă *el* ar fi fost răufăcătorul!

— Nu-mi pasă de ședința ta de la opt! E *fiul* tău, Chris! Care ne minte! Joacă noaptea jocuri pe computer! Ce altceva mai face?

— N-am putut să dorm, a zis Frank. OK? Asta-i tot. N-am putut să dorm și mi-am zis că o să citesc, dar n-am găsit o carte, așa că m-am gândit să… știi, să mă relaxez.

— De când ești treaz? s-a răstit mama.

— De pe la două. (Frank s-a uitat la ea cu ochi rugători.) N-am putut să dorm. Cred că mă apucă insomniile.

Tata a căscat, iar mama l-a sfredelit cu privirea.

— Anne, putem discuta dimineață? a întrebat-o el. Insomnia lui Frank se va accentua dacă ne certăm acum. Te rog. Vrei să ne culcăm? (A căscat iar, cu părul ciufulit tot numai smocuri, ca al unui urs de pluș.) Te rog, da?

***

Asta s-a întâmplat azi-noapte. Iar azi n-am fost deloc Familia Fericită. Mama l-a interogat pe Frank la micul dejun: de câte ori s-a sculat noaptea ca să joace *LOC.* Și: De când are insomnii? și: Nu înțelege că jocurile pe computer îi *dau* insomnii?

Frank n-a răspuns mai deloc. Era tras la față, palid și parcă nici nu era acolo. Cu cât mama îi dădea înainte cu ritmul circadian și poluarea prin lumină artificială și „De ce nu bei Ovaltine înainte de culcare?”, cu atât Frank se retrăgea mai tare în cochilia lui.

Nici nu știu ce-i Ovaltine! Mama pomenește mereu de asta când vorbește de somn, ca și cum ar fi o licoare magică, și spune „De ce n-o bem?”, dar n-a cumpărat-o niciodată. Atunci cum s-o bem?

Pe urmă, Frank a plecat la școală, iar eu am citit

Urzeala tronurilor toată dimineața, după care am adormit. După-amiază am filmat nişte păsări în grădină. Presimt că nu e ceea ce vrea doamna doctor Sarah, dar e ceva paşnic. Sunt foarte drăgălaşe. Vin să mănânce firimituri de pe măsuța pentru păsări şi se bat între ele. Poate o să devin fotograf sau producător de film specializat în faună sau mai ştiu eu ce. Singurul dezavantaj e că încep să te doară genunchii de la statul pe vine. În plus, nu sunt sigură că se va uita cineva la o oră de imagini cu păsări care mănâncă firimituri.

Deci sunt ruptă de realitate şi tresar surprinsă când aud o maşină intrând pe aleea casei. E prea devreme ca să fie tata; şi atunci, cine e? Poate l-a luat cineva pe Frank de la liceu cu maşina. Se întâmplă câteodată.

Poate Linus.

Mă furişez cu prudență după un colț al casei şi trag cu ochiul spre alee. Spre surprinderea mea, e tata. Coboară din maşină în costumul lui de serviciu, părând oarecum necăjit. În secunda următoare, uşa de la intrare s-a deschis şi mama înaintează pe cărare, ca şi cum l-ar fi aşteptat.

— Chris! În sfârşit!

— Am plecat imediat ce am reuşit să scap. Dar, să ştii, am multe pe cap zilele astea… Chiar e atât de important'?

— Da, este! E o situație de criză, Chris. O criză a fiului nostru. Şi am nevoie de sprijinul tău!

OMG! Ce s-a întâmplat?

Mă furişez iar în grădină şi mă îndrept fără zgomot spre bucătărie, de unde îi aud vorbind. Înaintez puțin şi-i văd intrând în hol.

— Am dus computerul lui Frank la cursul meu de pilates, spune mama cu un aer mohorât.

— *Ce* ai făcut?! întreabă tata buimăcit. Anne, ştiu că vrei să-l ții pe Frank departe de el, dar nu ți se pare cam exagerat să faci asta?

Parcă îi şi văd: mama intră clătinându-se în holul bisericii, cu computerul lui Frank în brațe. Sunt nevoită

să-mi pun mâna la gură ca să nu râd. O să ia de-acum computerul lui Frank cu ea peste tot? Ca pe un animal de companie?

— Nu înțelegi! se răsteşte mama. L-am dus ca să se uite Arjun la el.

— Arjun? repetă tata, mai nedumerit ca oricând.

— Arjun e în grupul meu de pilates. Face programe pentru calculator şi lucrează de acasă. L-am întrebat: „Arjun, poți să-ți dai seama, din computerul ăsta, cât de des s-a jucat fiul meu în ultima săptămână?".

— Aha, face tata, privind-o cu prudență. Şi şi-a dat seama Arjun?

— O, da, şi-a dat seama, răspunde mama pe un ton rău prevestitor. Şi-a dat seama prea bine.

Tăcere. Văd că tata se retrage instinctiv, dar nu reuşeşte să fugă înainte să-l izbească tsunamiul sonor.

— În fiecare noapte! ÎN FIECARE NOAPTE! Începe la ora două şi se deconectează la şase! Îți vine să crezi?!

— Glumeşti! spune tata, părând sincer şocat. Eşti sigură?

— Întreabă-l pe Arjun. (Mama îi întinde telefonul.) Întreabă-l! Lucrează ca liber-profesionist pentru Google. Ştie ce spune.

— Aha. Nu, e în regulă. Nu-i nevoie să vorbesc cu Arjun. (Tata se aşază pe trepte.) Iisuse! În fiecare noapte?

— Se furişează. Ne minte. E dependent! Ştiam eu! *Ştiam!*

— Bine. Atunci asta e, are interdicție pe viață.

— Pe viață, aprobă mama.

— Până devine adult.

— Cel puțin, spune mama. Cel puțin. Ştii, Alison din grupul meu de lectură n-are nici măcar televizor în casă. Zice că ecranele sunt țigările vremurilor noastre. Sunt nocive şi ne vom da seama cât de mult rău fac abia când va fi prea târziu.

— Da, face tata cu un aer neliniştit. Nu sunt sigur că trebuie să mergem chiar atât de departe, ce zici?

— Poate că ar trebui! strigă mama agitată. Ştii, Chris, poate că greşim foarte tare! Poate ar trebui să revenim la lucrurile simple. Jocuri de cărți. Plimbări în familie. Conversații.

— Ăă… bine.

— Şi cărți! Ce s-a întâmplat cu cărțile? Asta ar trebui să facem! Să citim lista scurtă de nominalizări la Premiul Booker! Nu să ne uităm atâta la televizorul ăsta nociv şi lipsit de substanță şi să jucăm jocuri video care secătuiesc creierul! Ce facem, Chris? Ce *facem?*

— Absolut, aprobă cu înflăcărare tata, dând din cap. Nu, sunt întru totul de acord. Întru totul.

După o scurtă pauză, adaugă:

— Şi *Downton*[12]*?*

— O, păi *Downton…* (Mama pare prinsă pe picior greşit.) Asta e altceva. E… ştii, istorie.

— Şi *The Killing*[13]*?*

Părinții mei sunt dependenți de *The Killing.* Se îndoapă cu câte patru episoade odată şi la urmă spun: „Încă unul? Numai unul!”.

— Mă refer la *copii,* spune mama în cele din urmă. Vorbesc despre *generația viitoare.* Ei ar trebui să citească.

— A, bun! respiră uşurat tata. Pentru că, indiferent de ce fac în viața asta, ştiu sigur că termin *The Killing.*

— Glumeşti? Trebuie să terminăm *The Killing!* aprobă mama. Am putea să vedem un episod diseară.

— Am putea să vedem două.

— După ce vorbim cu Frank.

— O, Doamne! exclamă tata, scărpinându-se în cap. Simt nevoia să beau ceva.

***

După aceea, în casă e linişte o vreme. E calmul de dinaintea furtunii. Felix vine acasă de la un grup de joacă, unde au făcut pizza, scoate la iveală cea mai dezgustătoare chestie imaginabilă cu brânză şi roşii şi o

pune pe mama s-o încălzească în cuptor. După care refuză s-o mănânce.

După care refuză să mănânce orice altceva, pentru că vrea să mănânce pizza făcută de el, *deşi refuză s-o mănânce.* Ştiu. Logica unui puşti de patru ani e mai mult decât bizară.

— Vreau să mănânc pizza MEA! se văicăreşte el întruna.

Mama îi spune:

— Păi atunci mănânc-o! Poftim.

— Nuuu! ţipă el, privind-o printre lacrimi. Nuuuu! Nu aceea! Nu ACEEA!

Până la urmă o mătură cu totul de pe masă şi, când o vede căzând pe jos, devine prea mult pentru el. Îl apucă un plâns cu hohote isterice, făcând-o pe mama să spună mânioasă:

— Probabil că i-au dat să bea Fruit Shoots!

Apoi îl ia pe sus să-i facă baie. (Jumătate de oră mai târziu e curat, pufos şi zâmbitor şi mănâncă sendvişuri. Băile sunt ca Valiumul pentru puştii de patru ani.)

Mi se încredinţează misiunea de a avea grijă ca Felix să mănânce şi cojile de pâine, aşa că nu mă pot mişca de la masa din bucătărie. Mă gândisem că poate reuşesc să ajung prima la Frank şi să-l avertizez. Dar probabil că oricum nu mi-ar fi mers, pentru că mama e ca o santinelă drogată cu *speed*{14}. Iese în hol din cinci în cinci minute şi deschide uşa de la intrare, iar o dată iese chiar în stradă şi scrutează orizontul de jur-împrejur, de parcă Frank ar putea-o păcăli venind dintr-o altă direcţie. S-a ambalat rău pentru întâlnirea cu el. Tot spune în faţă oglinzii din hol chestii de genul *„înşelătoria* e mai rea decât orice altceva” şi „Da, fac asta din dragoste. O să-mi mulţumeşti mai târziu. O să-mi mulţumeşti, tinere”.

Tinere.

În timpul ăsta am stat la locul meu, deşi abia aştept să-l întreb pe Frank dacă chiar se trezea la ora două dimineaţa şi dacă Linus juca împreună cu el. Tocmai

mănânc în secret vreo două coji de sendviş, în locul lui Felix, ca să meargă mai repede, când aud că mama scoate un strigăt. E afară, pe aleea casei şi priveşte chiorâş strada.

— Chris! Chris! Vine!

Intră în casă cu paşi mari, întorcând capul în toate părțile, în alertă maximă.

— Unde-i tatăl tău? Unde a dispărut?

— Nu ştiu. Nu l-am văzut.

OK. Mama e ciudată rău. Mă întreb dacă e cazul să-i spun să inspire cât numără până la patru şi să expire cât numără până la şapte, dar cred că m-ar strânge de gât.

— Chris!

Iese din bucătărie în grabă. Înaintez puțin spre uşă, pe furiş, ca să văd holul. Ar trebui să merg să-mi iau camera video, numai că e sus şi nu vreau să mă aventurez să traversez câmpul de luptă. Tata apare în uşa camerei lui de lucru, cu telefonul lui BlackBerry la ureche şi face o mutră chinuită spre mama.

— Da, cifrele *au fost* neaşteptate, spune el. Dar, dacă te uiți la pagina şase… *Scuze!* îi şopteşte mamei. *Două minute.*

— Grozav! se răsteşte ea când tata dispare din nou. S-a zis cu frontul comun! (Se uită pe fereastra din hol.) Bun, uite-l că vine. Acum e-acum!

Îşi ocupă poziția în hol, cu mâna în şold şi ochii sfredelitori ațintiți asupra uşii. După zece secunde tensionate, uşa se deschide şi-mi țin respirația. Frank intră degajat, exact ca de obicei, şi se uită la mama fără prea mult interes. O văd cum îşi îndreaptă spatele şi inspiră adânc.

— Bună, Frank! spune ea pe un ton de oțel, rece şi dur, care-mi dă fiori, chiar dacă nu eu am încurcat-o.

Dar Frank are căştile în urechi, aşa că presupun că n-a sesizat tonul de oțel.

— Bună! răspunde el şi dă să treacă pe lângă ea.

Dar mama îl împunge cu degetul în umăr.

— Frank! (Îi face semn spre urechi.) Scoate-le!

Dând ochii peste cap, Frank îşi scoate căştile şi se uită la ea.

— Cee?

— Aşa deci, spune mama pe un ton şi mai rece, şi mai dur.

— Ce?

— *Aşa deci.*

Îmi dau seama că urmăreşte să-l facă să tremure de spaimă doar cu acele două silabe, numai că nu i-a prea ieşit. Frank pare doar nerăbdător.

— Aşa deci? La ce te referi? Aşa deci, ce?

— Te aşteptam, Frank. Tata şi cu mine. (Face un pas înainte, cu o privire ca laserul.) Te aşteptam *de multişor.*

OMG! Îmi dau seama că imită un răufăcător din filmele cu Bond. Pariez că ar vrea să aibă o pisică albă pe care s-o mângâie.

— Ce caută calculatorul meu acolo? întreabă Frank observându-l brusc, cocoțat pe măsuța din hol, cu cablul de alimentare înfăşurat în jurul ştecărului.

— Bună întrebare, răspunde mama pe un ton prietenos. Ai vrea să ne vorbeşti despre activitatea ta pe computer din ultima săptămână?

Umerii lui Frank se lasă în jos, de parcă ar spune: *Nu se poate, iar asta?!*

— Am jucat *LOC,* articulează el monoton. M-ai prins.

— Numai atunci, o dată?

Frank îşi lasă geanta de şcoală să lunece pe jos.

— Nu ştiu. Mă doare capul. Îmi trebuie un paracetamol.

— Şi care de ce te doare? se repede mama, pierzându-şi brusc cumpătul. Oare nu pentru că săptămâna asta n-ai dormit deloc?

— Poftim?

Frank îi aruncă privirea lui specială, goală, „habar n-am despre ce vorbeşti", care e de fapt enervantă rău.

— Nu face pe neştiutorul cu mine! Să nu îndrăzneşti s-

o faci pe neştiutorul! (Mama a început să respire foarte precipitat.) Prietenul meu Arjun s-a uitat azi la maşinăria ta. *Ce* poveste interesantă!

— Cine-i Arjun? se încruntă Frank.

— Un expert în computere, spune triumfător mama. Mi-a zis totul despre tine! Ai lăsat urme serioase, tinere. Ştim totul!

Văd pe fața lui Frank o străfulgerare de panică.

— Mi-a citit *e-mailurile?*

— Nu, nu ți-a citit e-mailurile. (Mama pare interesată de subiect.) Ce-i în e-mailurile tale?

— Nimic, se grăbeşte Frank să spună, apoi se uită urât la ea. Iisuse! Nu pot să cred că mi-ai spart computerul!

— Ei bine, eu nu pot să cred că ne-ai mințit! Săptămâna asta te-ai sculat în fiecare noapte la ora două! Negi cumva?

Frank ridică din umeri, posomorât.

— Frank?

— Dacă o spune *Arjun,* înseamnă că e adevărat.

— Deci *e* adevărat! Frank, înțelegi cât de serioasă e treaba asta? *Înțelegi?* ÎNȚELEGI? zbiară ea brusc.

— Dar tu înțelegi cât de în serios iau *LOC?* zbiară şi el. Dacă devin jucător profesionist? Ce-o să spui atunci?

— Nu se poate, iar asta?! (Mama închide ochii şi-şi masează tâmplele.) Cu cine ai jucat? Îi cunosc? E cazul să-i sun pe părinții lor?

— Mă îndoiesc, din moment ce locuiesc în Coreea, răspunde Frank sarcastic.

— În *Coreea*?! (Asta pare să fie ultima picătură care umple paharul mamei.) Bun, gata, Frank! Ai interdicție. Interdicție, interdicție, interdicție! Pentru totdeauna! Fără computere, fără ecrane, fără nimic!

— Bine, zice Frank fără vlagă.

— Înțelegi? (Îl pironeşte cu privirea.) Ai interdicție.

— Am priceput. Am interdicție.

Urmează o tăcere. Mama pare nemulțumită. Se uită la Frank pe sub gene, de parcă ar vrea să mai audă ceva.

— Ai interdicție, încearcă ea din nou. La modul serios.

— Ştiu, spune Frank cu o răbdare studiată. Mi-ai spus.

— Nu reacționezi. De ce nu reacționezi?

— Dar *reacționez,* mamă. Am interdicție. Mă rog.

— Încui imediat computerul ăsta.

— Am înțeles.

Urmează altă tăcere bizară, încordată. Mama îl cercetează pe Frank cu atenție, de parcă ar căuta un răspuns. Dintr-odată, pe fața ei se luminează şi mama inspiră adânc.

— Dumnezeule! Nu iei treaba asta în serios, nu? Crezi că o să găseşti o soluție. Ce, plănuieşti deja să te furişezi prin casă noaptea şi să-ți găseşti computerul?

— Nu.

Vocea lui Frank e tăioasă, ceea ce înseamnă *Da.*

— Plănuieşti deja să forțezi încuietoarea?

— Nu.

— Crezi că ne poți învinge! (Mama a început să tremure.) Crezi că ne poți învinge, nu? Păi atunci *învinge asta!*

Înhață computerul, care e destul de voluminos, şi porneşte pe scări în sus, târând cablul după ea.

— O să dispară! Dispare! Vreau să nu-l mai văd în casă! Vreau să-l ştiu țăndări!

— Țăndări? întreabă Frank, revenit brusc la viață.

— Oricum ai interdicție, ce mai contează? îi aruncă mama peste umăr.

— Mamă, nu! spune Frank, panicat. Ce faci, mamă?

— *Rămâi acolo, tinere!*

Brusc, vocea mamei are cu totul altă tonalitate. Sună înfricoşător de-a binelea, ca pe vremea când eram mici. Frank se opreşte, cu piciorul pe treaptă. Nu l-am văzut niciodată aşa de îngrozit.

— Ce-o să facă? întreabă el pe un ton scăzut.

— Nu ştiu. Dar eu, una, n-aş merge sus.

— Dar ce *face?*

În clipa aceea, Felix apare țopăind în hol, venind din

grădină, în halatul de casă.

— Ştiți ceva? spune el plin de bucurie. Mami *aruncă pe geam computerul!*

Nu-mi vine să cred că a făcut-o. Nu-mi vine să cred că într-adevăr a azvârlit computerul lui Frank pe geam.

N-a fost *chiar* aşa de spectaculos pe cât putea să fie, pentru că dintr-odată a apucat-o grija pentru sănătate şi siguranță, le-a strigat vecinilor să se ferească şi apoi i-a zis tatei să mute maşina, dacă e chiar aşa de îngrijorat.

În timpul ăsta, Frank trecea de la panică totală, cu bâlbâieli, la încercări de a fi tipul din filme care-l convinge pe terorist să nu detoneze bomba.

— Ascultă-mă, mamă! tot repeta el. Lasă computerul jos. Nu vrei să faci asta, mamă.

N-a mers. În principal fiindcă ea chiar *voia* s-o facă.

Computerul nu s-a făcut țăndări când l-a aruncat. A sărit de două ori şi a aterizat pe o parte. De fapt, odată ajuns pe iarbă, nu părea aproape deloc distrus. Erau doar câteva cioburi de sticlă de la ecran, pe care tata le-a strâns imediat, pentru că Felix se joacă pe-afară desculț sau ceva.

Dar bănuiesc că pe dinăuntru e îndeajuns de stricat ca Frank să nu-l mai poată folosi. Arăta destul de trist zăcând în iarbă, plin de abțibilduri vechi cu *Minecraft*.

Toți s-au uitat lung la el o vreme, vreo doi oameni au făcut poze şi apoi au pornit toți spre casă. Cu mâna pe inimă, pot spune că finalul a fost chiar dezamăgitor. Nu şi pentru Frank. El e distrus. I-am zis că-mi pare rău în timp ce intram în casă, dar nici n-a fost capabil să răspundă.

Cred că e în stare de şoc. N-a scos aproape nicio vorbă toată seara. Mama are un aer mohorât-triumfator şi cred că tata e uşurat că maşina n-a pățit nimic.

Şi cu toate că nu vreau să abordez subiectul ăsta, zău, mă întreb un lucru. Asta înseamnă că Linus n-o să mai vină pe la noi?

FAMILIA MEA SENINĂ ŞI IUBITOARE – TRANSCRIERE DE FILM

INT. ALEEA ROSEWOOD NR. 5. ZIUA

Mama stă pe scaun în bucătărie, cu o ceaşcă de cafea şi se uită fix la camera video.

MAMA

Am procedat corect. Bine, a fost puţin cam exagerat. Dar câteodată trebuie să iei măsuri extreme care vor şoca pe toată lumea, iar după aceea îţi vor spune cu toţii: „Ce curajoasă şi prevăzătoare ai fost!”.

Tăcere.

MAMA

Adică ŞTIU că am procedat corect. Da, situaţia e tensionată în momentul ăsta, dar o să se îmbunătăţească. Sigur că Frank n-a reacţionat bine, sigur că e furios – nici nu mă aşteptam la altceva.

Tăcere.

MAMA

Ei bine, nu mă aşteptam totuşi să fie chiar aşa de rău. Ca să fiu sinceră. Dar ieşim noi şi din asta.

Mama ridică ceaşca de cafea, apoi o lasă pe masă, fără să bea din ea.

MAMA

Chestia cu rolul de părinte, Audrey, e că nu-i deloc floare la ureche. Trebuie să faci alegeri dificile şi trebuie să le aplici până la capăt. Da, situaţia cu Frank îmi pare cam solicitantă în momentul de faţă. Dar ştii ceva? Într-o zi o să-mi mulţumească.

Tăcere.

MAMA

Mă rog, poate o să-mi mulţumească.

Tăcere.

MAMA

Bine, mulţumirile sunt improbabile. Dar ideea e că sunt mamă. Mamele nu fug când dau de greu.

Camera video se îndreaptă spre BlackBerry-ul mamei şi focalizează pe o căutare pe Google:

Evadări la spa pentru femei singure, accesul interzis copiilor

Mama acoperă ecranul repede cu mâna.

MAMA

N-ai văzut nimic.

Practic, Frank nu mai vorbeşte. Cu nimeni.

De fapt, chiar îmi place Frank cel tăcut. Casa e paşnică. Dar pe mama o stresează. A discutat cu un profesor de-al lui de la şcoală, care s-a dovedit, potrivit ei, „Inutil! Mai rău decât inutil! A zis că, după el, Frank pare «în regulă» şi că ar trebui «să-l lăsăm în pace». «Să-l lăsăm în pace», îți vine să crezi?" (Ştiu asta pentru că eram în dreptul camerei mamei în timp ce ea îşi vărsa năduful la tata.)

În seara asta, Frank stă la masă şi-şi mănâncă enchilada fără să se uite la nimeni, privind drept în față, ca un zombi. Când mama sau tata îl întreabă ceva, cum ar fi „Ai multe teme?" sau „Ce s-a întâmplat azi la şcoală?", răspunde doar cu un „Mhm" sau îşi dă ochii peste cap sau îi ignoră.

Nici eu nu mă simt domnişoara Vorbăreață în seara asta, aşa că nu e cea mai însuflețită cină. De fapt, toți ridicăm ochii, uşurați, când Felix apare din camera de joacă, în pijamaua lui cu tractoare.

— Nu mi-am făcut tema pentru acasă! anunță el, părând îngrijorat. *Tema pentru acasă,* mami!

Are în mână un fel de dosar transparent, cu o foaie de hârtie înăuntru.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă mama.

— Temă pentru acasă? întreabă tata. La patru ani?

— Nu-i aşa? E o nebunie, oftează mama.

Scoate foaia din dosar, o foaie mare, fotocopiată, cu titlul *De ce ne iubim.* Sub titlu, Felix a desenat ceea ce presupun că e familia noastră. Cel puțin există cinci siluete. Mama pare gravidă, iar tata pare pitic. Eu am capul cât o gămălie de ac şi douăzeci de degete foarte mari, circulare. Dar, în afară de asta, e destul de exact.

— „Completează caseta, cu ajutorul familiei tale", citeşte mama. „De exemplu, «Ne iubim pentru că ne ținem în brațe şi ne dezmierdăm»." (Întinde mâna după un pix.) Bun, ce să scriu? Felix, ce iubeşti la familia noastră?

— Pizza, răspunde prompt Felix.

— Nu putem scrie „pizza”.

— Pizza! țipă Felix pe un ton smiorcăit. Iubesc pizza!

— Nu pot să scriu „Ne iubim pentru pizza”.

— După mine, e un răspuns bunicel, spune tata ridicând din umeri.

— Scriu eu, intervine Frank, înşfăcând foaia.

Ridicăm toți ochii, şocați. Frank a vorbit! El scoate din buzunar un marker Sharpie şi scrie, citind totodată cu voce tare:

— „Ne iubim pentru că ne respectăm unii altora alegerile şi înțelegem când o persoană are un hobby pe care-l îndrăgeşte şi nu i-am distruge niciodată intenționat bunurile…” O, stai puțin!

— Frank, nu poți să scrii asta! intervine mama tăios.

E cam târziu s-o spună, din moment ce el a scris deja. Cu tuş permanent.

— Grozav! exclamă mama, uitându-se urât la Frank. Acum ai stricat foaia cu tema fratelui tău!

— Am spus adevărul, spune Frank, întorcându-i privirea urâtă. Nu poți accepta adevărul.

— *Oameni de onoare*{15}, intervine prompt tata. Nu ştiam că l-ai văzut.

— YouTube.

Frank se ridică în picioare şi se duce spre maşina de spălat vase.

— Minunat! exclamă mama, părând complet scoasă din sărite. Acum nu putem trimite tema! Va trebui să scriu un mesaj în carnetul lui de comunicări. „Stimată doamnă Lacy, Din păcate, tema lui Felix a fost…” Ce?

— Roasă de şobolani, sugerez eu.

— „Inaplicabilă pentru familia Turner, întrucât membrii ei nu înțeleg conceptul de iubire dincolo de versiunea lor egoistă”, vine dinspre chiuvetă vocea sonoră a lui Frank.

Pe când el iese din bucătărie, adus de spate, mama şi tata se uită unul la altul.

— Băiatului ăstuia îi trebuie un hobby, mormăie mama. Nu trebuia să-l lăsăm să renunțe la violoncel.

— Te rog, nu începe iar cu violoncelul! intervine tata, părând îngrijorat. Cred că a depăşit perioada cu violoncelul.

— Nu spun să cânte la violoncel! se răsteşte mama. Dar să facă ceva. Ce fac adolescenții din ziua de azi?

— Tot felul de lucruri, răspunde tata ridicând din umeri. Obțin medalii olimpice, intră la Harvard, fac afaceri pe internet, joaca în filme cu vânzări record... (Se întrerupe; pare puțin deprimat.)

— Nu trebuie să câştige o medalie, zice mama cu fermitate. Are nevoie doar de o preocupare. Ce zici de chitară? (Se luminează la față.) Mai ştie să cânte? Ce-ar fi să faceți o încercare în garaj?

— Am încercat o dată, spune tata strâmbându-se. Mai ții minte? N-a fost un succes... dar mai putem încerca! se corectează el repede, văzând expresia mamei. Bună idee! O să cântăm împreună. Tatăl şi fiul. Cântăm câteva piese, bem nişte beri... adică nu beri, adaugă el repede când mama deschide gura. Fără beri.

— Şi ar trebui să lucreze ca voluntar! exclamă mama brusc, cu hotărâre. Da! *Asta* poate să facă Frank. Să lucreze ca voluntar.

***

În aceeaşi seară, mai târziu, stau în bucătărie şi mă joc cu play-backul camerei mele video, când Frank intră târşâindu-şi picioarele.

— A, bună! (Ridic capul, amintindu-mi ceva.) Auzi, ție încă nu ți-am luat interviu. Putem să-l facem?

— Nu vreau să mi se ia interviu.

Frank are aerul că urăşte tot şi pe toți. E palid. Are ochii injectați. Arată *mai puțin* sănătos decât când se juca tot timpul pe calculator.

— Bine, spun ridicând din umeri.

Mă întind după un Dorito din bolul care a rămas pe masă. În seara asta am avut mâncare mexicană la cină, singurul prilej cu care mama cumpără chipsuri. De parcă dacă sunt Dorito şi le înmoi în sos guacamole nu mai sunt nesănătoase.

— Şi… (încerc să vorbesc degajat.) Mă întrebam…

Vocea mă trădează. Nu sună deloc degajat, ci excesiv de tensionată. Pe de altă parte, nu cred că Frank e într-o dispoziție în care să observe.

— Vine Linus pe la noi?

Cuvintele îmi ies la repezeală şi tonul meu numai degajat nu e, dar gata, am întrebat. Frank întoarce capul ca să-mi arunce o privire criminală.

— De ce să vină Linus la noi?

— Păi… pentru că… (Sunt încurcată.) V-ați certat?

— Nu, nu ne-am certat. (Ochii lui sunt atât de mohorâți şi de plini de furie, încât tresar.) Am fost scos din echipă.

Mă holbez la el, şocată.

— Scos din echipă?! Dar era echipa ta!

— Păi acum nu prea mai pot juca, nu-i aşa?

Vocea lui e scăzută şi gâtuită. Am un sentiment cumplit că-i vine să plângă. Nu l-am mai văzut pe Frank plângând de când avea vreo zece ani.

— Frank!

Îmi pare enorm de rău pentru el. De fapt, cred că s-ar putea să plâng eu în locul lui.

— I-ai spus mamei?

— Să-i spun mamei?! răbufneşte el. De ce, ca să strige „Ura!”?

— N-ar face asta! spun, dar de fapt nu sunt sigură. Treaba cu mama e că nu ştie ce vorbeşte. N-o spun ca s-o critic. Dar niciun adult nu ştie. Sunt absolut ignoranți, dar au controlul lucrurilor. E absurd. Părinții au controlul în toate privințele, cum ar fi *tehnologia din casă* şi *timpul în fața ecranului* şi *orele petrecute pe rețele de socializare,* dar când computerul lor nu merge bine, sunt

ca nişte bebeluşi: „Ce s-a întâmplat cu documentul meu?”, „Nu pot intra pe Facebook!”, „Cum încarc o poză? Dublu click pe ce? Ce înseamnă asta?”.

Şi noi trebuie să le rezolvăm problema.

Aşa că mama ar striga probabil „Ura!” dacă ar auzi că Frank nu mai e în echipă. Iar în secunda următoare ar spune: „Scumpule, ce-ar fi să-ți faci un hobby şi să intri într-o echipă?”.

— Îmi pare sincer rău, Frank.

El nu reacționează. Peste câteva clipe a ieşit din bucătărie, târşâindu-şi picioarele, iar eu rămân singură, cu bolul cu Dorito.

— Deci lucrurile nu stau prea bine.

Doamna doctor Sarah pare la fel de calmă ca totdeauna.

— Sunt bine. Dar toți sunt stresați. Am stat mult în pat. Parcă aş fi tot timpul obosită, *ruptă.*

— Odihneşte-te când eşti obosită. Nu te împotrivi. Organismul tău se reface.

— Ştiu. (Oftez, cu picioarele ghemuite pe fotoliu.) Dar nu vreau să fiu obosită. Nu vreau să fiu copleşită. Vreau să mă fac bine.

Cuvintele ies înainte să apuc să gândesc şi simt un mic val subit de adrenalină.

Când îi spun unele lucruri doamnei doctor Sarah, parcă le-aş auzi pentru prima oară şi, brusc, devin reale. Cred că face nişte vrăji. E ca o ghicitoare, numai că ghiceşte prezentul, nu viitorul. Lucrurile se schimbă în cabinetul ei. Nu ştiu cum, dar se schimbă.

— Mă bucur! spune ea. Bravo! Dar, Audrey, se pare că nu-ți dai seama de un lucru: *chiar* te faci bine.

— Ba nu.

Mă uit la ea supărată. Cum poate să spună asta?

— Ba da.

— Am stat în pat trei zile la rând!

— Nimeni n-a spus că vei merge pe un drum drept ca să te faci bine. Mai ții minte graficul nostru?

Se ridică şi se duce la tabla ei de scris albă. Trasează două axe şi o linie roşie care urcă în zigzag.

— Vei urca şi vei coborî. Dar progresul tău va fi în direcția care trebuie. *Este* în direcția care trebuie. Ai făcut cale lungă, Audrey. Mai ții minte prima noastră întâlnire?

Ridic din umeri. Să fiu sinceră, de unele dintre şedințele noastre îmi aduc aminte vag.

— Eu mi-o amintesc. Şi, crede-mă, sunt mulțumită de ceea ce văd în fața mea azi.

— O!

Simt o mică scânteie de mândrie, ceea ce e jalnic. În fond, n-am *făcut* nimic.

— Cum merge filmul?

— Bine, spun dând din cap.

— Ai luat interviu cuiva din afara casei?

— Păi… încep eu şovăind. Încă nu. Nu tocmai.

Doamna doctor Sarah aşteaptă. Aşa face ea, ca un polițist care aşteaptă să prindă un infractor. Şi de fiecare dată îmi spun că n-o să cedez prima, dar o fac întotdeauna.

— Bine, există un băiat, Linus, mă aud spunând.

— Da, ai pomenit de el, replică ea încuviințând din cap.

— Înainte venea pe la noi, în vizită la Frank, şi urma să-i iau interviu. Numai că acum nu mai vine. Aşa că m-am gândit… adică…

Mă întrerup, nefiind sigură ce vreau să spun.

— Poate că ar trebui să-l inviți, spune doamna doctor Sarah, ca şi cum n-ar fi mare scofală.

— Nu pot, spun automat.

— De ce nu?

— Pentru că…

Mă cufund în tăcere. Ea ştie de ce. Nu e nevoie să rostesc cu glas tare.

— Hai să ne închipuim cel mai rău lucru care se poate întâmpla, zice doamna doctor Sarah pe un tort vesel. Îl inviți pe Linus la voi şi el refuză. Ce simți în situația astă?

Un fior de neliniște îmi străbate şira spinării. Nu-mi mai place conversația. N-ar fi trebuit să aduc vorba de Linus.

— Ce simți în situația asta? insistă doamna doctor Sarah. Colaborează cu mine, Audrey! Linus tocmai a spus „Nu, nu vin la voi". Ce simți?

— Mor de ruşine, spun nefericită. Mor. Simt că… o, Dumnezeule! Că sunt aşa de *proastă…* (Fața mi se schimonoseşte de durere.)

— De ce proastă?

— Pentru că… *pentru că!*

Mă uit la ea aproape înfuriată. Uneori, doamna doctor Sarah e obtuză intenționat.

— Linus nu vrea să vină la voi. Se ridică şi scrie pe tablă:

Linus nu
vrea să vină.

Apoi desenează de la cuvintele astea o săgeată şi scrie *Gândurile lui Linus,* într-un cerc.

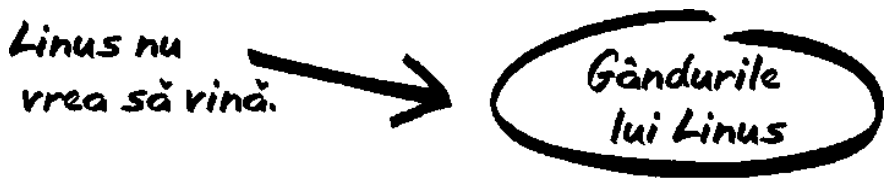

— De ce să te facă gândurile astea (bate cu degetul în tablă) să simți că eşti proastă?

— Pentru că… (Mă chinui cu propriul raționament.) Pentru că n-ar fi trebuit să-l invit.

— De ce nu? mi-o întoarce ea. El refuză. Asta înseamnă doar că n-a avut chef să-i fie luat interviu sau că era ocupat sau că intenționează să accepte altă dată. Sau nenumărate alte lucruri. Nu are nicio legătură cu tine.

— Ba sigur că are! mă ia gura pe dinainte.

— Sigur? mă întreabă ea imediat. *Sigur?*

OK, am căzut în capcană. *Sigur* e genul de cuvânt care face nasul doamnei doctor Sarah să freamăte ca al unui rechin care simte mirosul sângelui. Asta şi sintagma *trebuie neapărat.*

— Audrey, ştii ce gândeşte Linus?

— Nu, spun şovăind.

— Nu pari prea sigură. Audrey, poți să ghiceşti ce e în capul oamenilor?

— Nu.

— Eşti înzestrată cu superputeri? E ceva ce ar trebui să ştiu despre tine?

— Nu. (Ridic mâinile.) Bine. Înțeleg. Făceam presupuneri despre gândurile lui.

— Făceai presupuneri, aprobă ea. N-ai idee ce gândeşte Linus. Ar putea să fie de bine sau de rău. Cel mai probabil, nu e absolut nimic. E băiat. Ai face bine să te obişnuieşti cu asta.

Amuzamentul îi accentuează ridurile de pe față.

— Da. (Ştiu că încearcă să mă facă să zâmbesc, dar sunt prea confuză.) Deci… ar trebui să-l invit?

— Cred că ar trebui.

Ia cârpa de şters tabla şi şterge *Linus refuză să vină,* scriind în schimb:

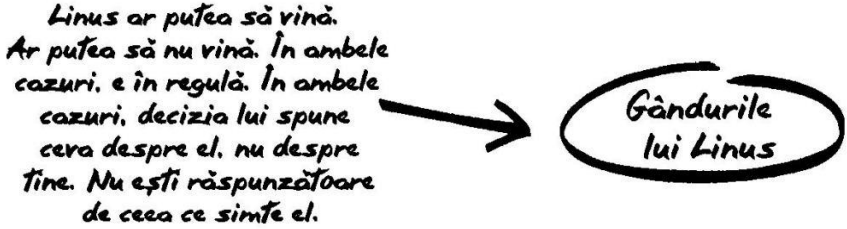
Linus ar putea să vină. Ar putea să nu vină. În ambele cazuri, e în regulă. În ambele cazuri, decizia lui spune cevа despre el, nu despre tine. Nu ești răspunzătoare de ceea ce simte el.
Gândurile lui Linus

— OK? întreabă ea după ce-mi lasă răgaz să citesc.

— OK.

— Bun. Atunci invită-l. Să facem din asta tema ta pentru acasă. Să-l inviți pe Linus.

Primul pas e s-o prind pe mama în toane bune, ca să nu se piardă cu firea sau să nu reacționeze exagerat sau altceva asemănător. Aştept până când termină de văzut un episod din *MasterChef,* apoi mă aşez ca din întâmplare pe brațul canapelei şi spun:

— Mamă, aş vrea un telefon.

— Un telefon? (îşi îndreaptă spatele, căscând ochii mari, cu gura deschisă.) *Un telefon?*

Dacă eu sunt regina reacțiilor exagerate, mama e împărăteasa.

— Ă, da. Un telefon. Dacă se poate.

— Pe cine vrei să suni? se interesează ea.

— Pe… Nu ştiu. Lume.

Ştiu că vocea îmi sună strident, dar ăsta e efectul pe care mama îl are asupra mea.

— Care lume?

— Lume! Ai nevoie de numele tuturor?

Tăcere. Ştiu ce gândeşte, pentru că la asta mă gândesc şi eu. Ultimul meu telefon n-a fost tocmai un succes. Adică telefonul în sine era drăguț. Un Samsung. Dar a devenit ca o poartă. Un fel de poartă toxică spre… toate. Începeam să tremur de spaimă numai când auzeam bâzâitul unui SMS, darămite să-l mai şi citesc. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu telefonul. A scăpat tata de el.

Dar asta a fost atunci.

Asta a fost atunci.

— Audrey…

Mama pare încordată şi regret că i-am stricat seara plăcută cu *MasterChef şi Grand Designs*{16} sau mai ştiu eu ce.

— Totul o să fie bine, o liniştesc.

— Vrei s-o suni pe Natalie? Nu?

Numele *Natalie* mă face să mă crispez puțin. Nu sunt sigură că sunt pregătită să vorbesc cu Natalie. Dar nu vreau nici să-i dezvălui mamei ceva. Ridic din umeri:

— Poate.

— Audrey, nu ştiu…

Ştiu de ce e mama sensibilă la subiectul ăsta. Credemă, şi eu sunt sensibilă. (De fapt sunt *hiper*sensibilă, lucru pe care mi l-a spus practic toată lumea.) Dar nu cedez. Sunt hotărâtă. O să primesc un telefon.

— Audrey, ai grijă. Nu vreau… Nu vreau să fii…

— Ştiu.

Văd câteva fire cărunte în părul mamei, şaten intens, cu şuviţe. Pielea ei pare cumva subţire. Îmi trece prin minte că toate astea au îmbătrânit-o. *Eu* am îmbătrânit-o.

— Doamna doctor Sarah mi-ar spune să-mi iau telefon, îi zic, ca să se simtă mai bine. Îmi spune mereu că pot să-i trimit SMS-uri oricând. Spune că o să ştiu când sunt pregătită. Ei bine, sunt pregătită.

— În regulă, oftează mama. Îţi luăm un telefon. E chiar grozav că-l vrei, scumpa mea. E minunat. (Îşi lasă mâna peste a mea, de parcă abia acum vede latura pozitivă.) E un progres!

— Încă nu l-am folosit, îi amintesc. Nu te bucura prea tare.

Mă aşez ca lumea pe canapea şi mă ridic puţin.

— La ce te uiţi?

Când dau mai încolo pernele de pe canapea, văd o carte cuibărită în poala mamei. Se cheamă *Cum să vorbeşti cu copiii tăi adolescenţi,* de dr. Terence Kirshenberger.

— O, *Doamne!* (Iau cartea.) Mamă, ce-i asta?

Mama se îmbujorează şi o înşfacă.

— Nimic. Doar o carte pe care o citesc de dragul lecturii.

— N-ai nevoie de o *carte* ca să vorbeşti cu noi!

O răsfoiesc şi văd multe benzi desenate care arată penibil, apoi mă uit pe coperta din spate.

— 12,95 de lire? Ai dat pe asta 12,95 de lire? Ce spune? Pun pariu că spune „Şi copilul tău adolescent e o persoană”.

— Nu, spune „Dă-mi cartea înapoi”! (Mama înhaţă

cartea înainte să apuc s-o împiedic şi se aşază pe ea.) Bun. Ne uităm la televizor?

Dar a rămas îmbujorată şi pare cam jenată. Săraca mama! Nu pot să cred că a plătit 12,95 de lire sterline pe o carte plină cu benzi desenate de rahat.

***

A citit-o! A citit cartea de 12,95 de lire! Ştiu pentru că sâmbătă începe dintr-odată să-i vorbească lui Frank la micul dejun de parcă ar vorbi o limbă străină.

— Frank, am observat că ieri ai lăsat două prosoape ude pe jos, în camera ta, începe ea pe un ton bizar, calm. M-am simțit surprinsă văzându-le. Tu cum te-ai simțit?

— Hă? face Frank, holbându-se la ea.

— Cred că putem găsi împreună o soluție la problema prosoapelor, continuă mama. Cred că ar putea să fie o provocare distractivă.

Frank se uită la mine nedumerit. Ridic din umeri.

— Ce părere ai, Frank? insistă mama. Dacă tu ai fi şeful casei, cum ai zice să facem cu prosoapele?

— Nu ştiu. (Frank pare puțin speriat.) Foloseşte prosoape de bucătărie din hârtie şi aruncă-le.

Îmi dau seama că răspunsul lui o cam frustrează pe mama, dar ea îşi păstrează zâmbetul acela bizar.

— Înțeleg ce spui, replică ea. Interesantă idee.

Frank îi aruncă o privire bănuitoare.

— Nu-i deloc interesantă.

— Ba e.

— Mamă, e o idee tâmpită pe care am născocit-o ca să te enervez! Nu poți spune „E interesantă”.

— Înțeleg ce spui, zice mama dând din cap. Înțeleg ce spui, Frank. Înțeleg punctul tău de vedere. E valid.

— N-am un punct de vedere! se răsteşte Frank. Şi nu mai zice „înțeleg ce spui”!

— Mama a citit o carte, îl informez eu. Se cheamă *Cum să vorbeşti cu copiii tăi adolescenți.*

— O, ce naiba! exclamă Frank dându-şi ochii peste cap. Mama iese imediat din rolul de mamă-model.

— *Să nu* înjuri, tinere!

— O, ce naiba! repetă voios Felix.

Mama trage aer pe nas, furioasă.

— Vezi?! Vezi ce-ai făcut?

— Păi nu mai vorbi cu mine ca un afurisit de robot! strigă Frank. E sută la sută prefăcătorie!

— Afurisit de robot! repetă Felix.

— Cartea aceea a costat 12,95 de lire, îi spun lui Frank.

El râde, nevenindu-i să creadă.

— 12,95 de lire! Aş putea să scriu cartea aia în şapte cuvinte. Ar suna cam aşa: „Nu-ți mai trata de sus copilul adolescent".

Tăcere. Cred că mama face eforturi să nu-şi iasă din fire. Judecând după felul în care-şi mototoleşte şervețelul într-un ghemotoc minuscul, cred că-i vine cam greu. În cele din urmă ridică ochii, zâmbind iar şi spune pe un ton blând:

— Frank, înțeleg că eşti supărat pe viață în momentul acesta. Aşa că ți-am găsit nişte ocupații. Azi poți să cânți la chitară cu tata, iar săptămâna viitoare vei lucra ca voluntar.

— Voluntar? repetă Frank, părând surprins. O să construiesc colibe în Africa?

— Vei face sendvişuri pentru sărbătoarea celor de la Avonlea.

Avonlea e căminul de bătrâni de pe strada alăturată. Organizează în fiecare an o sărbătoare chiar distractivă. Pentru o chestie în grădină, cu oameni bătrâni.

— O să fac *sendvişuri?* zice Frank, părând îngrozit. Glumeşti!

— Le-am pus la dispoziție bucătăria noastră pentru catering. Vom ajuta toți.

— Nu fac afurisitele de sendvişuri!

— Înțeleg ce spui, zice mama. Dar o să le faci. Şi nu

înjura.

— Nu înjur.

— Înțeleg ce spui, Frank, zice iar mama, implacabil. Dar înjuri.

— Termină, mamă, bine?

— Înțeleg ce spui.

— *Termină!*

— Înțeleg ce spui.

— Termină! Iisuse! (Frank se loveşte cu pumnii în cap.) Bine, o să fac afurisitele de sendvişuri! Acum ți-ajunge cât mi-ai distrus viața?

Se ridică vijelios de la masă, iar mama surâde discret.

FAMILIA MEA SENINĂ ŞI IUBITOARE – TRANSCRIERE DE FILM

INT. ALEEA ROSEWOOD NR. 5. ZIUA

Camera video se apropie de uşa garajului, înăuntru îl vedem pe tata îmbrăcat în haine de piele, ţinând o chitară conectată la un amplificator uriaş. În apropiere, Frank, cu o figură posomorâtă, ţine o chitară bas.

TATA
(cu entuziasm)
Păi hai să cântăm! Ne jucăm, ne distrăm puţin.

Cântă un riff de efect.

TATA
Ştii *For Her, For Me?*

FRANK
Ce?

TATA
For Her, For Me. Cea mai cunoscută piesă a noastră.

Pare uşor rănit în amorul propriu.

TATA
Ţi-am trimis linkul, mai ştii? Am un solo în piesa aia.

Mai cântă un riff de efect.

FRANK

Aha. Ăă… N-o ştiu.

TATA

Atunci ce ştii?

FRANK

Tema melodică de la *LOC.*

Începe s-o cânte, dar tata clatină din cap, iritat.

TATA

Vrem să cântăm muzică adevărată. OK, atunci improvizăm pe baza structurii acordurilor. Să nu ne complicăm. Introducere – de, mi, fa, sol, refrenul în ritm dublat – re minor, fa, de două măsuri, se repetă refrenul cu un acord sol ca trecere la strofă.

Frank se holbează la el, cuprins de panică.

FRANK

Poftim?

TATA

Ajunge s-o simţi. Te descurci tu. Unu, doi, un-doi-trei-patru!

O cacofonie muzicală loveşte aerul când amândouă chitarele pornesc. Tata începe să cânte cu o voce stridentă.

TATA

(cântă)

Pentru ea… pentru miiine… Totul începe din nou…

(strigă ca să acopere muzica)

Acompaniază-mă, Frank!

(cântă)

Pentru ea… pentru miiine…

Se lansează într-un solo. Frank se uită înnebunit la camera video şi şopteşte „Ajutor!”.

FAMILIA MEA SENINA ŞI IUBITOARE – TRANSCRIERE DE FILM

INT. ALEEA ROSEWOOD NR. 5. ZIUA

Mama pregăteşte prânzul în bucătărie când intră tata, înflăcărat. Ea ridică ochii.

MAMA
Ei? Cum a fost?

TATA
A fost grozav! Am cântat, ne-am apropiat… Cred că lui Frank i-a făcut mare plăcere.

MAMA
Minunat! Bravo!

Îl îmbrăţişează.

FAMILIA MEA SENINĂ ŞI IUBITOARE – TRANSCRIERE DE FILM

INT. ALEEA ROSEWOOD NR. 5. ZIUA

Frank şade pe prima treaptă de sus a scărilor. Se adresează camerei video.

FRANK
Dumnezeule! A fost categoric cea mai oribilă experienţă din viaţa mea!

AUDREY (DIN OFF)
N-a fost.

FRANK
(se strâmbă)
Tu nu ştii! Poate a fost.

Se sprijină de balustradă, pleoştit.

FRANK
De ce vrea tata să cânte' rock de moşnegi cu mine? De ce?

AUDREY (DIN OFF)
Ca să te împiedice să te joci pe computer.

Frank îi aruncă o privire fioroasă.

FRANK
Mersi, Einstein!

AUDREY (DIN OFF)
Îţi spun, ca să ştii. Vor să ai şi

alte preocupări.

FRANK
(explodează)
Nu-mi trebuie alte preocupări! Ce-i aşa rău la jocuri?

AUDREY (DIN OFF)
N-am spus că ar fi ceva rău la jocuri.

FRANK
Jocurile pe computer îţi îmbunătăţesc timpul de reacţie, te ajută la munca în echipă şi la strategie, te învaţă chestii…

AUDREY (DIN OFF)
(cu scepticism)
Te învaţă chestii? Ce chestii?

FRANK
OK, vrei să ştii? (Numără pe degete.) *Minecraft* – arhitectură. *Sim City* – cum să gestionezi o populaţie, un buget şi alte rahaturi. *Assassin's Creed* – Roma antică, familia Borgia şi… Leonardo da Vinci. Totul. Toată istoria pe care o ştiu vine din *Assassin's Creed.* Din şcoală, nimic. Totul din jocuri.

AUDREY (DIN OFF)
Din *LOC* ce-ai învăţat?

FRANK
(zâmbeşte cu gura până la urechi)

În principal înjurături coreene,
(strigă brusc)
ŞIBSEKI!

AUDREY (DIN OFF)
Asta ce înseamnă?

FRANK
Foloseşte-ţi imaginaţia.

Mama strigă de la parter.

MAMA
Frank! Audrey! Prânzul e gata!

Frank nici nu pare să audă.

FRANK
Ştiai că-n multe ţări *LOC* e un sport cu spectatori? Ştiai că există stadioane?

AUDREY (DIN OFF)
Ştiam. Mi-ai zis de un milion de ori.

FRANK
Ştiai că în State se dau burse pentru *LOC* la unele universităţi?

AUDREY (DIN OFF)
Mi-ai zis şi asta.

FRANK
LOC e complex, rafinat. Are limbajul lui. Are reguli. E ca… e ca latina mă-sii! Cu asta seamănă. Cu latina. Dar mama şi tata o dau cu „O, e

periculos!”. Dacă eram dependent de latină?

O pauză lungă.

AUDREY (DIN OFF)
Sincer, nu-mi pot imagina aşa ceva.

Deci mama mi-a cumpărat telefon. Ăsta a fost primul pas. Am obținut de la Frank numărul lui Linus. Ăsta a fost pasul al doilea. Acum mai rămâne să-l sun.

Tastez numărul lui şi mă uit la el îndelung. Încerc să-mi imaginez cum voi începe conversația. Îmi notez câteva cuvinte şi expresii utile, de care aş putea să am nevoie (pontul doamnei doctor Sarah). Îmi imaginez un scenariu pozitiv.

Dar tot nu sunt în stare să-l sun. Îi trimit în schimb un SMS.

> Bună, Linus! Sunt Audrey. Sora lui Frank. Tot mai trebuie să lucrez la documentar şi ai spus că accepţi să-ţi iau interviu. Mai e valabil? Ne-am putea întâlni? Mersi, Audrey.

Mă aştept să nu primesc niciun răspuns sau cel puțin să dureze foarte mult până îl primesc, dar telefonul bâzâie imediat. Iată răspunsul lui:

> Sigur! Când?

La asta nu mă gândisem. Când? E sâmbătă seara, ceea ce înseamnă că avem toată ziua de mâine la dispoziție.

> Mâine? Vrei să vii la noi? La 11:00?

Apăs pe TRIMITE şi de data asta am puțin de aşteptat înainte ca el să răspundă:

> Nu, hai să ne întâlnim la Starbucks.

Un fior de panică incandescentă îmi săgeată tot corpul. Starbucks? E cu capul?! Dar mai vine un mesaj:

> Tot trebuie să mergi acolo, nu? Nu e proiectul tău?

Dar… dar… dar…

Starbucks?

Mâine?

Îmi tremură degetele. Simt că mi s-a încins pielea. Inspir cât număr până la patru, expir cât număr până la şapte şi încerc s-o invoc pe doamna doctor Sarah. Ce m-ar sfătui? Ce ar spune?

Dar ştiu deja ce ar spune. Pentru că a spus-o. Chiar în clipa asta vocea ei îmi răsună în minte:

E timpul pentru paşi mai mari.

Trebuie să-ți impui nişte eforturi, Audrey.

Nu vei şti până nu încerci.

Eu cred că faci față.

Mă uit țintă la telefon până când încep să văd cifrele ca prin ceață, apoi scriu mesajul înainte să apuc să mă răzgândesc.

OK. Ne vedem acolo.

Acum ştiu cum e să fii bătrân.

OK, nu ştiu cum e să ai pielea ridată şi părul alb. Dar *ştiu* cum e să mergi pe stradă cu paşi înceți, nesiguri, crispându-te când trec oameni pe lângă tine, tresărind când răsună claxoane şi simțind că totul e mult prea *rapid.*

Mama şi tata au ieşit cu Felix la nu ştiu ce expoziție horticolă şi, în ultima clipă, l-au luat şi pe Frank, „ca să-i lărgească orizontul". Aşa că n-au idee ce fac eu. N-am fost în stare de tot tam-tamul – să le spun, mama să se agite, plus vorbăria. Aşa că am aşteptat ca ei să plece, mi-am luat cheia, banii şi camera video şi am ieşit pur şi simplu din casă.

Ceva ce n-am mai făcut de…

Nu ştiu. *Foarte* mult timp.

Locuim la vreo douăzeci de minute de Starbucks, dacă mergi pe jos în pas alert. Eu nu merg în pas alert. Dar nici nu mă opresc. Merg. Chiar dacă creierul meu de şopârlă stă gata-gata să se ghemuiască de spaimă, reuşesc să fac pas după pas. Stâng, drept. Stâng, drept.

Port ochelarii negri, mi-am îndesat mâinile în buzunarele hanoracului şi mi-am tras gluga pe cap, ca să mă simt mai protejată. Nu mi-am ridicat privirea de pe trotuar, dar e în regulă. Oricum, majoritatea oamenilor merg pe stradă absorbiți de propriile gânduri.

Când ajung în centrul oraşului, mulțimea devine mai densă, vitrinele magazinelor sunt viu colorate şi zgomotoase şi fiecare pas pe care-l fac îmi creşte dorința de a fugi, dar nu fug. Mă forțez să merg înainte. Îmi spun că e ca escaladarea unui munte. Corpul tău nu vrea s-o facă, dar îl obligi.

Şi, în sfârşit, am ajuns la Starbucks. În timp ce mă apropii de clădirea cunoscută, mă simt epuizată, dar şi buimacă. Am ajuns. Am ajuns!

Deschid uşa şi-l văd pe Linus, aşezat la o masă aproape de intrare. Poartă blugi şi un tricou gri şi arată

chiar bine, observ înainte să mă pot opri. Nu că am avea întâlnire.

Evident, nu avem întâlnire. Dar chiar şi aşa…

Oprire la jumătatea propoziției. Mă rog. Ştii ce vreau să zic.

Linus se luminează la față când mă vede şi sare imediat de la masă.

— Ai reuşit!

— Da!

— Aveam dubii că o să poți.

— Şi eu aveam dubii, recunosc eu.

— Dar ai reuşit! Eşti vindecată!

Entuziasmul lui e atât de molipsitor, încât zâmbesc şi eu cu gura până la urechi, ca el, şi executăm un fel de minidans, fluturând de zor brațele.

— Ne luăm cafea?

— Da! spun pe noul meu ton sigur, gen totul e bine. Grozav!

Când ne aşezăm la coadă mă simt cam ciudat. Muzica din difuzoarele localului e prea puternică şi conversațiile din jurul meu îmi izbesc timpanele cu o forță care mă face să mă schimonosesc de durere, dar le accept în loc să mă împotrivesc. Cum faci la un concert rock, când nervii tăi sunt învinşi de forța zgomotului şi n-ai încotro, trebuie să te dai bătut. (Şi da, îmi dau seama că majoritatea oamenilor n-ar compara zumzăiala de la Starbucks cu un concert rock. Vreau să spun doar: *Încercați să trăiți un pic în creierul meu.)*

Îmi simt inima bubuind în piept, dar nu ştiu dacă e din cauza gălăgiei sau a oamenilor sau pentru că sunt cu un băiat care arată bine. Dau comanda (frappuccino cu caramel) şi fata posacă de la tejghea întreabă:

— Numele?

Ultimul lucru pe care-l vreau e să-mi fie strigat numele într-o cafenea aglomerată.

— Detest chestia cu numele! mormăi spre Linus.

— Şi eu. (îmi face semn cu capul.) Dă-i unul fals. Eu

aşa fac mereu.

— Numele? repetă nerăbdătoare fata.

— A! Ăă, Rubarbă.

— Rubarbă?

E uşor să ai o faţă inexpresivă când porţi ochelari negri şi glugă şi te uiţi într-o parte.

— Da, aşa mă cheamă. Rubarbă.

— Te cheamă *Rubarbă?*

— Sigur că o cheamă Rubarbă, intervine Linus. Hei, Ru, vrei să mănânci ceva? Vrei o brioşă, Ru?

— Nu, mulţumesc, spun zâmbind, fără să mă pot abţine.

— OK, Ru. Nicio problemă.

— Foarte bine. Ru-barbă. (Fata notează numele cu mar-kerul ei.) Şi tu?

— Aş dori un cappuccino, spune politicos Linus. Mulţumesc.

— Numele?

— Vi-l spun pe litere. Z-W-P-A-E-N…

— *Poftim?!* exclamă fata holbându-se la el, cu markerul în mână.

— Staţi, că n-am terminat. F-F-cratimă-T-J-U-S. E un nume neobişnuit, adaugă Linus. E olandez.

Tremur din cauza efortului de a-mi înăbuşi râsul. Fata de la Starbucks se uită foarte urât la noi.

— Te cheamă John, decide ea şi scrie numele pe ceaşca lui.

Îi spun lui Linus că eu plătesc, pentru că e documentarul meu şi eu sunt producătoarea, iar el acceptă, zicând că plăteşte data viitoare. Apoi ne luăm ceştile – Rubarbă şi John – şi ne întoarcem la masa noastră. Inima îmi bate şi mai tare, dar mă simt euforică. Uitaţi-vă la mine! Sunt la Starbucks! Revenită la normal!

OK, tot mai port ochelarii negri. Şi nu mă pot uita la nimeni. Iar mâinile mele fac chestii ciudate, spasmodice în poală. Dar sunt aici. Asta contează.

— Deci l-aţi eliminat pe Frank din echipă, spun când

ne aşezăm.

Regret imediat, în caz că sună agresiv. Dar Linus nu pare jignit, ci îngrijorat.

— Frank nu mă învinuieşte pentru asta, spune el repede, făcându-mă să înțeleg că au discutat subiectul. Adică nu s-ar aştepta să renunțăm toți să jucăm *LOC,* doar pentru că el a fost silit s-o facă. A zis că ar proceda la fel în locul nostru.

— Şi cine-i al patrulea?

— Unul, Matt, spune Linus fără entuziasm. E un tip de treabă.

— Tata l-a pus pe Frank să cânte cu el la chitară bas, în garaj, îl informez. Consideră că e o preocupare mai bună.

— Frank cântă la chitară bas?

— E prea mult spus. (Pufnesc în râs.) Ştie trei acorduri, iar tata face solouri de zece minute.

— Crezi că asta-i rău? Tata cântă la fluier!

— *Ce face?* (Râsul mi se stinge.) Serios?

— Să nu spui la nimeni!

Dintr-odată, Linus pare vulnerabil şi simt un val de… ceva. Ceva puternic şi cald. Ca atunci când cuprinzi pe cineva cu brațul pe după umeri şi strângi.

— Nu spun. Promit. (Iau o gură de frappuccino.) Genul de fluier la care cântă copiii?

— Unul pentru adulți. Din lemn. Mare. (Îmi ilustrează prin gesturi.)

— Uau! Nu ştiam că există aşa ceva.

Bem cu înghițituri mici din licorile noastre şi ne zâmbim. În minte am un iureş de gânduri; gânduri nebuneşti, ca *Am reuşit! Sunt la Starbucks! Bravo mie!* Dar mai apar şi alte gânduri, ciudate, arbitrare, de genul *Toți se uită la mine* şi *Mă urăsc.* Şi apoi, pe neaşteptate, *Aş vrea să fiu în clipa asta acasă,* ceea ce e bizar de-a binelea. *Nu* îmi doresc să fiu acasă. Sunt în oraş, cu Linus! La Starbucks!

— Şi ce vrei să mă întrebi pentru documentarul tău? se

interesează el.

— A, nu ştiu. Chestii.

— Face parte din terapia ta?

— Da. Într-un fel.

— Dar mai ai nevoie de terapie? Pari bine.

— Păi mă simt bine. Dar e un proiect…

— Dacă ți-ai scoate ochelarii negri, ai reveni cu totul la normal. Ar trebui s-o faci! spune cu entuziasm Linus. Ştii, s-o *faci,* pur şi simplu.

— O voi face.

— Dar n-ar trebui să amâni. Ar trebui s-o faci chiar aici şi acum.

— Da. Poate.

— S-o fac eu?

Se întinde spre mine şi mă trag brusc înapoi. Bravada mea se topeşte. Vocea lui îmi pare intimidantă, de parcă m-ar interoga.

Nu ştiu ce s-a întâmplat în capul meu. Lucrurile s-au schimbat. Iau o gură de frappuccino, încercând să mă relaxez, dar nu-mi doresc decât să iau un şervețel şi să-l sfâşii în bucățele. Vocile din jurul meu devin tot mai puternice, tot mai amenințătoare.

La tejghea, cineva se plânge de o cafea rece şi mă trezesc ascultând singura parte a discuției în contradictoriu pe care o aud.

— Am făcut plângere de trei ori… nu vreau o cafea gratis… nu mă mulțumeşte! Pur şi simplu nu mă mulțumeşte!

Simt vocea furioasă ca pe o daltă care mă loveşte în creier. Mă face să tresar, să închid ochii, să vreau să fug. Intru în panică. Pieptul îmi tresaltă. Nu pot să rămân. Nu pot face asta. Doamna doctor Sarah se înşală. N-o să mă fac bine niciodată. Uite, nu pot nici măcar să stau la Starbucks! Sunt o mare ratată!

Gânduri mai sumbre îmi dau târcoale, deprimându-mă. *Ar trebui să mă ascund undeva. Nici n-ar trebui să exist. În fond, ce rost am?*

— Audrey? (Linus flutură o mână în fața ochilor mei, ceea ce mă face să tresar şi mai tare.) Audrey?

— Îmi pare rău! exclam cu un nod în gât şi-mi împing scaunul – trebuie să scap de aici.

— Poftim? întreabă Linus nedumerit, uitându-se lung la mine.

— Nu pot să mai stau.

— De ce?

— E prea… prea mult zgomot. Prea mult. (Îmi acopăr urechile cu mâinile.) Scuze. Îmi pare foarte rău…

Am ajuns deja la uşă. O deschid şi simt puțină uşurare când ajung afară. Dar nu sunt în siguranță. Nu sunt acasă.

— Dar ți-era bine! (Linus a ieşit după mine. Vocea lui pare aproape mânioasă.) Adineaori ți-era bine! Vorbeam şi râdeam…

— Ştiu.

— Atunci ce s-a întâmplat?

— Nimic, spun cu disperare. Nu ştiu. N-are nicio noimă.

— Atunci impune-ți să ieşi din starea asta! Ştii, puterea minții asupra materiei.

— Am încercat! (Lacrimi de furie îmi umezesc ochii.) Nu crezi că am *încercat* să ies din starea asta?

Capul meu e un vălmăşag de semnale de pericol. Trebuie să plec. Acum. Nu fac semn niciodată la taxiuri, niciodată, dar acum nici nu stau pe gânduri. Întind mâna şi un taxi negru se apropie încet. Când urc, ochii mi se umplu de lacrimi – nu că le-ar vedea cineva.

— Îmi pare rău, îi spun lui Linus, cu vocea aproape sugrumată. Sincer. Deci… Ar trebui să uităm de film şi de tot restul. Deci… presupun că n-o să te mai văd. Pa! Scuze. Scuze.

***

Acasă, mă bag în pat şi zac, absolut nemişcată, fără să

scot un sunet, cu draperiile trase şi dopuri în urechi. Vreo trei ore. Nu mişc nici măcar un muşchi. Uneori am senzația că sunt un telefon şi asta e singura cale de a mă reîncărca. Doamna doctor Sarah spune că organismul meu parcurge un montagne russe de adrenalină şi de asta trec brusc de la agitație maximă la epuizare maximă, fără niciun stadiu intermediar.

În cele din urmă, nesigură pe propriile picioare, cobor la parter ca să mănânc ceva. Îi scriu un SMS doamnei doctor Sarah – Am mers la Starbucks, dar am avut o cădere nervoasă – şi-l trimit. Gândurile negre bolnave au dispărut, dar m-au lăsat cu un sentiment de slăbiciune şi nervozitate.

Intru în bucătărie şi tresar când trec prin fața oglinzii şi mă văd. Sunt palidă şi cumva… nu ştiu. Sfrijită. E ca gripa: te atacă şi tot organismul tău încasează lovitura. Tocmai mă întreb dacă să-mi fac o tartină cu Nutella sau una cu caşcaval, când aud dinspre hol un zăngănit slab şi ceva căzând pe preş şi sar în sus.

Timp de câteva clipe, linişte. M-am încordat toată, ca un animal prins în capcană, dar îmi spun cu fermitate *Sunt în siguranță, sunt în siguranță, sunt în siguranță,* pulsul mi se răreşte treptat şi, în cele din urmă, ies să văd ce e.

Pe preşul din fața uşii se află un bilet – o foaie de hârtie liniată, ruptă dintr-un caiet, pe care scrie *Audrey,* cu scrisul lui Linus. Îl deschid şi văd:

Eşti bine? Ți-am trimis SMS, dar n-ai răspuns. Nici Frank n-a răspuns. N-am vrut să sun la uşă, să te şochez. Eşti bine??

Nici nu m-am uitat la telefon de când i-am scris doamnei doctor Sarah. Iar Frank e la expoziția horticolă, la țară. Probabil că n-are semnal. Mi-l imaginez pe Frank umblând posomorât pe cine ştie ce câmp şi surâd slab. *Cât* de prost dispus o să fie!

Prin sticla mată, vălurită a uşii de la intrare observ

brusc umbra unei mişcări şi-mi stă inima-n loc. O, Doamne! E Linus, *acolo?* Aşteaptă? Ce aşteaptă?

Iau un pix şi mă gândesc puțin.

Mă simt bine, mulțumesc. Scuze că m-am panicat.

Împing biletul înapoi, prin fanta pentru corespondență. E cam dificil, pentru că există un arc, dar reuşesc. Câteva clipe mai târziu reapare.

Arătai chiar rău. M-am îngrijorat

Mă uit îndelung la cuvintele lui şi simt un bolovan pe inimă. *Chiar rău.* Arătam *chiar rău.* Stric totul!

Scuze.

Nu ştiu de ce, nu găsesc nimic altceva de spus decât acel cuvânt, aşa că-l scriu iar.

Scuze. Scuze.

Trimit înapoi biletul prin fanta pentru corespondență. Se întoarce aproape instantaneu, cu răspunsul lui:

Nu, să nu-ți ceri scuze! Nu e vina ta. La ce te gândeai la Starbucks?

La asta nu mă aşteptam. Timp de câteva secunde nu mă mişc. Stau ghemuită pe preşul de la intrare, cu gândurile învârtejindu-se în capul meu ca o grămadă de confetti aruncate în sus. Să răspund? Ce să răspund?

Vreau să-i spun la ce mă gândeam?

Îmi tot vine în minte vocea unei terapeute de la St John's, cea care făcea de obicei atelierul de „Încredere în sine". *Nu suntem obligați să ne destăinuim.* Spunea asta în fiecare săptămână. *Toți avem dreptul la intimitate. Nu sunteți obligați să le împărtăşiți nimic altora, indiferent cât*

de insistent vă întreabă. Fotografiile, fanteziile, planurile pentru weekend… sunt ale voastre. Făcea ochii roată prin încăpere, aproape cu severitate. *NU sunteți obligați să le împărtășiți.*

Nu sunt obligată să-i împărtăşesc lui Linus gândurile mele. Aş putea să plec. Aş putea să scriu *A, la nimic!* sau *Nu vrei să ştii!!!;).* Ca şi cum totul ar fi o glumă bună.

Dar, cumva… vreau să-i împărtăşesc. Nu ştiu de ce, dar vreau. Am încredere în el. Şi se află de cealaltă parte a uşii. Nu e absolut niciun pericol. Ca în confesional.

Înainte să apuc să mă răzgândesc, mâzgălesc:

Mă gândeam: „Sunt o mare ratată, n-ar trebui să exist, ce rost am?".

Împing biletul prin fanta pentru corespondență, mă las pe călcâie şi expir pe gură, cu un sentiment ciudat de satisfacție. Aşa. Ajunge cu prefăcătoria. Acum ştie cât de aiurită e mintea mea. Îmi țin respirația şi încerc să-i ghicesc reacția, dincolo de uşă, dar e linişte. Nu observ nicio mişcare prin sticla vălurită. Nu reuşesc să deslușesc absolut nicio reacție. Îmi zic că probabil a plecat. Bineînțeles că a plecat! Cine ar rămâne?

Dumnezeule, sunt *dusă cu pluta?* De ce mi-am pus pe hârtie cele mai aberante gânduri şi le-am trimis prin fanta pentru corespondență singurului băiat de care chiar îmi place? De ce am făcut-o?

Dezumflată cu totul, mă ridic în picioare. Am ajuns la uşa bucătăriei când aud un zăngănit. Mă întorc pe loc şi văd pe preşul de la intrare un răspuns. Îl ridic cu mâinile tremurânde şi la început nu mă pot concentra cum trebuie. E o foaie nouă, acoperită de scris. Începe aşa:

Ce rost ai? Încearcă răspunsurile astea, pentru început.

Dedesubt e o listă lungă. A alcătuit o listă foarte lungă, care umple pagina. Sunt atât de fâstâcită, încât nu reuşesc s-o citesc ca lumea, dar o parcurg la repezeală şi

observ cuvinte precum *zâmbet frumos* şi *gusturi grozave în materie de muzică (m-am uitat pe furiş la iPodul tău)* şi *nume de Starbucks fantastic.*

Îmi scapă pe neaşteptate un hohot de râs care aproape că devine plâns, apoi se transformă într-un zâmbet, apoi mă trezesc că-mi şterg ochii. Nu pot să-mi controlez reacțiile.

Cu un zăngănit, alt bilet cade prin fanta pentru corespondență. Tresar, surprinsă. Ce ar mai putea avea de adăugat? Doar nu altă ditamai lista? Dar biletul spune:

Vrei să deschzi uşa?

Mă loveşte un val de panică. Nu-l pot lăsa să mă vadă aşa, sfrijită, palidă, slăbită. Pur şi simplu nu pot. Doamna doctor Sarah mi-ar spune că nu sunt sfrijită, nici slăbită, că mi se pare, ştiu, dar ea nu e aici, nu-i aşa?

Nu sunt în stare. Altă dată. Scuze, scuze…

După ce trimit foaia, îmi țin respirația. O să se simtă jignit. O să plece. Asta-i, totul s-a terminat, chiar înainte să înceapă…

Dar fanta pentru corespondență mai zăngăneşte o dată şi prin ea soseşte un răspuns:

Înțeleg. Atunci o să plec.

Moralul meu se prăbuşeşte. *Chiar* pleacă. *Chiar* e jignit. Mă urăşte, ar fi trebuit să deschid uşa, ar fi trebuit să fiu mai tare, ce proastă sunt… Fac eforturi disperate să mă gândesc ce-i pot scrie, când pe preş cade altă foaie. E împăturită şi pe exterior scrie:

Vreau să-ți dau asta înainte să plec.

Timp de câteva clipe nu îndrăznesc să citesc. Dar, în cele din urmă, deschid biletul şi mă uit lung la cuvintele din interior, îmi vâjâie capul de uimire. Citesc cu respirația întretăiată. A scris asta! A scris asta! Mi-a scris-o mie!

Ɇ un sărut.

La St John's ți se spune să nu-ți întorci gândurile pe toate părțile la nesfârşit şi să nu retrăieşti anumite momente. Ți se spune să trăieşti în prezent, nu în trecut. Dar cum să faci asta când un băiat pe care-l placi tocmai ți-a dat, într-un fel sau altul, un sărut?

Până ajung s-o văd pe doamna doctor Sarah, la următoarea şedință, am reluat scena în minte de un milion de ori şi acum mă întreb dacă toată treaba a fost pentru că a vrut să mă incite sau să aibă un motiv să se amuze cu prietenii lui sau poate doar din politețe. Mă compătimeşte? A fost un sărut din milă? O, Doamne! Precis a fost un sărut din milă! (Nu că sunt expertă în săruturi. Am sărutat doar un băiat în viața mea, anul trecut, în vacanță, şi a fost scârbos.)

Doamna doctor Sarah ascultă politicos cam o jumătate de oră, cât eu îi tot dau cu Linus în sus şi în jos. Pe urmă discutăm despre „ghicitul gândurilor" şi despre „catastrofizare", exact cum ştiam că vom face. Uneori îmi zic că aş putea să fiu eu însămi terapeută.

— Ştiu ce-mi veți spune, zic în final. Nu-i pot ghici gândurile şi n-ar trebui să încerc. Dar cum aş putea să nu mă gândesc la asta? M-a *sărutat!* Adică… într-un fel. Pe hârtie. (Ridic din umeri, simțindu-mă puțin ruşinată.) Probabil credeți că asta nu se pune.

— Câtuşi de puțin, răspunde doamna doctor Sarah cu seriozitate. Faptul că a fost pe hârtie nu-i micşorează importanța. Un sărut e un sărut.

— Şi acum nu m-a mai căutat şi n-am idee ce gândeşte şi asta mă stresează…

Doamna doctor Sarah nu răspunde imediat. Oftez.

— Ştiu, ştiu. Am o boală şi e pe deplin tratabilă.

Altă tăcere prelungă. Buzele doamnei doctor Sarah freamătă uşor.

— Ştii ceva, Audrey? spune ea într-un final. Detest să-ți dau vestea asta, dar să te stresezi gândindu-te la ce-i în mintea băieților după ce te-au sărutat se poate să nu fie

pe deplin tratabil. Nu *pe deplin.*

***

Apoi, la trei zile după Starbucks, stau şi mă uit liniştită la televizor, singură, când Frank intră cu paşi apăsați în camera mea şi anunță:

— A venit Linus.

— Aha! (Mă ridic în fund, fâstâcită.) Serios? A venit? Dar… (Înghit în sec.) Tu n-ai voie să joci *LOC,* deci… Adică de ce a…?

— Vrea să te vadă *pe tine.* (Frank nu pare mai deloc impresionat de asta.) E în regulă? N-o s-o iei razna?

— Nu. Da. Adică… e în regulă.

— Mă bucur, fiindcă e aici. Li-*nus*!

Unii frați i-ar da surorii lor răgaz să se pieptene. Sau măcar să-şi schimbe tricoul vechi, lălâu pe care l-a purtat toată ziua. Am gânduri criminale față de Frank când Linus intră în camera retrasă şi spune precaut:

— Bună! Mamă, ce beznă e aici!

Toți cei din familie s-au obişnuit cu bârlogul meu întunecos, aşa că uit cum trebuie că le pare altora. Țin draperiile trase şi luminile stinse, numai televizorul pâlpâie, luminând slab. Aşa mă simt în siguranță. Destul de ocrotită ca să-mi scot ochelarii negri.

— Da. Scuze.

— E în regulă. Chiar eşti rubarbă!

— Aşa mă cheamă.

Îi văd zâmbetul, în ciuda întunericului. Televizorul îi face dinții să strălucească, iar ochii lui sunt ca două fante sclipitoare.

Stau pe locul meu obişnuit, pe covor, şi, după câteva clipe, el vine şi se aşază lângă mine. Adică nu *chiar* lângă mine, ci la vreo treizeci de centimetri. Îmi spun că pesemne pielea mea emite semnale, ca liliecii, pentru că sunt extrem de conştientă de poziția lui în raport cu mine. În cap îmi zumzăie fără oprire gândul: *M-a sărutat.*

Pe hârtie. Într-un fel. M-a sărutat.

— La ce te uiți? (Priveşte lung la televizor, unde o femeie în rochie făcută la comandă încearcă să găsească lucruri de spus despre şamponul cu alge.) *QVC?*

— Da. Conversația îmi pare liniştitoare.

QVC e cea mai liniştitoare emisiune TV din câte cunosc. Sunt trei persoane într-un studio şi toate trei sunt de părere că loțiunea hidratantă e minunată. Nimeni nu-şi argumentează ideea şi nimeni nu ridică tonul. Nimeni nu descoperă că a rămas gravidă şi nimeni nu e omorât. Şi nu există râsete de studio – care, crede-mă, pot avea efectul unui burghiu în capul meu.

— Nu-ți face griji, ştiu că sunt nebună, adaug eu.

— Crezi că asta-i nebunie? întreabă Linus. Ar trebui s-o cunoşti pe bunica mea. Ea *chiar* e nebună. Crede că are douăzeci şi cinci de ani. Când se uită în oglindă, crede că-i facem farse. Nu vede realitatea. Poartă fuste mini, vrea să meargă la baluri… Se fardează mai mult decât orice bunică dintre câte ai văzut vreodată.

— Pare extraordinară!

— E… ştii… (Ridică din umeri.) Uneori e amuzant, alteori e trist. Dar ideea e că n-are douăzeci şi cinci de ani, nu? Creierul ei bolnav îi spune că are, nu?

— Aşa e, spun, pentru că el pare să aştepte un răspuns.

— Voiam să-ți zic asta mai înainte. După Starbucks. Înțelegi ce vreau să spun? (Vorbeşte pe un ton apăsat.) Bunica n-are douăzeci şi cinci de ani, iar tu nu eşti… chestiile urâte pe care ți le spune mintea ta. *Nu* eşti aşa.

Dintr-odată, înțeleg ce face, ce vrea să facă.

— Da. Da, ştiu.

Şi chiar ştiu. Deşi e mai uşor să ştii când gândurile rele nu-ți năvălesc în cap ca un fluviu. Adaug:

— Mulțumesc. Mulțumesc pentru că… ştii tu. Pentru că înțelegi. Pricepi.

— Nu prea pricep, dar…

— Ba da, mai bine decât majoritatea oamenilor. Serios.

— Păi… (Pare stingherit.) Mă rog. Spune, te simți mai bine acum?

— Mult mai bine. (Zâmbesc în direcția lui.) Mult, mult mai bine.

Doamnele de la QVC au trecut la o maşină de tocat legume; o vreme urmărim cum face bucățele morcovi şi verze. Apoi Linus întreabă:

— Cum merge cu contactul între pantofi?

La auzul cuvântului *contact* înlemnesc. *Contact.* Nu doar pe hârtie, ci de-adevăratelea.

Să nu crezi că nu m-am gândit la asta.

— N-am mai încercat, spun, făcând mari eforturi de a părea degajată.

— Vrei să mai încerci?

— Bine.

Îmi mut adidasul până când îl ating pe al lui. Adidas în adidas, ca data trecută. Sunt pregătită să mă lase nervii, s-o iau razna, să am o reacție absolut jenantă. Dar partea ciudată e că… ea nu apare. Corpul meu nu s-a retras, chircit. Respirația mea e uniformă. Creierul meu de şopârlă e tot relaxat, zen de-a binelea. Ce se-ntâmplă?

— Întunericul! exclam cu voce tare, fără să mă pot abține. *Întunericul!*

Mă simt aproape amețită de uşurare.

— Ce-i cu el?

— Pe întuneric mă pot relaxa. Parcă lumea e cu totul alta. (Întind brațele în întuneric şi-l simt pe piele, ca o pernă moale, care mă apără.) Cred că aş putea să fac orice dacă ar fi tot timpul întuneric, în lumea întreagă. Ştii… N-aş avea nimic.

— Atunci ar trebui să te faci explorator de peşteri, sugerează Linus.

— Sau liliac.

— Vampir.

— Doamne, *chiar* ar trebui să fiu vampir!

— Minus toată chestia cu mâncatul oamenilor.

— Bleah! exclam, dând din cap aprobator.

— Nu devine plictisitor, sânge de om în fiecare noapte? Oare vampirii n-au chef niciodată de o porție de cartofi prăjiți?

— Nu ştiu. (Îmi vine să chicotesc.) Data viitoare când văd un vampir îl întreb.

Urmărim cum maşina de tocat legume lasă loc uneia de gătit la abur, din care s-au vândut deja 145 de bucăți în ultima oră.

— Atunci, ținând cont că e întuneric, spune Linus pe un ton degajat, ce-ai zice de… contact între degetele mari? Doar ca să vezi dacă poți. Ca un experiment.

— Aha, spun dând din cap şi simțind un mic fior în stomac. Ăă… OK. De ce nu?

Îi simt mâna înaintând spre a mea. Degetele noastre mari se găsesc, pielea lui e uscată şi caldă şi aproape cum mă aşteptam să fie. Unghia lui dă ocol unghiei mele, i-o evit în joacă şi el râde.

— Deci contactul între degetele mari e OK.

— Da, contactul între degetele mari e în regulă.

Nu mai adaugă nimic, dar îl simt întinzându-şi degetul mare în podul palmei mele. Am trecut la contactul deget – mână. Apoi la contactul palmă – palmă. Mâna lui o strânge pe a mea şi-i răspund în acelaşi fel.

Acum se mută mai aproape, mai hotărât. Îi simt căldura plutind în aer, pe brațul meu, pe piciorul meu. Acum sunt puțin încordată, dar nu cum eram la Starbucks. Prin minte nu-mi trece nimic absurd. De fapt, nu sunt sigură că-mi trece vreun lucru prin minte, în afară de *Asta chiar se întâmplă?* şi *Da, se întâmplă.*

— Contactul între blugi e OK? murmură încolăcindu-mi piciorul cu al lui.

— Da, contactul între blugi e în regulă, reuşesc să răspund. Am ajuns la contactul braț-pe-după-umeri. Contactul păr-lipit-de-păr. Contactul obraz-lipit-de-obraz. Fața lui pare puțin aspră, într-un fel plăcut, când şi-o lipeşte de a mea. Contact între buze.

Nu spune nimic despre el, nici nu întreabă dacă e OK.

Nici eu nu spun nimic. Dar e OK. Mai mult decât OK.

După ce ne sărutăm parcă o veşnicie, se ridică puțin şi mă aşază pe genunchi, iar eu mă ghemuiesc la pieptul lui. Are corpul cald şi ferm. Brațele care mă cuprind sunt puternice. Părul lui miroase plăcut. Şi e cam greu să mă concentrez la avantajele unui robot de bucătărie cu patru accesorii unice, la ofertă specială exclusivă azi, la numai 69,99 de lire sterline.

***

Iată chestia jenantă rău: am adormit. Nu ştiu dacă a fost o cădere post-adrenalină sau doar Clonazepamul pe care-l luasem la amiază, dar am adormit. Când m-am trezit, eram pe covor, cu brațele şi picioarele răşchirate, mama mă striga din hol şi doamnele de la *QVC* vorbeau despre o friteuză fermecată pentru cartofi, care înjumătățeşte caloriile. Iar lângă mine se afla un bilet.

Ne mai vedem curând! XXX

Am trecut la un nivel superior. E singura descriere pe care o găsesc.

Dac-aş fi un erou din *LOC,* aş avea puteri sporite sau o armă beton în plus sau ceva. Sunt mai puternică. Mă simt mai înaltă. Îmi revin mai repede. A trecut o săptămână de când m-am uitat la *QVC* cu Linus şi da, am avut un episod mai nasol, dar n-am căzut chiar aşa de tare. Situația n-a fost chiar aşa de neagră.

Linus a venit în vizită de câteva ori şi de fiecare dată ne uităm la *QVC şi* vorbim sau, mă rog, şi e… Hm. E bine. Acum e vineri după-amiaza şi, cu toate că nu merg la şcoală, am senzația aceea de sfârşit de săptămână. Aerul e cald şi aud copii jucându-se în grădini. De la geamul bucătăriei, îl urmăresc pe Felix fugind pe gazon, fără haine pe el, cu o stropitoare în mână.

Aud melodia dubei cu înghețată şi sunt pe punctul de a-i striga mamei că ar trebui să-i cumpărăm lui Felix o înghețată, când ea intră în bucătărie. Clătinându-se pe picioare. E atât de palidă, încât pare *mov.* Şi chiar se ține de insula din mijlocul bucătăriei, ca şi cum altfel ar risca să cadă. Mă uit la ea speriată.

— Mamă? Eşti bine? (Îmi dau seama imediat că e o întrebare tâmpită. Nu e bine, se simte rău.) Cred că ar trebui să te bagi în pat.

— N-am nimic, spune zâmbindu-mi firav.

— Ba ai! Ai luat un virus, ceva. Ai nevoie de odihnă şi lichide. Ai febră? (Încerc să-mi aduc aminte toate lucrurile pe care ni le spune când suntem bolnavi.) Ai vrea nişte Lemsip{17}?

— O, Lemsip! (Oftează, arătând ca o stafie.) Da, mi-ar plăcea.

— Am eu grijă de Felix, îi spun cu fermitate. Tu bagă-te în pat. Îți aduc acolo Lemsipul.

Pun ceainicul pe aragaz şi cotrobăi prin dulapuri, căutând pachetul cu Lemsip, când soseşte Frank acasă. Îmi dau seama că e el după tărăboiul teribil care se aude

pe hol. Geanta lui de şcoală, o geantă de sport, cu bâta de cricket şi ce alte tâmpenii mai are, toate lăsate să cadă pe gresie de foarte sus. Intră în bucătărie, fredonând ceva fără nicio noimă şi scoţându-şi cravata.

— Bineee! (Loveşte cu pumnul în aer, cântând.) E weeeeekend… Ce avem la cină?

— Mama e bolnavă, îl anunţ. Are gripă sau ceva. I-am zis să se bage în pat. Ar trebui să mergi să-i cumperi… (Mă gândesc puţin.) Struguri.

— Abia am ajuns acasă, spune Frank fără pic de entuziasm. Şi mor de foame.

— Atunci mănâncă un sendviş şi *pe urmă* du-te să-i cumperi struguri.

— La ce ajută strugurii?

— Habar n-am, răspund iritată. Asta mănânci când eşti bolnav.

Am preparat Lemsipul şi am găsit câţiva biscuiţi. Pun totul pe o tavă.

— Cumpără şi nişte Ribena, îi spun. Şi… cum îi zice? Nurofen. Notează-ţi!

Mă întorc ca să mă conving că Frank ascultă – dar el nu-şi notează nimic. Stă doar şi se uită la mine într-un fel ciudat, deloc în stilul lui. Are capul înclinat într-o parte şi pare cumva fascinat sau curios sau *ceva.*

— Ce-i? întreb defensiv. Ştiu că e vineri, dar mama e bolnavă.

— Ştiu. Nu-i asta, ci… (Şovăie.) Ştii ceva, Aud? Când te-ai întors din spital nu te-ai fi purtat aşa. Te-ai schimbat.

Sunt atât de surprinsă, încât nu ştiu ce să zic. În primul rând, nu credeam că Frank observă vreodată ceva referitor la mine. Şi în al doilea rând, aşa o fi? Încerc să-mi amintesc, dar perioada aia parcă e învăluită în ceaţă. Ăsta e un efect secundar al depresiei, mi-a spus doamna doctor Sarah. Memoria ta se face praf. Ceea ce, ştii, poate fi de bine sau de rău.

— Serios? întreb într-un final.

— Te-ai fi ascuns în camera ta. Totul te agita rău, chiar şi soneria de la uşă. Dar acum, uită-te! Eşti şefa. Eşti stăpână pe situație. (Face semn spre mine, cu tava în mâini.) E... ă... E de bine. E ca lumea.

— Mulțumesc, îi spun stingherită.

— N-ai de ce, răspunde părând la fel de stingherit.

Apoi deschide frigiderul, scoate o cutie cu cacao cu lapte şi-şi pune căştile iPodului în urechi. Conversația s-a încheiat, presupun.

Dar, în timp ce urc scările cu tava, o reiau în minte. *Eşti şefa. Eşti stăpână pe situație.* Simplul gând mă umple de bucurie. Nu m-am mai simțit stăpână pe nimic de... *o veşnicie.*

Bat încet la uşă şi intru în camera părinților mei. Mama stă întinsă în pat, cu ochii închişi. Cred că a adormit. Pesemne că era epuizată.

Las tava, încercând să fac cât mai puțin zgomot, pe măsuța ei de toaletă. Pe suprafața ei din lemn lăcuit stau mai multe fotografii înrămate. Zăbovesc, uitându-mă la toate. Mama şi tata în ziua nunții... eu şi Frank, bebeluşi... şi una cu mama şi toți colegii ei de serviciu, la decernarea nu ştiu cărui premiu. Ea, îmbrăcată cu un sacou roz, ține în mână un trofeu din perspex, zâmbeşte radios şi e absolut plină de viață.

Mama e consultant liber-profesionist în materie de branduri, ceea se înseamnă că are proiecte în toată țara. Uneori e foarte ocupată, iar alteori are săptămâni întregi libere. Aşa a fost întotdeauna. O dată a venit la şcoala mea şi ne-a arătat o siglă de supermarket la refacerea căreia lucrase şi toți au fost foarte impresionanți. Mama e cool. Serviciul ei e cool. Dar acum, când mă uit la fotografia aceea, mă întreb: *De când n-a mai lucrat?*

Avea un proiect când m-am îmbolnăvit. Mi-o amintesc vag discutând cu tata despre asta; am auzit-o spunând: „Mă retrag. Nu plec la Manchester". Atunci am simțit doar uşurare. Nu voiam să plece la Manchester. Nu voiam să plece nicăieri.

Dar acum…

Mă uit din nou la poză, la fața mamei, fericită, strălucitoare, din fotografie – şi apoi la fața ei obosită, adormită din realitate, întinsă pe pat. Nu-mi trecuse prin minte că mama a renunțat cu totul la serviciu. Dar acum îmi dau seama că, de când stau eu acasă, nu s-a dus la birou nici măcar o dată.

Simt că ies încet dintr-o ceață şi observ lucruri pe care înainte nu le-am observat. E adevărat ce a spus doamna doctor Sarah: devii obsedat de propria persoană când eşti bolnav. Nu vezi nimic în jurul tău. Dar acum încep să văd chestii.

— Audrey?

Mă întorc şi văd că mama s-a proptit în coate.

— Bună! îi spun. Credeam că dormi. Ți-am adus nişte Lemsip.

Pe fața mamei apare un zâmbet larg, de parcă aş fi făcut-o fericită pentru tot anul.

— Scumpa mea! *Foarte* drăguț din partea ta.

Îi aduc tava şi mă uit la ea cum bea din băutura fierbinte. Are un aer atât de pierdut, încât mă gândesc că poate adoarme din nou, dar, brusc, toată atenția ei se canalizează spre mine.

— Audrey… Linus ăsta…

Simt cum intru imediat în defensivă. Nu Linus, ci Linus *ăsta.*

— Da? spun, încercând să par degajată.

— E…? (Se întrerupe.) Sunteți…? E un prieten aparte? Mă simt jenată. Nu vreau să vorbesc despre Linus cu mama.

— Într-un fel. (Îmi feresc privirea.) Spui mereu că trebuie să-mi fac prieteni. Aşa că mi-am făcut.

— Şi e minunat. (Mama şovăie.) Dar, Audrey, trebuie să ai grijă. Eşti vulnerabilă.

— Doamna doctor Sarah spune că trebuie să-mi impun nişte eforturi, contracarez eu. Trebuie să reîncep să-mi construiesc relații în afara familiei.

— Ştiu, spune mama, părând că o frământă ceva. Dar cred că aş prefera să începi cu… Mă rog… O prietenă.

— Pentru că fetele sunt foarte de treabă, dulci şi fermecătoare! replic, luându-mă gura pe dinainte.

— *Touché!* (Mama oftează, apoi ia o înghiţitură de Lemsip şi se strâmbă.) O, ştiu eu… Bănuiesc că, dacă Linus ăsta e băiat de treabă…

— E foarte de treabă, spun cu fermitate. Şi nu-l cheamă Linus Ăsta, ci Linus.

— Şi cu Natalie cum e?

Natalie. O părticică din mine se chirceşte automat la numele ăsta. Dar, pentru prima oară după o veşnicie, simt şi un fel de dor. Un dor de prietenia pe care am avut-o. De prietenie, punct.

În cameră e linişte cât încerc să-mi limpezesc gândurile neclare. Mama nu mă presează. Ştie că uneori durează mult ca să-mi lămuresc ideile. E răbdătoare.

Am senzaţia că am făcut singură o călătorie extrem de lungă şi că niciuna dintre prietenele mele n-ar putea-o înţelege vreodată, nici măcar Natalie. Cred că, într-un fel, le-am urât pentru asta. Dar acum totul pare mai uşor. Poate că aş reuşi să mă văd cu Natalie într-o zi. Am putea face ceva împreună. Poate că n-ar avea importanţă că ea nu înţelege prin ce am trecut.

Pe măsuţa de toaletă a mamei e o poză cu mine şi Natalie, îmbrăcate pentru Balul Bobocilor de anul trecut, care-mi atrage privirea. Nat are o rochie din dantelă roz, iar eu, una albastră. Râdem şi tragem de capetele a două tuburi cu confetti. Am făcut poza aia de vreo şase ori ca să iasă cum trebuie tuburile cu confetti. Au fost ideea lui Nat. Are idei haioase, de genul ăsta. Nat chiar te face să râzi.

— Poate o s-o sun pe Natalie, spun într-un final. Într-o zi.

Mă uit la mama, să-i văd reacţia, dar ea a adormit. Cana pe jumătate plină cu Lemsip stă gata să cadă de pe tavă; o înşfac înainte să se verse. I-o las pe noptieră, în

caz că se trezeşte, apoi ies din cameră în vârful picioarelor şi cobor la parter, plină de o energie nouă.

— Frank, mama a renunțat la serviciu? întreb când intru în bucătărie.

— Da, aşa cred.

— De tot?

— Nu ştiu.

— Dar e foarte bună în profesia ei.

— Da, dar nu poate să iasă din casă, nu?

Deşi n-o spune, ştiu la ce se referă. *Din cauza ta.*

Din cauza mea mama stă acasă, făcându-şi griji şi citind *Daily Mail.* Din cauza mea, mama e încordată şi obosită, nu radioasă şi fericită.

— Ar trebui să lucreze. Îi place să lucreze.

— Păi… (Frank ridică din umeri.) Bănuiesc că o s-o facă. Ştii…

Din nou, cuvintele nerostite plutesc în aer: *Când te faci bine.*

— Mă duc să cumpăr struguri, spune el şi iese agale din bucătărie.

Eu mă aşez şi-mi privesc imaginea neclară oglindită în frigiderul din inox! Când mă fac bine. Aşa deci… Păi depinde de mine să mă fac bine.

FAMILIA MEA SENINĂ ŞI IUBITOARE – TRANSCRIERE DE FILM

INT. ALEEA ROSEWOOD NR. 5. ZIUA

Tata dă un telefon, stând la biroul din camera de lucru.

TATA
(la telefon)
Da. Da. O să verific. (Tastează la computer.) OK, l-am deschis.

Frank dă buzna în cameră, fără să bată la uşă.

FRANK
Tată, am nevoie să caut ceva pentru tema la geografie.

TATA
Va trebui să cauţi mai târziu. Scuze, Mark…

FRANK
Dar nu pot să-mi fac tema decât după ce caut.

TATA
Frank, fă-o mai târziu.

Frank se uită la el cu ochi mari.

FRANK
Îmi spui mereu să dau prioritate temelor. Zici mereu „Nu-ţi amâna

temele, Frank!”. Dar acum mă pui să-mi amân tema. Nu e cam anapoda? N-ar trebui ca părinţii să fie consecvenţi?

TATA
(oftează)
Foarte bine. Caută. Mark, revin eu cu un telefon.

Îl lasă pe Frank la computer. Frank tastează puţin, se uită pe un site web şi-şi notează la repezeală ceva.

FRANK
Mersi.

Când Frank pleacă, tata formează iar numărul de telefon şi-şi redeschide documentul pe computer.

TATA
Scuze, Mark. Cum spuneam, cifrele astea n-au logică…

Se întrerupe, căci Frank intră iar.

FRANK
Trebuie să caut populaţia statului Uruguay.

Tata acoperă receptorul cu palma.

TATA
Poftim?

FRANK

Uruguay. Populaţia.

Tata se uită lung la el, exasperat.

TATA
Chiar e trebuie să faci asta acum?

Frank pare jignit.

FRANK
E pentru temă, tată! Spui mereu că ceea ce fac la şcoală îmi va influenţa toată viaţa. Aş căuta pe computerul meu, dar… mă rog.
(Se uită în podea, posomorât.)
Aia a fost decizia mamei. Nu vom şti niciodată de ce a făcut ce a făcut.

TATA
Frank…

FRANK
Nu, e în regulă. Dacă vrei să pun convorbirea ta telefonică mai presus de educaţia mea, e decizia ta.

TATA
(răstit)
Bine! Caută! (Se ridică.) Mark, va trebui să reluăm mult mai târziu. Scuze.

FRANK
(la computer)
Ar trebui să fie în istoric…

Deschide o pagină intitulată „Cum să-ţi

finanţezi maşina Alfa Romeo”.

FRANK
Uau, tată! Cumperi o Alfa Romeo? Mama ştie?

TATA
(răstit)
E ceva personal! Nu te pri…

Se întrerupe când îl vede pe Frank tastând.

TATA
Frank, ce faci? Ce s-a întâmplat cu ecranul meu?

Imaginea de fundal plictisitoare a tatei, o poză cu marea, a fost înlocuită de un personaj din *LOC* cu o mutră fioroasă.

FRANK
Aveai nevoie de o imagine de fundal nouă. A ta era naşpa. Acum ne trebuie nişte setări noi…

Face click cu mouse-ul şi din difuzoarele computerului bubuie „Boomshakalaka”.

Tata îşi iese cu totul din pepeni.

TATA
Termină! E computerul meu…
(Se ridică şi merge spre uşă cu paşi mari.)
Anne? Anne?

FAMILIA MEA SENINĂ ŞI IUBITOARE – TRANSCRIERE DE FILM

INT. ALEEA ROSEWOOD NR. 5. ZIUA

Din pragul uşii bucătăriei îi vedem pe mama şi tata certându-se pe înfundate.

TATA

Îi trebuie computerul lui! Nu mai merge să-l împărţim. Până la urmă o să-l omor!

MAMA

Nu-i trebuie un computer!

TATA

Îi trebuie pentru teme. Ca tuturor copiilor.

MAMA

Prostii!

TATA

Nu-s prostii! Ştii că mai nou îşi iau notiţe pe laptop? Nici măcar nu mai ştiu la ce foloseşte pixul! Au impresia că e un stylus din care curge, nu se ştie de ce, o substanţă bizară. Nici măcar nu mai ştiu să scrie! S-a terminat cu scrisul.

MAMA

Ce vrei să spui? Copiii au nevoie de computere? Le e fizic imposibil să înveţe ceva fără computer? Cum rămâne

cu cărţile? Cu bibliotecile?

TATA

Când ai fost la bibliotecă ultima oară? Sunt pline de computere! Aşa învaţă lumea în ziua de azi.

MAMA

(revoltată)

Vrei să-mi spui că în câmpiile aride ale Africii copiii nu învaţă să citească decât dacă au computer? Asta vrei să-mi spui?

TATA

(nedumerit)

Câmpiile aride ale Africii? De când discutăm despre câmpiile aride ale Africii?

MAMA

Tu ai nevoie de computer ca să citeşti literatură de calitate?

TATA

De fapt, chiar începe să-mi placă Kindle-ul meu…

Vede figura mamei.

TATA

Nu, bineînţeles că nu.

FAMILIA MEA SENINĂ ŞI IUBITOARE — TRANSCRIERE DE FILM

INT. ALEEA ROSEWOOD NR. 5. ZIUA

O mână bate la uşa camerei lui Frank.

FRANK
Cine e?

AUDREY (DIN OFF)
Eu!

FRANK
Bine.

Uşa se deschide şi camera video intră clătinându-se. Înăuntru e ca un tomberon cu lucruri de adolescent. Frank stă la geam şi se joacă pe o consolă Atari din anii 1980. O ploaie de bipuri slabe inundă camera.

AUDREY (DIN OFF)
Ai fi putut să cauţi populaţia Uruguayului pe telefon.

FRANK
Mda…

AUDREY (DIN OFF)
Deci îl freci pe tata.

FRANK
Am nevoie de un computer. Camera video focalizează pe consola Atari.

AUDREY (DIN OFF)
Unde ai găsit-o?

FRANK
În pod.

Se aude o bătaie la uşă. Dintr-o singură mişcare, Frank aruncă un trening peste consola Atari, îşi roteşte scaunul şi ia o carte în mână.

Mama intră şi face ochii roată.

MAMA
Frank, e dezastru în camera asta! Să-ţi faci ordine.

Frank ridică din umeri.

MAMA
Ce faci?

FRANK
Păi… ştii…

Aruncă o privire spre camera video.

FRANK
Ca de obicei.

Gata, mă fac bine! Şi nu cu paşi mici, ci cu ditamai salturile, uriaşe. Au trecut trei săptămâni şi mă simt mai stăpână pe situație ca oricând. Am fost la Starbucks de trei ori, la Costa o dată şi la The Ginger Biscuit o dată, la un milkshake. Ştiu! Doamna doctor Sarah mi-a zis: „Audrey, faci paşi mari!" Apoi mi-a spus să nu mă grăbesc, prea curând, bla, bla, dar se vedea că e impresionată.

Chiar am luat prânzul într-o pizzerie! A trebuit să plec înainte de budincă, pentru că brusc localul a devenit prea zgomotos şi amenințător – dar, chiar şi aşa, am rezistat cât o Quattro Staggioni întreagă. Au fost şi mama, tata, Linus, Frank şi Felix şi am avut senzația că suntem… ştii, un grup normal. Exceptând faptul că unul dintre noi stătea cu ochelari negri pe ochi, ca o persoană penibilă, avidă să devină vedetă. I-am zis asta mamei, iar ea mi-a răspuns: „Crezi că tu arăți anormal? Uită-te la Felix!".

Avea dreptate, pentru că Felix era îmbrăcat cu noul şi mult iubitul lui costum de Morph, plus o mască de tigru şi a izbucnit într-o criză de nervi când i-am explicat că nu va putea să mănânce pizza cu masca pe față.

Asta m-a făcut să mă simt mai bine. De fapt, multe lucruri mă fac în ultima vreme să mă simt mai bine. Întâlnirile cu Linus mă fac categoric să mă simt mai bine. Ne trimitem mereu SMS-uri, iar el mă vizitează în fiecare zi, după ore. Am început să jucăm ping-pong în grădină, obsesiv. Ni se alătură chiar şi Frank uneori.

Iar azi a fost extraordinar, pentru că Linus mi-a făcut un cadou. Un tricou. Are imprimată o rubarbă şi l-a comandat de pe internet. Mama şi tata au întrebat „De ce o rubarbă?", iar el mi-a făcut cu ochiul şi a zis „E secretul nostru".

Secretul nostru.

Nu ştiu precis ce mă face mai fericită – tricoul sau *secretul nostru.* N-am mai avut niciodată *un secret* cu un băiat. Nu ştiu exact care sunt motivele, dar încă radiez de

fericire. Mama şi tata sunt în oraş, Frank îşi face temele, Felix e în pat şi eu, înflăcărată. N-am stare. Mă plimb prin casă, îmbrăcată cu tricoul, şi simt că vreau să împărtăşesc toate astea cu cineva. Vreau să vorbesc cu cineva. Vreau să văd pe cineva.

Natalie. Vreau s-o văd pe Natalie.

Gândul e aproape ca o rază de lumină în creierul meu, e atât de puternic, încât mă face să îmi închid ochii. Vreau s-o văd. Vreau să-mi recapăt prietena. Da. Trebuie să fac ceva. Chiar acum.

A fost cât pe ce s-o sun pe Nat de două, trei ori după conversația aceea cu mama. O dată chiar formasem jumătate de număr, când m-a lovit laşitatea şi am renunțat, în ultima clipă. Dar azi mă simt în stare s-o fac. Mai mult decât în stare.

Îmi scot telefonul şi tastez numărul lui Natalie, înainte să apuc să mă răzgândesc. Îl ştiu pe dinafară, chiar dacă n-am mai vorbit cu ea de un miliard de ani. N-am mai văzut-o din acea îngrozitoare ultimă zi la şcoală, când ea plângea şi eu nu mai puteam nici măcar să plâng. N-a fost cel mai grozav rămas-bun.

Îi scriu:

> Bună, Nat! C faci? Eu, mult mai bn. Mi-ar plăcea să t văd într-o zi. Auds. X

După vreo treizeci de secunde soseşte răspunsul ei. Parcă ar fi stat lângă telefon în permanență, toate săptămânile care au trecut, aşteptând.

Poate că aşa a fost. Citesc, cu ochii mijiți, SMS-ul care sună aşa:

> OMG Auds! Mi-am făcut GRIJI MARI PT TINE. Pot să vin în vizită? Să vin acum? Mama zice k pot. Nat xxxxx

Îi răspund:

Ok p curând.

Parcă după numai cinci minute sună soneria. Poate au trecut zece minute. Nu mai mult, precis. Probabil că a ieşit din casă chiar în clipa aceea.

Deschid larg uşa şi fac un pas înapoi, oarecum descurajată. Nu pentru că nu m-aş bucura s-o văd pe Natalie, ci din cauza braţelor ei încărcate. Un coş-cadou cu uleiuri de baie, un ursuleţ care ţine o pancartă pe care scrie *Fă-te repede bine!* nişte cărţi şi reviste, tablete de ciocolată şi o ditamai felicitarea.

— Bună! îi spun cu glas pierit. Uau!

— Am vrut să te vizităm mai demult, spune repede Nat. Dar mama ta a zis… (Înghite în sec.) în fine. Cumpătaserăm deja toate chestiile astea şi stăteau degeaba pe hol. (Se uită la braţele ei încărcate.) Ştiu că arată cam dement.

— Păi… intră!

Se strecoară în casă, uitându-se la ochelarii mei negri, până când o întreb:

— Ce e?

— Mi-a zis lumea la şcoală că te-a văzut cu ăştia. (Arată spre ochelarii mei.) Ştii, pe stradă. Chiar şi când plouă. Nimeni nu ştie de ce îi porţi tot timpul.

— Păi… ştii tu. (Ridic din umeri, stingherită.) Boala şi tot restul.

— O! Aha, face ea, părând puţin speriată.

Intră, dă drumul la tot ce-a adus pe masa din bucătărie şi se uită la mine. Timp de câteva clipe se lasă o tăcere apăsătoare, ciudată, tulburată doar de ticăitul ceasului, şi mă întreb: *A fost o greşeală?*

Sunt încordată ca o pisică. Sunt precaută. Nu aşa mă aşteptam să fiu, dar prezenţa lui Nat reînvie tot felul de lucruri pe care le dosisem în mintea mea.

— Îmi pare rău! (Izbucneşte pe un ton plângăreţ.) Auds, îmi pare rău, foarte rău…

— Nu. (Clatin din cap, nevrând ca discuţia s-o ia în

direcția aia.) N-ai de ce să-ți pară rău.

— Dar ar fi trebuit ca eu să... n-am... (I se preling lacrimi pe obraji.) Tot nu pot să cred că s-a întâmplat aşa!

— E în regulă. Hai să bem ceva!

Torn şocată în două pahare. Ar fi trebuit să-mi dau seama că va fi tulburată. În mintea mea am sărit peste toate acele lucruri. Sau, mai degrabă, m-am târât prin ele. *Le-ai prelucrat,* ar spune doamna doctor Sarah. *Le-ai procesat.* De parcă aş fi o maşină de feliat caşcaval.

Nu cred că Nat a procesat prea multe. De fiecare dată când se uită la mine, i se preling lacrimi pe față.

— Şi acum eşti bolnavă!

— Sunt în regulă. Mă simt mult mai bine. Am un prieten! OK, am zis-o cam hodoronc-tronc, dar, să fim sinceri, ăsta *a fost* principalul motiv pentru care am chemat-o în vizită.

Ca să-i spun că am un prieten. Lacrimile ei dispar imediat şi se apleacă spre mine, foarte curioasă.

— Un prieten? De la spital?

Ce naiba?! Ce crede, că sunt o dementă care iese cu unul dement şi el, pentru că doar de asta mai sunt bună?

— Nu, nu de la spital, spun iritată. E Linus. Îl ştii? Coleg de an cu Frank la Cardinal Nicholls.

— Linus? Adică... Atticus Finch? întreabă Nat, părând absolut uluită.

— Exact. De la el am primit ăsta. (Fac semn spre tricou.) Azi. Nu-i ca lumea?

— Aia e o rubarbă? întreabă cu un aer nedumerit.

— Da. E secretul nostru, spun degajată.

— Uau! (Nat pare că nu poate digera vestea.) Şi... de cât timp ieşiți împreună?

— De câteva săptămâni. Mergem la Starbucks şi tot aşa. E doar... ştii, ne distrăm.

— Credeam că eşti chiar bolnavă. Că stai în pat.

— Păi am fost, spun ridicând din umeri. Presupun că-mi revin, mă rog. (Desfac o tabletă de ciocolată şi o rup în bucăți.) Spune-mi ce mai e pe la şcoală!

Îmi impun s-o întreb, deşi cuvântul *şcoală* lasă o senzaţie urâtă în creierul meu, ca o urmă otrăvitoare.

— A, totul s-a schimbat, spune vag Natalie. N-o să-ţi vină să crezi! După ce au plecat Tasha şi gaşca aia, Katie s-a schimbat *de-a binelea.* Nici n-ai mai recunoaşte-o. Chloe nu mai e prietenă cu Ruby şi ştiai că domnişoara Moore a plecat? Acum avem altă directoare adjunctă, e grozavă… (Natalie se opreşte din turuit.) Şi zi, te întorci?

Întrebarea mă loveşte ca un pumn în stomac. Ideea întoarcerii în locul acela îmi provoacă realmente greaţă.

— M-am mutat la Academia Heath, îi spun. O să repet anul, pentru că am pierdut prea mult din el. Oricum sunt mică pentru clasa asta, aşa că totul se aranjează…

— Ai putea să repeţi anul la Stokeland, sugerează Nat.

Strâmb din nas.

— Ar fi ciudat să fiu cu un an în urma ta. Şi oricum… (Mă opresc puţin.) Suntem detestaţi la Stokeland. Părinţii mei s-au înfuriat rău pe ei. Au convocat o şedinţă a consiliului de conducere şi au intrat rău în toţi şi a ieşit ceva… ştii, foarte nasol. (Asta o ştiu de la Frank, nu de la mama şi tata.) După părerea lor, personalul şcolii n-a gestionat bine treaba.

— Păi chiar aşa e! (Natalie face ochii mari.) Toţi o zic, mereu. Părinţii mei vorbesc întruna despre asta.

— Ei bine… Vezi… Exact. Ar fi ciudat să mă întorc. Mai rup nişte bucăţi de ciocolată şi i le ofer lui Nat. Ea ia o bucată, apoi ridică ochii, cu o lacrimă prelingându-i-se iar pe obraz.

— Mi-a fost dor de tine, Auds!

— Şi mie mi-a fost dor de tine.

— După ce ai plecat, a fost îngrozitor. *Chiar* îngrozitor.

— Da…

După câteva clipe de tăcere, nu ştiu cum, fără veste, ne trezim îmbrăţişate. Natalie miroase a Herbal Essences, ca întotdeauna, şi are obiceiul de a te bate uşurel cu palma pe spate, obicei care mă face să lăcrimez, numai pentru că mi-e foarte familiar.

Mi-au lipsit îmbrățișările. *Doamne,* cât mi-au lipsit!

Când ne dezlipim una de cealaltă, râdem amândouă, dar suntem şi puțin înlăcrimate. Telefonul lui Natalie sună şi ea răspunde iritată.

— Da, mamă, spune ea scurt. Totul e *minunat.* Era mama, îmi explică ea aruncându-şi telefonul pe masă. Aşteaptă afară, în maşină. Trebuia să-i trimit SMS din cinci în cinci minute, să-i spun că e totul OK.

— De ce?

— Pentru că… ştii tu.

— Ce?

— Ştii tu. (Natalie se foieşte, jenată, uitându-se pe lângă mine.)

— Nu ştiu.

— Auds, ştii *tu.* Pentru că eşti…

— Cum?

— Instabilă psihic, spune Natalie, practic în şoaptă.

— Ce?! exclam, holbându-mă la ea, sincer şocată. Cum adică?

— Eşti bipolară. (Natalie e crispată toată.) Oamenii bipolari pot deveni violenți. Mama era îngrijorată, atâta tot.

— Nu sunt *bipolară!* îi spun uluită. Cine ți-a zis că-s bipolară?

— Nu eşti? face Natalie, cu gura căscată. Păi mama a zis că probabil eşti bipolară.

— Şi o să te atac? Pentru că n-ar fi trebuit să mi se dea drumul din spital şi, de fapt, ar trebui să stau în cămaşa de forță?! Iisuse! (Încerc să-mi păstrez calmul.) Am cunoscut bipolari, Nat, şi poți să nu crezi, dar nu prezintă absolut niciun pericol.

— Îmi pare rău! (Natalie pare mâhnită.) Dar n-am ştiut…

— Mama nu v-a *spus* ce-i cu mine? Nu v-a explicat?

— Păi… (Natalie pare şi mai jenată.) Mama credea că le înfloreşte. Au existat atâtea zvonuri…

— Cum ar fi? Ce zvonuri? (Natalie tace, aşa că-mi iau

cel mai amenințător ton.) Ce zvonuri, Nat?

— OK! zice ea repede. Că ai încercat să te sinucizi… că ai orbit… că nu mai poți vorbi… A! Cineva a zis că ți-ai scos ochii şi de asta porți ochelari negri.

— *Ce?!* (Abia mai respir din cauza şocului.) Şi tu ai *crezut?*

— Nu! exclamă Natalie cu un aer prostesc. Sigur că n-am crezut. Dar…

— Mi-am scos ochii? Ca Van Gogh?

— La el au fost urechile, precizează Natalie. Numai una, de fapt.

— *Mi-am scos ochii?!*

Simt că mă apucă o criză de isterie. Un râs bizar, dureros vrea să iasă din mine.

— Ai crezut, nu, Nat? Ai crezut.

— Ba nu! exclamă ea, roşind. Sigur că n-am crezut! Îți spun doar!

— Dar ai crezut că sunt o nebună bipolară ucigaşă.

— Nici măcar nu ştiu ce înseamnă bipolar, recunoaşte Natalie. E un cuvânt şi atât.

— O nebună bipolară ucigaşă, cu ochii scoşi! (Simt un nou val de isterie.) Nu-i de mirare că mama ta aşteaptă afară, în maşină!

— Termină! strigă Natalie pe un ton tânguitor. N-am vorbit deloc serios!

Natalie e o tâmpită absolută, iar mama ei, şi mai rău. Dar nu pot să nu simt afecțiune când o văd aşa, amărâtă, fâstâcită, neştiind ce să spună. O cunosc pe Nat de când aveam şase ani şi chiar şi atunci era naivitatea întruchipată şi credea că tatăl meu chiar e Moş Crăciun.

— Sunt bine, spun într-un final, ca să nu se mai perpelească. E în regulă. Nu-ți face griji.

— Serios? întreabă Natalie privindu-mă cu nelinişte. Doamne, Auds, îmi pare rău! *Ştii* că nu ştiu nimic despre nimic. (Îşi muşcă buza şi se gândeşte puțin.) Atunci… dacă nu eşti bipolară, cum eşti?

Întrebarea mă ia prin surprindere. Sunt nevoită să mă

gândesc câteva secunde până să răspund.

— Mă însănătoşesc, spun în cele din urmă. Aşa sunt. (Iau ultima bucată de ciocolată şi o împart în două.) Hai s-o terminăm, până n-o vede Frank!

Doamna doctor Sarah adoră povestea cu nebuna bipolară ucigaşă.

Mă rog, eu spun „adoră”. De fapt, ea geme, se apucă de cap cu amândouă mâinile şi spune: „Serios?!”. Şi o văd că scrie în blocnotesul ei: *Program în comunitate – şcoli? EDUCAȚIE???*

Dar eu râd şi atât. Chiar *e* caraghios, deşi e şi foarte greşit. Nu se poate să nu vezi.

În ultima vreme râd mult mai mult când merg la doamna doctor Sarah. Şi vorbesc *mult* mai mult. Timp îndelungat a părut că ea are mai multe de spus decât mine. Părea că ea e cea care vorbeşte mai mult, iar eu, cea care ascultă. (Ca să fiu corectă, când ne-am cunoscut, nu mă încânta comunicarea de niciun fel. Ca să fiu şi mai corectă, la prima noastră şedinţă n-am vrut nici măcar să intru în cabinet, darămite să mă uit la ea, darămite să vorbesc.) Acum însă lucrurile s-au schimbat complet. Am atâtea să-i spun! Despre Linus, Natalie, toate ieşirile mele, când am mers cu autobuzul şi nu m-am panicat deloc…

— În fine, cred asta a fost, spun când îmi termin ultima istorisire. M-am copt.

— Copt?

— Vindecat.

— Aha. (Doamna doctor Sarah bate cu creionul în blocnotes, gânditoare.) Ceea ce înseamnă că…

— Ştiți dumneavoastră. Că sunt bine. Am revenit la normal.

— Neîndoielnic, faci progrese excelente. Sunt încântată, Audrey! Cu adevărat încântată.

— Nu, nu doar „progrese excelente”, spun iritată. Am revenit la normal. Adică, ştiți, practic.

— Îhî. (Doamna doctor Sarah face întotdeauna o pauză politicoasă înainte de a mă contrazice.) Încă nu te-ai întors la şcoală, precizează ea. Continui să porți ochelarii negri. Continui să iei medicamente.

— OK, am spus „practic”! exclam, simțind un mic impuls de mânie. Nu-i nevoie să fiți așa de negativistă!

— Audrey, vreau doar să fii realistă.

— Sunt!

— Mai ții minte graficul progresului tău, pe care l-am desenat? Linia în zigzag?

— Da, dar graficul ăla e învechit. Iată graficul meu!

Mă ridic, mă duc la tablă şi desenez o linie dreaptă, care urcă vertiginos spre stele.

— Asta sunt eu! Gata cu coborâşurile. De-acum urc şi atât.

Doamna doctor Sarah oftează.

— Audrey, mi-ar plăcea foarte mult să fie adevărat. Dar majoritatea copleşitoare a pacienților care se recuperează după un episod ca al tău vor avea involuții temporare. Şi e în regulă. E normal.

— Eu mi-am avut toate involuțiile. (Mă uit la ea împietrită.) Am terminat cu involuțiile, bine? Nu mai accept niciuna. Exclus!

— Ştiu că eşti frustrată, Audrey…

— Gândesc pozitiv! Ce-i rău în asta?

— Nimic. Doar să nu exagerezi. Nu te forța. Există pericolul să-ți provoci o *reală* involuție.

— Sunt bine, repet eu cu îndârjire.

— Da, eşti, încuviințează ea. Însă eşti şi fragilă. Închipuie-ți o farfurie de porțelan reparată cu adeziv care încă nu s-a întărit.

— Sunt o *farfurie?* spun în batjocură, dar doamna doctor Sarah nu se lasă provocată.

— Am avut acum câțiva ani o pacientă care semăna mult cu tine, Audrey, şi era în aceeaşi etapă a refacerii. S-a hotărât să meargă la Disneyland, la Paris, contrar sfatului meu. (Dă ochii peste cap.) Tocmai la Disneyland!

Până şi ideea de Disneyland mă face să mă crispez – nu că aş recunoaşte-o în fața ei.

— Ce s-a întâmplat? întreb fără să mă pot abține.

— A fost mult prea mult pentru ea. A trebuit să se

întoarcă din excursie mai devreme. În acel moment a simțit că a eşuat. Moralul ei a atins cel mai scăzut nivel de până atunci şi astă n-a fost deloc benefic progresului ei.

— Păi eu nu merg la Disneyland, spun încrucişându-mi brațele la piept. Aşa că…

— Mă bucur. Ştiu că eşti fată cu judecată. (Doamna doctor Sarah mă cercetează şi-i văd colțurile gurii ridicându-se uşor.) În orice caz, ți-ai recăpătat vioiciunea. Şi viața e frumoasă?

— Viața e frumoasă.

— Şi Linus e tot…? (Se opreşte, din delicatețe.)

— Linus, repet dând din cap. E tot Linus. Apropo, vă trimite salutări.

— O! exclamă doamna doctor Sarah, părând surprinsă. Atunci îi trimit şi eu salutări.

— Şi spune „Bine lucrat!”.

Tăcere. Pe fața doamnei doctor Sarah apare un mic surâs.

— Ei bine, poți să-i spui şi lui acelaşi lucru. Mi-ar plăcea să-l cunosc pe acest Linus.

— Cred, dar nu vă faceți mari speranțe, îi răspund ridicând din umeri, cu o expresie neutră. E al meu!

FAMILIA MEA SENINĂ ŞI IUBITOARE – TRANSCRIERE DE FILM

INT. ALEEA ROSEWOOD NR. 5. ZIUA

CADRU DE LA DISTANŢĂ: Linus şi Felix stau în grădină. Între ei se află o tablă de şah şi par să joace.

Camera video se apropie şi vocile lor devin audibile. Felix mută o piesă şi se uită triumfător la Linus.

FELIX
Şah!

Linus mută o piesă.

LINUS
Şah!

Felix mută o piesă.

FELIX
Şah!

Linus mută o piesă.

LINUS
Şah!

Îl priveşte cu seriozitate pe Felix.

LINUS
Grozav joc ai inventat, Felix!

Felix îi zâmbeşte radios.

FELIX
Ştiu.

LINUS
Cum ziceai că se cheamă?

FELIX
Pătrate.

Linus se chinuie să rămână serios.

LINUS
Aşa e, pătrate! Şi atunci de ce nu spunem „pătrate” când mutăm piesele?

Felix îl priveşte compătimitor, de parcă fi cam încet la minte.

FELIX
Pentru că spunem „şah”.

Linus se uită la camera video.

LINUS
Asta m-a lămurit.

În grădină apare mama.

MAMA
Linus, eşti aici! Minunat! Vorbeşti germana, nu?

LINUS
(precaut)
Puţin.

MAMA

Grozav! Atunci poţi veni să mă ajuţi să descifrez instrucţiunile noii mele maşini de spălat vase. Toată broşura e în germană. Germană! Spune şi tu!

LINUS

A! Bine.

Când se ridică, Felix se agaţă de piciorul lui.

FELIX

Li-nus! Joacă pătrate!

În clipa aceea, Frank apare în grădină şi flutură spre Linus o revistă de jocuri pe computer.

FRANK

Linus, trebuie să vezi ceva!

AUDREY (DIN OFF)

CE FEL de familie e asta?! Oameni buni, nu mai încercaţi să-mi răpiţi prietenul! OK?

Doamna doctor Sarah a spus că trebuie să am mai multe interacțiuni cu oameni străini. Nu e suficient să intru într-un restaurant, să mă ascund după meniu şi să-i las pe alții să comande pentru mine. (Cum a ghicit?) Trebuie să învăț să vorbesc, sigură pe mine, cu oameni necunoscuți. Asta e tema mea pentru acasă. Aşa că Linus şi cu mine stăm la masă, la Starbucks, iar el alege la întâmplare câte o persoană cu caresă merg şi să vorbesc.

La spital am făcut tot felul de jocuri de rol, prin care trebuia, teoretic, să atingem acelaşi obiectiv. Dar jocul de rol e joc de rol. Te simți *tâmpit.* OMG, ce jenant e să te prefaci că ai o „altercație" cu un băiat slăbănog despre care oricum ştii că are un atac de panică până şi dacă te uiți la el! Consilierii se vedeau siliți să ne sufle replici când rămâneam fără inspirație şi să zică: „Fii atentă la limbajul corpului, Audrey!". În fine. Jocul de rol e naşpa rău, dar ce fac acum e chiar distractiv. Fiindcă o dată mă duc eu, apoi merge şi Linus.

Ca-n jocul provocărilor.

— OK, tipul ăla.

Linus îmi arată un bărbat care stă singur la o masă din colț şi tastează de zor pe laptop. Are douăzeci şi ceva de ani, țăcălie, tricou gri şi o geantă grozavă din piele, de genul celor pe care Frank le disprețuieşte.

— Du-te la el şi întreabă-l dacă are Wi-Fi.

Simt un nod în gât de panică pe care încerc să-l înghit. Bărbatul e absorbit de munca lui. Nu pare că vrea să fie deranjat. Mă eschivez:

— Pare foarte ocupat. Ce zici de altcineva? Doamna aceea în vârstă?

La masa alăturată e o femeie cu păr cărunt, care pare o bomboană şi ne-a zâmbit deja.

— Prea uşor, spune neclintit Linus. Nu trebuie să scoți o vorbă, că ea se apucă de sporovăit. Du-te la tipul ăla şi întreabă-l de Wi-Fi. Eu aştept aici.

Fiecare părticică din corpul meu îmi spune să nu merg,

dar Linus stă şi se uită la mine, aşa că-mi silesc muşchii picioarelor să se pună în mişcare. Cumva, traversez cafeneaua şi mă opresc chiar în faţa bărbatului, dar el nu s-a uitat la mine. Tastează doar şi se încruntă.

— Ăă, bună ziua! reuşesc să îngaim.

Tap, tap, tap, încruntare.

— Bună ziua! încerc iar.

Tap, tap, tap, încruntare. Nici n-a ridicat privirea.

Cât aş vrea să mă retrag! Dar Linus se uită. Trebuie să merg până la capăt.

— Mă scuzaţi! (Vocea mea răsună atât de tare, încât aproape că sar în sus de spaimă; bărbatul ridică în sfârşit capul.) Mă întrebam dacă aveţi Wi-Fi.

— Ce? se încruntă el.

— Wi-Fi. Aveţi Wi-Fi aici?

— Iisuse! încerc să *lucrez!*

— Da. Scuze. Mă întrebam doar…

— Despre Wi-Fi. Eşti oarbă? Ştii să citeşti?

Face semn spre un anunţ din colţul cafenelei, despre parola de Wi-Fi de la Starbucks. Apoi se uită intens la ochelarii mei negri.

— Chiar *eşti* oarbă? Sau doar puţin defectă?

— Nu sunt oarbă, spun cu vocea tremurândă. Întrebam doar. Scuze că v-am deranjat.

— Tâmpita naibii! mormăie el, reîncepând să tasteze.

Ochii mi se umplu de lacrimi şi, când mă retrag, îmi simt picioarele nesigure. Dar ţin fruntea sus. Sunt hotărâtă să nu mă prăbuşesc. Când ajung înapoi la masă, afişez forţat un fel de zâmbet-rictus.

— Am făcut-o!

— Ce a zis? întreabă Linus.

— M-a făcut tâmpită naibii. Şi oarbă, şi defectă. În afară de asta, ştii, a fost chiar fermecător.

Lacrimile încep acum să mi se prelingă pe obraji şi Linus mă priveşte îngrijorat.

— Audrey!

— Nu, sunt în regulă! spun tăios. Sunt în regulă.

— Ce labagiu! (Linus se uită urât la bărbatul în tricou gri.) Dacă nu vrea să fie deranjat, n-ar trebui să stea într-un local public! Îți dai seama câți bani îşi scuteşte la chirie? Cumpără o cafea şi stă acolo o oră şi se aşteaptă ca toată lumea să umble în vârful picioarelor pe lângă el! Dacă vrea un birou, ar trebui să şi-l închirieze! Nemernicul!

— În tot cazul, am făcut-o! spun cu vioiciune. Acum e rândul tău.

— Vorbesc cu acelaşi tip, anunță Linus ridicându-se în picioare. Nu scapă nepedepsit pentru că s-a purtat ca un nesimțit!

— Ce ai de gând să-i spui? îl întreb panicată.

Groaza mă înăbuşă, simt că mă sufoc. Nici nu ştiu de ce mi-e frică. Nu vreau ca Linus să meargă la tip. Vreau să plecăm.

— Stai jos, îl rog. Hai să oprim jocul!

— Jocul nu s-a terminat.

Linus îmi face cu ochiul şi se duce la masa din colț, cu cafeaua în mână.

— Bună ziua! îi spune bărbatului pe un ton copilăresc, atât de sonor, încât jumătate din clienți se uită spre ei. Aveți un laptop Apple, nu?

Bărbatul ridică ochii, parcă nevenindu-i să creadă că e deranjat iar, şi răspunde scurt:

— Da.

— Îmi puteți spune care sunt avantajele unui laptop Apple față de alte mărci? întreabă Linus. Că vreau să-mi cumpăr un computer. Al dumneavoastră e foarte bun? Pariez că da. (Se aşază față-n față cu bărbatul.) Pot să-l încerc?

— Ascultă, sunt ocupat! se răsteşte bărbatul. Poți să te aşezi altundeva?

— Lucrați aici?

Tăcere. Bărbatul continuă să tasteze, iar Linus se apleacă spre el şi repetă, cu o voce precum o sirenă:

— Lucrați?

— Da! (Bărbatul se uită fioros la el.) Lucrez.

— Tatăl meu lucrează într-un birou, spune Linus cu nevinovăție. Dumneavoastră n-aveți birou? Cu ce vă ocupați? Aș putea să mă țin după dumneavoastră? Veniți să vorbiți la noi la școală? A, uitați, ceașca dumneavoastră e goală! Vă mai cumpărați o cafea? Ce ați băut, cappuccino? Mie îmi place flatwhite. Dar de ce i se zice așa? Știți? Puteți căuta pe net?

— Ascultă! (Bărbatul își închide laptopul cu brutalitate.) Puștiule, lucrez. Te rog, caută-ți altă masă!

— Dar suntem la Starbucks! exclamă Linus pe un ton surprins. Poți sta oriunde! E voie. (Face semn unei angajate care strânge cești goale în apropiere.) Mă scuzați, pot să mă așez oriunde? Așa e la Starbucks?

— Desigur, spune femeia și-i zâmbește. Oriunde dorești.

— Ați auzit? Oriunde doresc! Iar eu am o cafea, dar dumneavoastră n-aveți! îi precizează Linus bărbatului. V-ați terminat-o. Alo, stați puțin! (Îi dă angajatei ceașca goală.) Vedeți? i se adresează apoi bărbatului. Ați terminat. Trebuie ori să vă cumpărați altă cafea, ori să plecați.

— Iisuse!

Părând gata să explodeze, bărbatul își îndeasă laptopul în geantă și se ridică în picioare, mormăind pentru sine:

— *Copiii* naibii! *Incredibil!*

— La revedere! îi spune cu nevinovăție Linus. Distracție plăcută la făcut laba!

Preț de o clipă, am impresia că bărbatul i-ar fi croit una peste cap – dar, bineînțeles, n-o face. Se mulțumește să iasă din cafenea, cu o față de om turbat. Linus se întoarce și se așază iar pe scaunul din fața, mea, afișând zâmbetul lui ca o felie de portocală.

— O, Doamne! exclam. Nu pot să cred că ai făcut asta!

— Data viitoare o faci tu.

— N-aș putea!

— Ba poți. E distractiv. (Linus își freacă mâinile.) Să

vină provocarea!

— OK, mai dă-mi pe cineva, îi cer, inspirată. Mai fă-mi o provocare.

— Întreab-o pe angajată dacă au brioşe cu mentă. Hai!

Îi face semn femeii, care vine la noi zâmbind. Nici n-am avut timp să-mi dau seama dacă am emoții.

— Mă scuzați, aveți brioşe cu mentă? întreb, adoptând tonul nevinovat, copilăros al lui Linus.

Cumva, faptul că-l imit pe Linus îmi dă putere. Nu sunt eu, nu sunt Audrey, ci un personaj.

— A, nu, spune ea clătinând din cap. Îmi pare rău.

— Dar le-am văzut pe site! insist eu. Sunt sigură că le-am văzut. Brioşe cu mentă şi cu ciocolată în mijloc. Şi cu granule de zahăr colorate.

— Şi bomboane Polo deasupra, intervine Linus cu seriozitate, făcându-mă să-mi stăpânesc cu greu râsul.

— Nu. (Femeia pare încurcată.) N-am auzit niciodată de ele.

— Bine atunci, spun politicos. Mulțumesc oricum.

Când ea pleacă, îi zâmbesc lui Linus cu gura până la urechi, simțindu-mă puțin amețită.

— Am făcut-o!

— Poți să vorbeşti cu oricine, încuviințează el. Data viitoare, ce-ar fi să închiriezi o platformă şi să ții un discurs?

— Grozavă idee! Să invităm, aşa, vreo o mie de oameni!

— Deci graficul urcă. Domnişoara Audrey se îndreaptă spre stele.

Linus ştie despre graficul în zigzag şi cel drept, pentru că i-am povestit eu. I le-am desenat, tot tacâmul.

— Clar! (Ciocnim cu ceştile de cafea.) Domnişoara Audrey se îndreaptă spre stele.

Asta-i dovada că eu sunt stăpână pe grafic. Eu. Şi dacă vreau un grafic drept, o să am un grafic drept.

Aşa că la următoarea şedinţă cu doamna doctor Sarah mint un pic când bifez casetele.

Te-ai simţit îngrijorată timp de mai multe zile? Deloc.

Îţi par grijile greu de controlat? Deloc.

Când îi dau foaia, se uită la ea cu sprâncenele ridicate.

— Ei, ce îmbunătăţire!

— Vedeţi? nu mă pot abţine să îi spun imediat. Vedeţi?

— Ai idee de ce ai avut aşa o îmbunătăţire săptămâna asta, Audrey? mă întreabă zâmbind. Viaţa e frumoasă, doar atât? Sau mai e ceva? Vreo schimbare?

— Nu ştiu, răspund ridicând din umeri cu nevinovăţie. Nu-mi vine în minte nimic anume care să se fi schimbat.

Şi asta e o minciună. S-a schimbat ceva: nu-mi mai iau pastilele. Le scot doar din folie şi le arunc într-un plic mototolit. (Nu în toaletă, pentru că toate substanţele ajung în apă sau aşa ceva.)

Şi ştii ce? N-am observat nici măcar o diferenţă. Ceea ce dovedeşte că n-aveam nevoie de ele.

N-am spus nimănui. Ei, normal că n-am spus, pentru că toţi s-ar stresa. O să aştept o lună, să zicem, şi pe urmă o să le spun tuturor, degajat, şi o să adaug: *„Vedeţi?”.*

— V-am spus! îi zic doamnei doctor Sarah. M-am copt. Sunt gata. Mi-a trecut.

Mama e într-o pasă organizatorică. Umblă prin toată casa, făcând ordine, strigând şi spunând: „Ai cui sunt pantofii ăştia? Ce *caută* aici?”. Noi ne-am ascuns toți în grădină. Adică eu, Frank, Linus şi Felix. E oricum o zi caldă, aşa că e plăcut să stăm pe iarbă şi să culegem margarete.

Se aude un foşnet şi tata apare de după tufişul în spatele căruia ne ascundem.

— Salut, tată! spune Frank. Ai venit să te alături Alianței Rebele?

— Frank, cred că te cheamă mama ta, spune tata.

Mama ta, expresie codificată care înseamnă: *Nu mă asocia cu ultimul plan țicnit al mamei tale, n-am niciun amestec.*

— De ce? Frank îi aruncă o privire posacă, deloc încurajatoare. Sunt ocupat.

— Ocupat să te ascunzi după un tufiş? îl întreb, pufnind în râs.

— Te-ai oferit să ajuți? spune tata. Cu cateringul pentru sărbătoarea Avonlea? Cred că acum se apucă de treabă.

— Nu m-am oferit să ajut, răspunde Frank cu un aer revoltat. Nu m-am *oferit.* Am fost silit. Asta e muncă silnică!

— Ce atitudine grozavă ai! remarc. Îți ajuți vecinul şi aşa mai departe.

— Nu te văd *pe tine* ajutându-ți vecinul! mi-o întoarce Frank.

— O să-mi ajut vecinul, spun ridicând din umeri. Nu mă deranjează să fac câteva sendvişuri.

— Şi, oricum, *vecinul?* replică Frank. E sexist! Mă bucur că eşti aşa sexistă, Audrey!

— E o expresie.

— O expresie sexistă.

— Cred că ar fi bine să mergem, intervine tata. Mama e pe picior de război.

— Eu îi țin de urât lui Linus, spune Frank fără să se clintească un centimetru. Mă ocup de un musafir. Vrei să-mi părăsesc musafirul?

— E musafirul *meu,* protestez eu.

— Dar mai întâi a fost prietenul meu! ripostează Frank, uitându-se urât la mine.

— Oricum, trebuie să plec, spune cu diplomație Linus. Am antrenament la polo pe apă.

După plecarea lui Linus, o auzim pe mama țipând: „Chris! Frank! Unde *sunteți?"* pe tonul ei cel mai amenințător, care înseamnă „O să plătiți mai târziu pentru asta", şi parcă ne dăm seama toți că nu mai are niciun rost să ne ascundem aici. Frank porneşte încet spre casă, cu o atitudine de om condamnat, iar eu inspir adânc de câteva ori, pentru că mă simt puțin încordată.

N-am nimic, nu mă panichez, nimic de felul ăsta. Sunt doar un pic…

Eh. Un pic agitată. Nu ştiu de ce. Probabil că-mi revin doar la normal, după atâtea luni în care mi-am poluat organismul cu chimicale. De când nu mai ştiu ce *înseamnă* normalul?

Un grup cum nu se poate mai pestriț umple bucătăria. Observ o doamnă bătrână, cu un costum mov antic şi păr care, se vede clar, e perucă. Mai e o doamnă de vârstă mijlocie, cu cozi împletite şi sandale. Apoi doi soți dolofani, care poartă bluze de trening identice, inscripționate cu Biserica St Luke. Şi un bărbat cu părul alb, pe un scuter pentru invalizi.

Scuterul pentru invalizi e chiar ca lumea, la drept vorbind. Numai că împiedică *realmente* pe toată lumea. Mama intră şi bate din palme.

— Aşa! Bun venit tuturor şi vă mulțumesc pentru prezență! Sărbătoarea începe la ora trei. Am cumpărat multe ingrediente…

Se apucă să scoată pe masa din bucătărie alimente din sacoşe de supermarket – roşii şi castraveți, salată şi pâine, pui şi şuncă.

— M-am gândit să facem sendvişuri, lipii umplute… Aveți şi alte idei?

— Rulouri cu cârnați? spune femeia dolofană.

— Da, aprobă mama. Adică să cumpărăm sau să preparăm rulouri cu cârnați?

— Ooo… (Femeia dolofană pare încurcată.) Nu ştiu. Dar oamenilor le plac rulourile cu cârnați.

— Păi n-avem rulouri cu cârnați. Nici carne pentru cârnați. Aşa că…

— Păcat! zice femeia dolofană. Pentru că oamenilor le plac rulourile cu cârnați.

— Aşa e, încuviințează soțul ei.

— Oricui îi place un rulou cu cârnați.

Văd că mama devine puțin încordată. Spune cu vioiciune:

— Poate data viitoare! Să mergem mai departe. M-am gândit să facem… sendvişuri cu ou?

— Mamă! exclamă îngrozit Frank. Sendvişurile cu ou sunt naşpa!

— Mie îmi plac sendvişurile cu ou! spune defensiv mama. Îi mai plac cuiva sendvişurile cu ou?

— Scumpo, cred că putem prepara ceva mai bun decât sendvişurile cu ou.

O voce de bărbat o acoperă pe a mamei. Ridicăm toți ochii. Un tip pe care nu l-am mai văzut niciodată intră cu paşi mari în bucătărie. Pare să aibă douăzeci şi ceva de ani. E ras în cap, are vreo şase cercei într-o ureche şi poartă un costum de maestru bucătar.

— Eu sunt Ade, anunță el. Bunicul meu e Derek Gould, tocmai s-a mutat la Avonlea. El mi-a zis de sărbătoare. Ce pregătim?

— Eşti maestru bucătar? întreabă mama holbându-se la el. Maestru bucătar *profesionist?*

— Lucrez la Fox and Hounds. Am la dispoziție o oră. Asta aveți? (Examinează cu mâinile alimentele mamei.) Cred că putem face nişte umpluturi frumoase, proaspete pentru lipii – poate o salată Waldorf – şi poate coacem

chimenul ăsta şi-i facem un dressing de lămâie cu tarhon…

— Tinere! (Doamna în mov îi flutură o mână sub nas.) Cum ţinem salatele proaspete pe o zi ca asta?

Ade pare surprins.

— A, am adus răcitoarele de la pub. Treizeci. Şi toate celelalte articole de catering necesare. Le puteţi restitui mâine.

Doamna în mov se uită cu ochi mari la el, surprinsă.

— Răcitoare? (Mama devine tot mai încântată.) Articole de catering? Eşti un sfânt!

— Nicio problemă! OK, deci meniul e salată Waldorf cu lipie, lipii cu umplutură mexicană cu fasole, vreo două salate…

— Ăă, putem folosi nişte ouă? întreabă mama uşor ruşinată. Am cumpărat o groază de ouă pentru sendvişuri, idee care se pare că nu încântă pe nimeni.

— Omletă spaniolă! spune Ade fără să şovăie o clipă. Punem în ea nişte chorizo şi usturoi, prăjim nişte ceapă dulce, o servim felii…

Ador omleta spaniolă. Ce tare e tipul!

— Am cumpărat şi mulţi ardei graşi, spune mama, zeloasă, dându-i un ardei. Merg şi ei în omletă?

— Perfect!

Ade ia ardeiul de la mama şi-l învârte în mâini. Apoi îşi deschide rucsacul, scoţând la iveală un set de cuţite, puse toate cu grijă în teci protectoare. Ne uităm vrăjiţi cum ia un tocător de pe masa din bucătărie, pune ardeiul pe el şi începe să-l toace.

Dumnezeule, n-am văzut *niciodată* pe cineva tocând cu viteza asta!

Toc-toc-toc-toc-toc.

Toţi cei din bucătărie se uită fix, uluiţi. Chiar şi Frank. De fapt, mai ales Frank. Când Ade termină şi toţi încep să aplaude entuziast, Frank e singurul care rămâne încremenit, cu ochii cât cepele. Ade pare să-l remarce.

— Tu! Vreau să te ocupi de tocat.

— Dar… (Frank înghite în sec.) Nu mă pricep.

— Te învăț eu, nicio grijă! (Ade îl analizează pe Frank din cap până-n picioare.) Aşa găteşti? Ai un şorț?

— Pot să găsesc unul, spune Frank repede, îmi înăbuş un chicotit.

Frank îşi pune *şorț?*

Ade cotrobăie acum prin dulapurile mamei, trântind ingrediente pe toată suprafața blatului de lucru.

— O să fac o listă de cumpărături, anunță el. Ne trebuie parmezan, încă nişte usturoi, sos harissa… Cine e curierul nostru? (Se uită la mine.) Fata frumuşică, cu ochelari negri. Vrei să fii curierul nostru?

***

Am început să mă descurc relativ bine la cumpărături.

Nu e întotdeauna *uşor.* Tot mai am de furcă cu creierul meu de şopârlă, care intră brusc în acțiune ori de câte ori nu vreau. În ultimele câteva zile am simțit nişte valuri de panică în momente absolut arbitrare, ceea ce e foarte iritant, căci credeam că am scăpat de ele.

Dar am învățat să nu *mă împotrivesc* creierului de şopârlă, ci să-l *tolerez.* Să-l ascult şi apoi să spun: „Mda, nu contează". Exact cum tolerezi un țânc de patru ani. Am ajuns să-mi socotesc creierul de şopârlă ca pe o versiune a lui Felix. Funcționează cu totul arbitrar, n-are nicio noimă şi nu-l poți lăsa să-ți conducă viața. Dacă l-am lăsa pe Felix să ne conducă viața, am purta toată ziua costume de supereroi şi n-am mânca decât înghețată.

Dar, dacă încerci să i te împotriveşti lui Felix, obții doar plânsete, țipete şi crize de nervi şi totul devine din ce în ce mai stresant. Aşadar, soluția e să-l asculți cu jumătate de ureche, să dai din cap aprobator, apoi să-l ignori şi să faci ce vrei tu.

La fel şi cu creierul de şopârlă.

Aşa că atunci când încremenesc, brusc îngrozită, la intrarea în supermarket, mă silesc să zâmbesc şi spun:

„Bună încercare, creierule de şopârlă”. Chiar o spun cu voce tare şi expir cât număr până la doisprezece. (Dacă expiri prelung, se reglează dioxidul de carbon din creier şi asta te calmează instantaneu, încearcă dacă nu mă crezi!) Apoi fac câțiva paşi, interpretând cât de bine pot rolul cuiva care zău dacă-şi bate capul cu părerile unei reptile bătrâne.

Şi ştii ceva? Cam funcționează.

***

Când mă întorc acasă, cu două sacoşe cu cumpărături, încremenesc de uimire. Frank stă în fața blatului de lucru din bucătărie şi toacă.

Poartă un şorț de-al mamei, are în mână un cuțit pe care nu-l recunosc şi a deprins stilul acela cool, de maestru bucătar, de a toca. Toc-toc-toc. Repede. E îmbujorat şi complet absorbit. Nici măcar nu bagă de seamă că-l privesc, darămite să facă vreo glumă răutăcioasă.

Ade m-a observat şi ia sacoşele.

— Minunat! Să scoatem usturoiul. (Îl miroase şi freacă uşor coaja subțire.) Frumos! OK, Frank, vreau usturoiul tocat fin. Tot.

— Da, maestre! răspunde Frank cu răsuflarea tăiată şi ia usturoiul.

Da, maestre?

Da, maestre?

OK, ce s-a întâmplat cu Frank?

FAMILIA MEA SENINĂ ŞI IUBITOARE – TRANSCRIERE DE FILM

INT. ALEEA ROSEWOOD NR. 5. ZIUA

Camera video intră în bucătărie, unde Frank stă aplecat peste laptopul tatei.

AUDREY (DIN OFF)
Deci azi a avut loc sărbătoarea. A fost bine. Am câştigat ceva la tombolă.

O mână ia de pe masa din bucătărie o învelitoare roz, pufoasă pentru suportul de hârtie igienică.

AUDREY (DIN OFF)
Îl pui peste suportul pentru hârtia igienică. Nu-i cel mai dezgustător lucru pe care l-ai văzut vreodată?

Pune la loc învelitoarea.

AUDREY (DIN OFF)
Dar mâncarea le-a plăcut LA NEBUNIE tuturor. S-a vândut toată în vreo cinci minute şi până şi primarul a lăudat-o.

Camera video focalizează pe Frank, care urmăreşte un clip pe YouTube cu un maestru bucătar tocând.

FRANK
Crezi că mama mi-ar cumpăra un set de

cuţite? Ştii, cuţite ca lumea?

AUDREY (DIN OFF)
Nu ştiu. Cât costă?

Frank deschide altă fereastră pe laptop.

FRANK
Astea sunt 650 de lire sterline.

AUDREY (DIN OFF)
Da, ţi le cumpără precis!

FRANK
Ai nevoie de cuţite bune. Ade spune că pot să merg la pub să mai învăţ una, alta. Numai că trebuie să spăl nişte vase sau ceva – dar, ştii, dacă fac asta, mă învaţă.

Ridică ochii. Pe chipul lui se vede înflăcărarea.

AUDREY (DIN OFF)
Fantastic!

FRANK
Face o chestie mişto cu lampa de sudură, pârleşte un pui.

AUDREY (DIN OFF)
Mamă! Oricum, mâncarea a fost delicioasă. Toţi au vorbit despre ea la nesfârşit.

FRANK
La salata Waldorf mai trebuiau

condimente. Aşa a zis Ade.

AUDREY (DIN OFF)
Mie mi s-a părut OK.

Camera video iese din bucătărie şi se îndreaptă spre uşa ce dă în grădină. Acolo se opreşte. Îi vedem pe mama şi tata stând în picioare lângă căsuţa de jucărie şi vorbind pe ton scăzut. Mama are în mână o scrisoare, cu care gesticulează furios spre tata.

MAMA
Nu pot să cred că au cerut aşa ceva!

TATA
Anne, n-o lua ca pe o jignire.

MAMA
Cum să n-o iau ca pe o jignire? Cum au avut îndrăzneala? Tupeul?

TATA
Da, e absurd!

MAMA
E monstruos! Îţi dai seama cât de mult rău i-ar putea face lui Audrey? Îi trimit diseară un e-mail femeii ăsteia şi-i spun ce cred despre ea şi…

TATA
Îl trimit eu.

MAMA
(aprigă)

Atunci contribui şi eu. Şi NU mă cenzurezi, Chris!

TATA
Compunem împreună un e-mail. Nu vrem să fim prea ostili.

MAMA
Prea ostili? Glumeşti?!

AUDREY (DIN OFF)
Referitor la ce?

Ambii părinţi se întorc repede, şocaţi.

AUDREY (DIN OFF)
Ce se-ntâmplă?

MAMA
Audrey!

TATA
Nimic, scumpo.

MAMA
Nimic care să te preocupe. Ă, n-a fost distractivă sărbătoarea?

Urmează o tăcere în care camera video le examinează feţele neliniştite şi face zoom pe mâna mamei, care ţine strâns scrisoarea.

AUDREY (DIN OFF)
(rar)
Ba da. Superdistractivă.

La ce se uitau? La ce?

Sunt absolut consternată. Mama şi tata nu s-au mai purtat aşa niciodată. Erau aşa de dornici să nu aflu despre ce vorbesc, încât au devenit aproape agresivi. Mama mai avea puțin şi mârâia cu dinții la vedere, ca un câine.

Orice ar fi, nu vor să am nici cea mai vagă idee.

Sunt confuză. Nici măcar nu pot să fac în cap inventarul tuturor teoriilor posibile şi să le elimin, pentru că n-am nicio teorie. Poate e ceva legat de doamna doctor Sarah? E singurul lucru care-mi vine în minte. Poate vrea să-mi aplice cine ştie ce ciudățenie de tratament experimental, iar mama şi tata s-au înfuriat pe ea pentru că l-a propus?

Dar doamna doctor Sarah n-ar face aşa ceva. Nu m-ar pune într-o astfel de situație. Nu? Iar mama şi tata n-ar vorbi despre ea la plural.

În seara aceea, la cină, redeschid subiectul. Şi mama, şi tata mă reped furioşi.

— Nu e nimic, spune mama, mâncându-şi pastele foarte repede, supărată. Nimic.

— Ceva a fost, mamă.

— Nu e nevoie să ştii absolut totul pe lumea asta, Audrey!

Când vorbeşte, simt brusc un fior de frică – oare mama e bolnavă sau ceva? Se întrevede la orizont vreo mare tragedie, care va lovi familia noastră ca un trăsnet şi de asta refuză mama să spună ceva?

Dar nu, a spus *i-ar putea face rău lui Audrey.* Şi s-a referit la mai mult de o persoană. E vorba despre *ei,* cine or fi aceşti *ei.*

În aceeaşi seară, mama şi tata stau închişi în camera de lucru a tatei vreo două ore, după care ies, în sfârşit, iar mama spune: „Aşa deci, am făcut-o”. În jurul ei pluteşte un fel de nor sumbru de mulțumire. Am sentimentul că e-mailul ei n-a fost scris cu menajamente.

Tata anunță că iese la o bere scurtă cu Mike, cu care joacă squash, iar mama spune că face o baie. Aştept până când aud apa curgând în cadă şi apoi mă furişez la Frank, care e în camera lui şi ascultă muzică pe iPod.

— Frank, ştii să spargi contul de e-mail al tatei? îl întreb pe ton scăzut.

— Da. De ce?

— Am putea s-o facem împreună? Acum?

Felul în care Frank intră direct în inboxul tatei arată clar că a mai făcut asta. Îi ştie chiar ciudățenia de parolă, numai simboluri, cifre şi aiureli.

— Te uiți des la e-mailurile tatei? îl întreb curioasă, cocoțată pe brațul scaunului de birou.

— Câteodată.

— El ştie?

— Sigur că nu. (Frank dă click pe vreo două e-mailuri de la un oarecare George Stourhead.) Sunt chestii destul de interesante. Ştiai că anul trecut a făcut cerere de angajare la altă firmă?

— Nu.

— N-a primit postul. Dar prietenul lui Allan socoteşte că firma e oricum pe ducă, aşa că tata a ieşit în avantaj.

— A! (Diger câteva clipe cele aflate.) Nu mi se pare interesant.

— E mai interesant decât tema la geografie. A, şi ai noştri îmi pregătesc o petrecere surpriză de ziua mea, aşa că vezi să nu te dai de gol că ştii, OK?

— Frank! țip. De ce mi-ai spus?

— Nu ți-am spus. (Îşi trasează o linie imaginară peste buze.) N-am zis *nada.* OK, ce căutăm?

— Nu ştiu. Un e-mail în care mama e furioasă.

Frank ridică din sprâncene atât de comic, încât nu pot să nu chicotesc.

— Poți să fii mai precisă?

— OK. Păi… Nu ştiu. E vorba de mine. Caută *Audrey.*

Frank îmi aruncă o privire curioasă.

— Jumătate din e-mailuri sunt despre tine, Audrey. Nu-ți dai seama? Eşti subiectul numărul unu în familia asta.

— O!

Mă uit lung la el, surprinsă. Nu ştiu cum să răspund. Nu vreau să fiu subiectul numărul unu. Şi oricum, nu sunt.

— Prostii! zic. Nu eu sunt subiectul numărul unu, *tu eşti* subiectul numărul unu. Mama vorbeşte numai despre tine, toată ziua. Frank în sus, Frank în jos.

— Dar *e-mailuri* scrie numai despre tine. Audrey în sus, Audrey în jos. (Se uită la mine cu seriozitate.) Crede-mă.

Asta mă amuțeşte o clipă. Nu m-am gândit niciodată că mama are o lume secretă a e-mailurilor. Dar bineînțeles că are. Mă întreb ce scrie. Aş putea să mă uit. Frank ar putea să-mi arate, aş putea să-l rog…

Simpla idee face parcă să se trântească în mintea mea o poartă mare, de fier. Nu. N-o să mă uit. Numai la ceea ce e strict necesar, atât. Nu vreau să ştiu ce gândeşte mama în sinea ei. Avem toți dreptul la intimitate.

— N-ar trebui să-i spionezi pe mama şi tata, spun eu.

— Şi tu îi spionezi! mi-o întoarce Frank.

— OK, dar… (Mă strâmb, ştiind că are dreptate.) E necesar. O fac doar de data asta, e vorba de mine şi e important şi… n-o s-o mai fac niciodată.

— Pariez că ăsta e.

Frank dă click pe un e-mail trimis recent, intitulat *Solicitarea dumneavoastră.*

Când apare textul pe ecran, mă uit direct la final. E semnat de Anne şi Chris Turner.

— Doamne! chicoteşte Frank. Mama chiar i-a zis-o ăsteia!

— Ssst! Lasă-mă să citesc!

Mă uit peste umărul lui, cu ochii mijiți.

Stimată doamnă Lawton,

Vă scriem cu uluire, oroare şi consternare. În primul rând, pentru că aţi avut tupeul de a-i trimite un e-mail direct fiicei noastre, Audrey, într-o manieră absolut nepotrivită. În al doilea rând, pentru că aţi solicitat un lucru atât de revoltător. Regret că fiica dvs., Izzy, are probleme, dar, dacă credeţi că Audrey ar fi dispusă să se întâlnească cu ea, înseamnă că v-aţi pierdut minţile. Vă amintiţi situaţia? Vă amintiţi că fiica noastră a fost persecutată de fiica dvs. (printre altele)? Sunteţi conştientă că Audrey nu s-a întors la şcoală de la acele evenimente şi a petrecut mai multe săptămâni în spital?

Nu ne pasă dacă Izzy vrea să-şi ceară iertare sau nu. Nu riscăm ca fiica noastră să suporte noi traume psihice.

Cu consideraţie,
Anne şi Chris Turner

— Cine-i Izzy? întreabă Frank. Una dintre ele?

— Da.

Mă ia din nou senzația aceea de greață, de parcă aş fi înghițit otravă. Numele, *Izzy,* e suficient ca s-o declanşeze.

— Nu-mi vine să cred că vrea să mă vadă, spun cu ochii ațintiți asupra cuvintelor. După atâta timp.

— Păi au refuzat-o. Aşa că ai scăpat.

— N-am scăpat.

— Ba da! Ascultă, mama şi tata o să te susțină. Nu eşti obligată să te vezi cu nimeni. Audrey, practic nu eşti obligată nici măcar să mai mergi la *şcoală* vreodată! Poți să faci ce naiba vrei! Eşti conştientă de situația ta? (Frank dă click pe alt e-mail.) Nu, nu eşti, nu-i aşa? Habar n-ai să profiți de ea.

Abia dacă sunt conştientă de prezența lui Frank. În

mintea mea se învârtejesc gânduri. Gânduri pe care nici măcar nu le înțeleg. Gânduri pe care nu le vreau.

Fără să-mi dau seama, m-am ghemuit pe podea şi mi-am îngropat capul în palme. Am nevoie de toată energia ca să gândesc. Brusc, Frank pare să observe.

— Aud? Aud, ce-i cu tine?

— Nu înțelegi. Faptul că am citit… faptul că ştiu ce au cerut… mă obligă să mă *implic.*

— De ce?

— Pentru că…

Nu pot s-o spun. Cuvintele se află în creierul meu, dar nu le vreau acolo. Nu ştiu de ce sunt prezente. Dar refuză să dispară.

— Poate că ar trebui să mă văd cu ea. (Mă forțez s-o spun.) Poate că ar trebui să merg să mă văd cu ea.

— Ce?! exclamă Frank, uluit. De ce să faci aşa ceva?

— Nu ştiu. Pentru că… Nu ştiu. (Mă apuc cu mâinile de cap.) Nu *ştiu.*

— E o idee de rahat! declară Frank. Parcă ai invita chestiile urâte în viața ta. Ai trecut deja prin destule porcării, Aud! Nu înrăutăți lucrurile. Hei, tata are un link pentru testul *Care personaj din Familia Simpson eşti?* adaugă el. Ar trebui să-l faci! Unde e? (Frank dă click la nimereală pe tot desktopul.) La drept vorbind, tata e chiar haios…

— Termină! Am nevoie să mă gândesc.

— Gândeşti prea mult. Ăsta-i necazul cu tine. Nu te mai gândi şi gata. (Frank se opreşte brusc.) O! Rahat! Nu ştiu ce am făcut! Ai văzut ce am făcut?

— Nu.

— Cred că am şters un document. Hopa! (Dă clickuri ca nebunul.) Hai, ticălosule, *anulează!* Auzi, să nu-i spui tatei ce am făcut, bine? Că, dacă am pierdut ceva, o să *turbeze…*

Frank mai spune ceva, dar eu ies, fără să-l mai aud. Mintea mea e un vârtej, inima îmi bubuie şi mă simt ruptă de realitate.

Să-şi ceară iertare. Nu mi-o pot imagina pe Izzy cerându-şi iertare. Nu mi-o pot imagina pe Izzy spunând prea multe. Ea n-a fost niciodată capul răutăților. Se ținea deoparte, aproba şi făcea ce zicea Tasha. La drept vorbind, toate colegele mele de clasă făceau ce zicea Tasha. Pentru că dacă eram eu victima, ele nu erau. Chiar şi Natalie a încetat să-mi mai ia apărarea…

Nu. Să nu mă mai gândesc la asta. Natalie era îngrozită. Am făcut pace cu Natalie. Totul e bine.

Tasha e cea cu adevărat înspăimântătoare. Ea e cea care îmi face pielea de găină. E veselă, deşteaptă, hotărâtă şi frumuşică în genul sportiv, cu maxilare puternice. Toți profesorii o iubeau. O *iubeau.* Până când au aflat adevărul şi tot restul.

Am avut mult timp să mă gândesc la asta. Şi am ajuns la concluzia că a făcut-o ca să se distreze. Înțelegi. Pentru că *a putut.*

Teoria mea e că Tasha va câştiga într-o zi premii. Va face carieră în publicitate, va vinde oamenilor mesaje, îi va convinge pe toți să le creadă şi o va face asiduu, perseverent, cu adevărat inspirat. Va fi unul dintre agenții de publicitate care aşa te păcălesc, de nici nu-ți dai seama că ți se vâră sub nas o reclamă, ci doar cedezi şi faci cum vrea ea. Se va folosi de alții şi pe urmă îi va arunca la gunoi. Toți cei cărora le zâmbeşte vor cădea sub vraja ei şi vor intra în echipă. Oamenii care o urăsc se vor simți absolut folosiți şi nefericiți, dar cui îi pasă de ei?

Adevărul *adevărat* – pe care, apropo, niciun adult nu-l va recunoaşte vreodată – e că, probabil, toată experiența îi va fi de mare folos în viață. A fost cel mai bine gândit proiect pe care ți-l poți închipui. A fost inovator. A fost bine pus la punct. Dacă ar fi fost un proiect pentru GCSE{18} – *Chinuiți-o pe Audrey Turner folosind o varietate de metode inventive –,* ar fi primit A*, cu felicitări.

Da, la urmă a fost exmatriculată. Dar e un detaliu mărunt, nu?

Până la urmă, nu-mi pot găsi liniştea până nu clarific situaţia. Aşa că mă duc la parter, mult după ora unsprezece, când ar trebui să dorm, şi-i prind pe mama şi pe tata în bucătărie, făcându-şi ceai de plante.

— Mamă, am citit e-mailul tău şi cred că ar trebui să merg să mă văd cu Izzy.

Aşa. Gata, am zis-o.

Mama m-a refuzat. Şi tata la fel.

Mama s-a cam înfuriat. Tot repeta că e furioasă pe doamna Lawton, dar părea că e mai furioasă pe mine, judecând după faptul că revenea întruna la aceleaşi subiecte.

Înțeleg că a citi e-mailuri personale întrece orice limită.

Înțeleg că mama şi tata se luptă cu nişte probleme serioase şi că n-o pot face dacă se tem mereu că o să le sparg contul de e-mail.

Vreau să ajungem să încuiem uşile în casă? (Nu.) Vreau să trăiesc într-o familie în care nu există încredere? (Nu.)

Stai puțin, a fost mâna lui Frank? Te-a ajutat Frank? (Tăcere.)

Mamei i se albiseră nările şi venele de pe frunte îi pulsau, tata avea un aer grav, foarte grav, cum n-a mai avut de mult şi amândoi erau absolut neclintiți că o întâlnire cu Izzy nici nu intră în discuție.

— Eşti *fragilă,* repeta mama întruna. Eşti ca o farfurie de porțelan care abia a fost lipită la loc.

Asta a şterpelit-o de la doamna doctor Sarah.

Mama vorbeşte cu doamna doctor Sarah pe la spatele meu? Nu mi-a trecut niciodată prin minte. Dar, pe de altă parte, e clar că unele lucruri le pricep greu.

— Scumpa mea, ştiu că tu crezi că va fi o experiență care te va elibera, vei spune ce ai de spus şi la urmă toți vor deveni mai înțelepți, spune tata. Dar în viață nu se întâmplă aşa. Am avut destule confruntări cu nemernici la viața mea. Nici nu-şi dau seama că sunt nemernici. Nici măcar unul. Indiferent ce spui. (Se întoarce spre mama.) Îl ții minte pe Ian, primul meu şef? Ăla chiar era un nemernic! A fost mereu şi va rămâne.

— Eu nu intenționez să spun nimic, îi atrag atenția. Ea e cea care vrea să-şi ceară iertare.

— Aşa zice, mormăie supărată mama. Aşa *zice.*

— Spune-ne de ce vrei să procedezi aşa, reia tata.

Explică-ne.

— Vrei s-o auzi cerându-şi iertare? întreabă mama. Îi putem cere să scrie o scrisoare.

— Nu-i vorba de asta.

Clatin din cap iritată, încercând să-mi aranjez gândurile într-o ordine. Necazul e că nu ştiu să explic. Nu ştiu de ce vreau să fac asta. Poate doar ca să dovedesc ceva. Dar cui? Mie însămi? Lui Izzy?

Pe doamna doctor Sarah n-o prea încântă să audă de Izzy, Tasha şi celelalte. Îmi spune lucruri ca „Audrey, nu trebuie să obții confirmări de la alții" şi „Nu eşti răspunzătoare de ceea ce simt alții" şi „Tasha asta pare foarte plictisitoare – hai să abandonăm subiectul".

Mi-a dat chiar o carte despre relații nesănătoase. (Am fost gata să izbucnesc în râs. Poate *exista* relație mai nesănătoasă decât cea dintre mine şi Tasha?) Cartea spunea că trebuie să fii puternic ca să te eliberezi de maltratare şi să nu te compari constant cu oamenii toxici, ci să fii puternic şi sigur pe tine, ca un copac sănătos. Nu ca un copac-victimă codependent, ciuntit şi pe jumătate năruit. Sau ceva de genul ăsta.

Toate bune şi frumoase. Dar Izzy, Tasha şi toate celelalte rămân prezente permanent în mintea mea. Încă n-au părăsit clădirea. Poate n-o vor părăsi niciodată.

— Dacă n-o fac, va rămâne mereu un semn de întrebare, spun în cele din urmă. Mă va obseda toată viața. *Aş fi putut* s-o fac? *Ar fi* schimbat ceva?

Mama şi tata nu par deloc convinşi.

— Asta poți spune despre orice, replică mama. *Ai putea* sări cu paraşuta de pe Empire State Building? Poate că da.

— Viața e prea scurtă, spune cu fermitate tata. Mergi înainte.

— *Încerc* să merg înainte! Asta face parte din mersul înainte.

Dar, uitându-mă de la fața unuia la fața celuilalt, înțeleg că n-o să-i conving niciodată. Niciodată, orice aş

spune.

***

Aşa că mă duc la Frank. Care crede şi el că e o idee proastă, dar diferența e că, după ce discutăm vreo cinci minute pe tema asta, ridică din umeri şi zice „E viața ta".

Tata şi-a schimbat parola contului de e-mail, însă Frank o găseşte în scurt timp pe BlackBerry-ul lui, într-o însemnare intitulată *Parolă nouă* (bietul tata, zău că n-ar trebui să-şi lase BlackBerry-ul pe unde apucă), şi intrăm în cont. Plănuiam să scriu eu însămi e-mailul, dar Frank preia misiunea şi, sincer, scrie exact ca tata.

— Ai citit prea multe e-mailuri de-ale lui, îi spun cuprinsă de un respect adânc, citind ce a scris. E extraordinar!

— Un fleac, spune Frank, dar îmi dau seama că e mulțumit.

Are şi motive. E-mailul e o operă de artă. Sună aşa:

> Stimată dnă Lawton,
>
> Vă rog să ne iertaţi, pe soţia mea şi pe mine, pentru izbucnirea noastră nechibzuită de ieri. După cum vă închipuiţi, faptul că ne-aţi contactat ne-a şocat şi poate că am reacţionat pripit.
>
> După o oarecare reflecţie, Audrey ar dori foarte mult să se întâlnească cu Izzy şi să audă ce are ea de spus. Am dori să propunem ora 3 pm, marţea viitoare, la Starbucks.
>
> Vă rog să nu răspundeţi la acest e-mail, întrucât computerul meu face figuri. Vă rog să confirmaţi printr-un SMS la următorul număr: 07986 435 619.
>
> Toate cele bune,
> Chris Turner

E noul meu număr de mobil. După ce trimitem e-mailul, Frank îl şterge şi apoi îl şterge şi din coşul de

gunoi. Cred că suntem în siguranță.

Dar după aceea, dintr-odată, simt o tresărire de spaimă. Ce fac? Rahat, ce *fac?* Inima începe să-mi bată repede şi încep să-mi frâng mâinile.

— Vii cu mine? Te rog! spun fără să mă pot abține.

Frank se întoarce şi se uită lung la mine. Îi evit privirea, întorcând capul, dar apoi mă uit la el cu coada ochiului. Pare foarte neliniştit, ca şi cum l-ar fi izbit şi pe el, brusc, ce-am făcut împreună.

— Aud, eşti sigură că vrei să faci asta?

— Da. Da. (Dau din cap iar şi iar, ca pentru a mă convinge singură.) Da. O voi face. Am nevoie doar de puțin sprijin moral. Dacă vii tu cu mine. Şi Linus.

— Cei trei muşchetari.

— Cam aşa ceva.

— I-ai spus lui Linus?

— Nu, dar mă întâlnesc cu el mai târziu, în parc. Îi spun atunci.

La intrarea în parc trăiesc un moment foarte urât. Unul dintr-alea vechi, înfricoşătoare. Toţi cei din jur par nişte roboţi porniţi să-mi vină de hac şi peste tot domneşte o atmosferă încărcată de groază şi ameninţare. Creierului meu de şopârlă nu-i place deloc experienţa; de fapt, creierul meu de şopârlă vrea să se târască sub un tufiş.

Dar îmi spun cu fermitate că *nu* mă târăsc sub tufişuri. *Nu* ascult de nicio şopârlă. Chiar dacă mi-e greaţă de frică şi tot am ameţeli bizare, reuşesc să intru în parc, în pas de plimbare, ca un om normal. Îl zăresc pe Linus aşezat pe o bancă. Vederea lui mă întremează puţin. Când îi văd zâmbetul ca o felie de portocală împărţindu-i faţa în două, larg şi fericit, doar pentru mine, e ca şi cum cineva mi-ar mângâia creierul de şopârlă şi i-ar spune să se calmeze, că totul e bine.

(Lui Linus nu i-am pomenit de creierul de şopârlă. Există lucruri pe care i le spui prietenului tău şi lucruri pe care le ţii doar pentru tine, că altfel pari total dusă cu pluta.)

— Bună, Rubarbă!

— Bună, Felie de Portocală!

Îi ating mâna, apoi ne lăsăm buzele să se atingă.

— OK, spune Linus de cum ne desprindem. Am o provocare. Du-te şi întreabă-l pe bărbatul ăla dacă raţele sunt vegetariene.

Îmi arată un bărbat în vârstă care aruncă bucăţi de pâine la raţe.

— Raţele chiar sunt vegetariene?

— Sigur că nu, prostuţo! Mănâncă râme. Hai, du-te!

Mă împinge de umăr şi eu mă ridic, zâmbind cu gura până la urechi. Deşi tot corpul îmi tremură de groază, mă silesc să port o conversaţie cu un individ despre raţe. Apoi mă întorc pe bancă şi-i cer lui Linus să meargă să-i întrebe pe nişte turişti francezi în ce ţară suntem.

Linus e maestru. *Maestru.* Le spune turiştilor francezi, pe un ton consternat, că voia să ajungă în Suedia şi că

pesemne a rătăcit drumul. Ei se apucă toți să consulte hărți şi telefoane, îi spun *„Angleterre!* Angliiia!" şi gesticulează de zor, arătându-i autobuzele roşii care trec pe lângă parc din cinci în cinci secunde.

— A, *Anglia!* spune Linus în cele din urmă.

Ei dau din cap ca apucații, repetând *„D'accord! Grande-Bretagne!* Angliiia!", şi în cele din urmă pleacă mai departe, cotcodăcind în continuare şi întorcându-se ca să se uite la el. Probabil că o să vorbească despre el până la sfârşitul vacanței lor.

— Bine, spune Linus când se întoarce pe bancă. Du-te şi întreabă-l pe tip dacă are înghețată de cocos.

Face semn cu capul spre vânzătorul de înghețată de la toneta din parc, care e acolo în fiecare vară, de când țin eu minte.

— N-are.

— Ştiu. Tocmai de-aia îl întrebi.

— E prea uşor! spun cu mândrie. Găseşte altceva.

— N-am chef, zice leneş Linus. Du-te la tipul cu înghețata.

Mă duc la tonetă, aştept cu răbdare să-mi vină rândul şi apoi întreb:

— Mă scuzați, aveți înghețată de cocos?

Ştiu ce-o să răspundă. Cer înghețată de cocos în fiecare an, de când aveam vreo opt ani, dar el n-are niciodată.

— Azi am, răspunde vânzătorul de înghețată cu ochii sclipind.

Mă holbez prosteşte în timp ce el se întinde după lingură.

— Poftim?

— Înghețată de cocos pentru tânăra domniță, spune el bombastic. Specialitatea zilei, doar azi. Doar pentru tine.

— *Poftim?!* (Închid şi deschid ochii, nevenindu-mi să cred, în timp ce el pune înghețată albă într-un cornet uriaş.) E de cocos?

— Doar pentru tine, repetă el dându-mi cornetul. Şi una cu fulgi de ciocolată pentru tânăr, adaugă dându-mi

al doilea cornet. Ambele achitate.

— Cocosul e aroma mea preferată! spun năucită. Dar n-o aveți niciodată.

— Asta a zis şi el. Tânărul tău. Mi-a cerut s-o aduc, special.

Mă întorc repede. Linus urmăreşte scena, zâmbind mai larg ca oricând.

— Mulțumesc, îi spun vânzătorului de înghețată. Zău, *mulțumesc!*

Când ajung la Linus, îl cuprind năvalnic în brațe fără să scap înghețatele şi-l sărut.

— Nu pot să cred că ai făcut asta!

Îi dau cornetul lui şi-l ling pe al meu. E ambrozie. E rai. Cocosul e cea mai grozavă aromă din lume.

— *Dumnezeule!*

— E bună?

— O iubesc. O *iubesc!*

— Şi eu, spune Linus, lingându-şi înghețata. Pe tine.

Cuvintele lui îmi rămân blocate în creier. *Şi eu. Pe tine.* Parcul e o învălmăşeală de soare, măcăit de rațe şi țipete de copii, dar în clipa asta am senzația că lumea întreagă s-a strâns şi nu mai cuprinde decât fața lui. Părul şaten, ochii sinceri, zâmbetul în formă de semilună.

— Ce… vrei să spui? mă silesc să articulez.

— Ce am zis. Şi eu o iubesc, ca tine, spune fără să-şi ia ochii de la mine.

— Ai zis *pe tine.*

— Păi… poate asta voiam să spun. *O iubesc. Şi eu. Pe tine.*

Cuvintele dansează în mintea mea ca nişte piese de puzzle, îmbinându-se când într-un fel, când într-altul. Trebuie să întreb.

— Ce anume?

— Ştii ce anume.

Ochii lui sunt surâzători, potrivindu-se cu gura ca o felie de portocală. Dar sunt şi gravi totodată.

— Păi… şi eu, spun cu un nod uriaş în gât. Pe tine.

— Pe mine.

— Da. (Înghit nodul.) Da.

Nu mai e nevoie să spunem nimic. Şi ştiu că-mi voi aminti întotdeauna momentul ăsta, parcul cu rațele şi soarele şi brațele lui cuprinzându-mă. Sărutul lui are gust de fulgi de ciocolată şi eu sunt sigură că am gust de cocos.

De fapt, aromele astea merg foarte bine împreună. Aşa că…

***

Însă puțin mai târziu lucrurile o iau razna.

Nu înțelege. Refuză să înțeleagă. Nu e doar împotriva planului, ci furios de-a binelea. O furie fizică. Loveşte un copac, de parcă ar fi vina copacului.

— E nebunie curată, ce naiba! repetă el întruna plimbându-se agitat pe iarbă şi uitându-se urât la veverițe. Nebunie curată!

— Linus, ascultă… (Încerc să-i explic.) Trebuie s-o fac.

— Nu-mi veni cu balivernele astea! strigă el. Parcă terapeuta ta interzisese cuvintele astea! Parcă singurul lucru pe care „trebuie" să-l faci în viață e să respecți legile fizicii! N-ai învățat nimic? Cum rămâne cu trăitul în prezent, nu în trecut? Cum rămâne cu asta?

Mă uit la el lung, amuțită. M-a ascultat mai atent decât mi-am dat eu seama.

— Nu „trebuie" s-o faci, continuă el. *Alegi* s-o faci. Şi dacă ai o recădere? Atunci ce-o să fie?

— Atunci… (Îmi şterg fața transpirată.) N-o să am. O să fie bine. Mi-e *mai bine,* în caz că nu ți-ai dat seama…

— Tot mai porți afurisiții ăia de ochelari negri! explodează el. Tot mai exersezi conversații de trei replici cu străini! Şi acum vrei să mergi să înfrunți o cățea tirană?! De ce să-i dai chiar şi bună ziua? E ceva egoist!

— Poftim?! (Mă uit la el fix, năucită.) *Egoist?*

— Da, egoist! Ştii câți oameni au încercat să te ajute?

Ştii câţi oameni vor să te faci bine? Şi tu trânteşti o figură ca asta, doar pentru că „trebuie”?! E periculos, dacă vrei să ştii ce cred! Şi cine o să strângă cioburile după aia? Spune-mi!

I se pare atât de îndreptăţită propria indignare, încât simt un val de furie. Ce ştie el? Ce *naiba* ştie el despre mine?

— N-o să existe „cioburi”, şuier printre dinţi. Pentru Dumnezeu, întâlnirea cu o fată la Starbucks nu e *periculoasă!* Şi oricum, nu *ceea ce s-a întâmplat* m-a îmbolnăvit. *De fapt,* asta e o greşeală pe care o fac mulţi. *De fapt,* nu evenimentele stresante te îmbolnăvesc, ci felul în care reacţionează creierul tău la evenimente stresante. Deci…

— OK, şi cum o să reacţioneze creierul tău la evenimentul ăsta stresant? mi-o întoarce el cu tot atâta încrâncenare. O să danseze şi o să cânte *Happy?*

— O să reacţioneze foarte bine! replic cu cruzime. Mi-e *mai bine.* Şi dacă se întâmplă să nu reacţioneze aşa, nicio grijă, n-o să aştept din partea ta să „strângi cioburile”! De fapt, ştii, Linus, îmi pare rău că ţi-am dat deja atâta bătaie de cap! Ai face bine să găseşti pe altcineva cu care să-ţi petreci timpul. Cineva care nu poartă ochelari negri. Poate Tasha – am auzit că e superhaioasă!

Mă ridic la repezeală în picioare, încercând să-mi păstrez echilibrul, ceea ce nu e uşor când lumea din jur mă apasă şi în capul meu vuiesc mesaje de protest.

— Audrey, stai!

— Nu! Plec!

Îmi curg lacrimi pe obraji, dar e în regulă, pentru că-mi feresc faţa de Linus.

— Atunci vin cu tine.

— Lasă-mă-n pace! îi spun, smulgându-mi braţul din strânsoarea lui. Lasă-mă-n *pace!*

Şi, în sfârşit, după ce am reuşit să-mi ignor toată ziua creierul de şopârlă, capitulez în faţa lui. Şi fug.

Ce n-ar trebui să fac după un eveniment stresant: să mă gândesc la el. Să-l rumeg. Să-l reiau iar şi iar în minte. Să mă consider răspunzătoare de sentimentele altcuiva.

Ce fac de la cearta cu Linus încoace: mă gândesc la ea. O rumeg. O reiau iar şi iar în minte. Mă consider răspunzătoare de furia lui (şi totodată îmi displace profund). Pendulez între disperare şi indignare. Vreau să-l sun. Vreau să nu-l mai sun niciodată.

De ce nu poate să *înțeleagă?* Credeam că o să mă admire. Credeam că o să vorbească despre Curaj şi Finalitate şi o să spună „Ai dreptate, Audrey, trebuie să faci asta, oricât de greu ar fi, iar eu te voi susține".

În ultimele două nopți n-am dormit aproape deloc. Mintea mea e ca un cazan în fierbere, din care ies bule şi aburi toxici şi care fermentează, transformându-se în ceva bizar de-a binelea. Mă simt amețită, ruptă de realitate şi agitată. Dar şi concentrată. O să fac asta, o să fie un punct de cotitură major şi după aceea lucrurile o să fie altfel – nu ştiu în ce fel, dar aşa o să fie. E ca şi cum voi fi depăşit obstacolul sau voi fi trecut linia de sosire sau ceva. O să mă eliberez. De ceva.

Deci, pe scurt, sunt un pic obsedată de asta. Dar, spre norocul meu, mama şi tata sunt prea preocupați cu Frank ca să mă bage în seamă. Nu apar deloc pe radarul lor. Faza e că mama a găsit aseară consola Atari în camera lui Frank şi scandalul a reizbucnit, iar acum funcționăm în modul Criză în Familie.

Când cobor la micul dejun, au început din nou.

— Pentru a milioana oară, *nu* e computer, spune Frank cu calm. E o consolă Atari. Ai spus fără computere. Definesc computerul drept aparatul capabil să proceseze informații în mai multe moduri, între care procesare de text, e-mail şi navigare pe internet. Consola Atari nu face nimic din toate astea, prin urmare nu e computer, prin urmare nu a fost o încălcare flagrantă a încrederii.

(Înfulecă de zor cereale Shreddies.) E cazul să-ți faci definiții mai riguroase. Asta e problema. Nu consola mea Atari.

Cred că Frank ar trebui să devină avocat într-o bună zi. Raționamentul i-a ieşit perfect, nu că mama l-ar aprecia.

— Îl auzi? (Mama îl somează pe tata, care pare că ar vrea să se ascundă după ziar.) Ideea e, Frank, că am avut o înțelegere! Nu joci niciun fel de jocuri video, punct. *Ştii* cât de nocive sunt?

— Iisuse! exclamă Frank, apucându-se cu mâinile de cap. Mamă, tu eşti cea cu problema cu jocurile pe computer. Ai făcut o fixație!

— N-am nicio fixație! râde ea disprețuitor.

— Ba ai! Nu te poți gândi la nimic altceva! *Ştii* măcar că am obținut nouăzeci şi cinci la chimie?

— Nouăzeci şi cinci? (Mama s-a oprit brusc din perorat.) Serios?

— Ți-am zis ieri, dar nici măcar n-ai auzit. Nu ştiai decât *Atari, periculoasă! Scoate-o din casă!*

Mama pare puțin mai liniştită.

— O! exclamă ea într-un final. Păi… nouăzeci şi cinci e minunat! Bravo!

— Din o mie, replică Frank, apoi adaugă: Glumesc. *Glumesc!*

Îmi zâmbeşte larg şi încerc să-i răspund la zâmbet, deşi simt un mare ghem în stomac. Nu mă pot gândi decât la un singur lucru. *Ora trei. Ora trei.*

Am ținut la Starbucks ca loc de întâlnire, deşi familia Lawton a tot trimis SMS-uri, cerând să-l schimbe cu „un loc mai prielnic" şi propunând casa lor, un apartament la hotel sau o încăpere la cabinetul consilierei lui Izzy. Vezi să nu!

Frank s-a ocupat de toată corespondența. E genial. Le-a respins toate propunerile într-un mod în care clar ar face-o şi tata, a refuzat să le dea altă adresă de e-mail, pe care ei o tot cer, şi le-a trimis SMS-uri exact în stilul tatei.

De fapt, e chiar amuzant. Ceilalți n-au idee că vom veni numai noi doi, copiii. Se aşteaptă să vină şi tata cu mama. Se aşteaptă la o mare întrunire între familii. Speră că va fi „cathartic pentru toți", potrivit ultimului lor SMS.

În ce mă priveşte, nu pot să cred că o s-o văd iar pe Izzy. O să se întâmple. Marea înfruntare. Mă simt ca un arc care se tot încordează treptat, aşteptând…

Mai sunt doar şapte ore.

***

Pe neaşteptate, mai sunt şapte minute până la ora de plecare şi mi-e greață de-a binelea. Capul îmi bubuie – nu din cauza durerii, ci a unui sentiment acut al realității. Strada pare cumva mai luminoasă decât de obicei. Mai zgomotoasă. Mai nouă.

Frank a şters-o de la şcoală mai devreme, ceea ce e OK, pentru că examenele s-au terminat, aşa că la ore nu fac decât să vizioneze DVD-uri „educative".

Merge alături de mine şi sporovăieşte despre ce s-a întâmplat de dimineață, în clasă, când cineva şi-a adus şobolanul pe care-l ține ca animal de companie şi i-a dat drumul. Pe jumătate îmi vine să mă răstesc „Taci şi lasă-mă să mă gândesc!" şi pe jumătate sunt recunoscătoare că îmi distrage atenția.

Port blugi, un tricou negru şi adidaşi negri. Haine serioase. N-am idee ce va purta Izzy. Nu s-a îmbrăcat niciodată prea cool; cea cool era Tasha. Mă întreb chiar, într-o doară, dacă o voi recunoaşte. N-a trecut chiar atât de mult timp, dar parcă ar fi trecut o viață întreagă.

Bineînțeles că o recunosc, instantaneu. Îi văd prin geam înainte să ne vadă ei. Mama şi tatăl ei par neliniştiți amândoi, dar zâmbesc fals. Şi ea. Izzy. Are un tricou ca de copil, cu paspoal din panglică roz, şi o fustă drăgălaşă. Ce-i cu *asta?* Îmi vine să râd. Dar… nu pot.

Nu pot nici să zâmbesc. Parcă mi-aş pierde toate puterile, una câte una.

Când intru în cafenea, înțeleg că nu pot nici să vorbesc. M-am golit pe dinăuntru. Uite-aşa, într-o clipită. Toată tăria interioară pe care am acumulat-o, arcul încordat, cuvintele de luptătoare… totul a dispărut.

Mă simt mică şi vulnerabilă.

Nu, mică nu. Sunt mai înaltă decât ea. Mi-a rămas asta. Sunt înaltă.

Dar vulnerabilă. Şi amuțită. Acum se uită toți spre noi. Strâng mâna lui Frank, cu o disperare tăcută, iar el pare să prindă mesajul.

— Bună ziua! spune el pe un ton energic, îndreptându-se spre masa lor. Dați-mi voie să mă prezint. Frank Turner. Sunteți familia Lawton, presupun.

Întinde mâna, dar nu i-o strânge nimeni. Ambii părinți ai lui Izzy îl analizează din cap până-n picioare, nedumeriți.

— Audrey, îi aşteptam pe părinții tăi, spune doamna Lawton.

— A intervenit ceva ce nu suporta amânare, răspunde Frank fără să clipească. Eu sunt reprezentantul familiei.

— Dar… (Doamna Lawton pare fâstâcită.) Chiar cred că părinții voştri ar trebui… Am înțeles că va fi o întâlnire de familie…

— Eu sunt reprezentantul familiei Turner, repetă Frank neclintit.

Trage un scaun şi ne aşezăm în fața lor. Soții Lawton se uită unul la celălalt, şuşotesc şi-şi fac semne ridicând sprâncenele, dar după o vreme se potolesc şi e clar că discuția despre părinți s-a încheiat.

— Am cumpărat nişte sticle de apă, spune doamna Lawton, dar putem lua nişte ceai, cafea, ce vreți.

— Apa e foarte bună, zice Frank. Să trecem la subiect, bine? Izzy vrea să-i ceară iertare lui Audrey, da?

— Să plasăm totul în context, spune apăsat domnul Lawton. Şi noi, ca şi voi, am trecut prin nişte luni de iad. Ne-am întrebat *De ce?* iar şi iar. Şi Izzy s-a întrebat *De ce?* Nu-i aşa, iubito? (O priveşte pe Izzy cu gravitate.) Cum s-

a putut întâmpla aşa ceva? Şi, într-un fel, ce s-a întâmplat *de fapt* şi a cui a fost practic vina?

Strânge mâna lui Izzy şi atunci o privesc cum trebuie pentru prima oară. Doamne, cât s-a schimbat! Îmi dau seama brusc că arată ca o fetiță de unsprezece ani. Într-un fel, e *îngrijorător.* Are părul strâns în coadă de cal, ca o fetiță mică, mai e şi tricoul infantil cu panglici, mai sunt şi privirile pe care i le aruncă tatălui ei cu nişte ochi uriaşi, de bebeluş. S-a dat cu un luciu de buze scârbos, cu aromă de căpşuni. Îi simt mirosul de la distanță.

Până acum nu mi-a aruncat nici măcar o privire. Iar părinții ei n-au obligat-o. Dacă eram în locul lor, era primul lucru pe care-l făceam. O puneam să se uite la mine. O puneam să mă *vadă.*

— Izzy a avut un drum dificil, continuă domnul Lawton, ceea ce e, clar, un discurs pregătit dinainte. După cum ştiți, deocamdată o educăm acasă şi a parcurs un program riguros de consiliere.

Nu mai spune! îmi zic.

— Dar îi e greu să meargă mai departe. (Domnul Lawton apucă strâns mâna lui Izzy, care se uită la el implorator.) Nu-i aşa, iubito? Din păcate, suferă de depresie clinică.

O spune de parcă ar fi cartea-atu. Ce, vrea să aplaudăm? Să-i spunem cât de rău ne pare – *Vai, depresie, tre' să fie groaznic?*

— Şi ce dacă? replică Frank pe un ton nimicitor. La fel şi Audrey! (Se adresează direct lui Izzy.) Ştiu ce i-ai făcut surorii mele. În locul tău, şi eu aş fi deprimat!

Soții Lawton inspiră zgomotos şi domnul Lawton duce o mână la cap.

— Speram la o abordare mai *constructivă* în această întrunire, spune el. Poate ar trebui să păstrăm pentru noi insultele.

— Nu e o insultă! exclamă Frank. E adevărul! Şi credeam că Izzy îşi va cere scuze. Unde sunt scuzele?

O împunge pe Izzy cu degetul în braț, iar ea şi-l retrage,

icnind.

— Izzy a lucrat cu echipa ei, spune domnul Lawton. A scris un text pe care ar vrea să i-l citească lui Audrey. (Îşi bate binişor fiica pe umăr.) Izzy l-a conceput la unul din atelierele ei de poezie.

Poezie? *Poezie?*

Îl aud pe Frank pufnind. Soții Lawton se uită la el cu antipatie.

— Va fi greu pentru Izzy, zice cu răceală doamna Lawton.

E foarte fragilă.

— Aşa cum suntem toți, intervine domnul Lawton, făcând semn cu capul spre mine şi strâmbându-se la soția lui.

— Da, desigur, spune doamna Lawton, fără să pară convinsă. Aşadar, vă rugăm să-i ascultați textul în tăcere, fără comentarii. Apoi putem trece la etapa de discuții a întâlnirii.

Se lasă liniştea cât timp Izzy desface un ghemotoc de pagini A4. Încă nu s-a uitat la mine ca lumea. *Încă nu.*

— Hai, că poți, Izzy! îi şopteşte maică-sa. Fii curajoasă!

Taică-său o bate uşurel pe mână. Îl văd pe Frank prefăcându-se că vomită.

— „Când a venit întunericul", citeşte Izzy cu voce tremurătoare. „De Isobel Lawton. A venit peste mine întunericul. L-am urmat când nu trebuia. Am acționat când nu trebuia. Iar acum privesc în urmă şi-mi văd viața încurcată ca un nod…"

Dacă au dat bani frumoşi pe atelierul ăsta de poezie, nasol pentru ei.

Ascult cuvintele, aşteptând o reacție puternică, în stomac. Aştept ca o parte din mine să se ridice şi s-o urască sau s-o atace sau ceva. Aştept marele moment, confruntarea. Dar nu vine. N-am nicio reacție. Nu *simt* nimic.

Din clipa în care am intrat pe uşă, experiența asta a fost altfel decât am crezut. Nu sunt războinica pe care mi-

am imaginat-o. Sunt golită pe dinăuntru, vulnerabilă şi, cumva, *mai mică.* Nu câştig nicio bătălie stând aici tăcută, cu mâinile încleştate pe marginea mesei, neputând să vorbesc, ci doar nutrind gânduri iuți, nepotolite.

Dar, mai mult decât atât – nici măcar nu există o bătălie de purtat, nu-i aşa? Familia Lawton nu e interesată de mine. N-am decât să spun orice, că ei nu vor asculta. Îşi joacă mica lor scenetă, în care Izzy îşi cere iertare şi e eroina, iar eu sunt cea de doi bani. Şi eu îi las. De ce îi las?

Simt brusc un val de repulsie când privesc capul plecat al lui Izzy.

N-o să se uite la mine, nu? Nu poate. Pentru că s-ar putea să-i destram fantezia.

Bănuiesc că e şi asta o soluție. Revii la vârsta de unsprezece ani, porți coadă de cal, înveți acasă şi-ți laşi părinții să preia cârma şi să-ți spună că totul e în regulă, n-ai fost *cu adevărat* un monstru, scumpa mea. Oamenii cei răi nu te-au înțeles. Dar, dacă scrii o poezie, totul va fi bine.

Din senin, apare în mintea mea vocea lui Linus: *De ce i-ai da chiar şi bună ziua?*

Chiar, de ce? De ce *îi dau* bună ziua? Ce caut aici?

— „… dar forțele rele vin din toate părțile, afecțiune nu există, numai nenorocire…”

Izzy o ține înainte cu ceea ce pare să fi devenit un refren tragic de prost gust. Observ că mai are o pagină A4 de citit. Clar, e timpul să plec.

Îl strâng pe Frank de mână şi mă uit spre uşă. Ridică din sprâncene, eu dau din cap afirmativ, cu fermitate. Scot chiar un sunet slab, nearticulat.

— Da, acum trebuie să plecăm, spune Frank peste vorbăria lui Izzy. Mulțumim pentru apă.

— Să plecați?

Soții Lawton par ca loviți de trăsnet.

— Dar Izzy n-a terminat de citit!

— N-am discutat deloc!

— Abia am început întrevederea!

— Exact, replică voios Frank în timp ce ne ridicăm amândoi în picioare. OK, Aud?

— Nu puteți pleca înainte ca Izzy să-şi termine textul! (Doamna Lawton pare chiar enervată.) Mă scuzați, ce fel de purtare e asta?

Atunci, în sfârşit, îmi revine vocea.

— Vreți să discutăm despre *purtare?* întreb cu glas scăzut.

E ca un talisman fermecat. Toți ceilalți amuțesc. Paralizați.

În jurul nostru e o linişte ciudată – parcă întregul Starbucks s-a molipsit de energia noastră, preț de o secundă. Fața domnului Lawton pare cumva boțită. Ca şi când realitatea i-ar fi străpuns balonul de săpun alcătuit din negare, preț de o singură secundă, şi el a fost silit să vadă exact cine sunt. Eu sunt cea căreia i-au făcut toate acele lucruri.

Da, acele lucruri. Cele făcute de ele. Şi rostite. Şi scrise. Fiica ta, cu coada ei de cal. Aşa e.

Nu mă uit la Izzy. De ce să consum energia pe care ar presupune-o gestul de a-mi întoarce privirea spre ea? De ce aş consuma fie şi un dram de energie pe Izzy?

Frank şi cu mine ieşim fără să ne uităm în urmă, fără să discutăm despre cele întâmplate, fără să mai irosim o secundă din viața noastră pe grămada aia de *rahat* de doi bani.

Acum ar trebui să fiu euforică. Nu-i aşa? În fond, cred că am câştigat. Nu?

Atâta doar că acum, când totul s-a terminat, mă simt golită. Singurul comentariu al lui Frank, la întoarcere, a fost: „Ce mai ciudați!”. Pe urmă mi-a spus că se întoarce la şcoală, la clubul tehnic, iar când l-am îmbrățişat din toată inima şi am murmurat „Mulțumesc, nu ştiu cum te pot răsplăti!” în umărul lui, a zis: „OK, păi aleg eu *ambele* toppinguri la pizza vineri-seară. Bine?”.

Acum e ora şapte şi sunt singură. Mama şi tata sunt la cursul de salsa. N-au habar. Nu e foarte ciudat? Chiar *m-am întâlnit cu Izzy* şi ei nu ştiu.

I-am trimis SMS lui Linus şi i-am povestit. I-am spus că-mi pare rău pentru ieşirea mea. Că avea dreptate, n-ar fi trebuit să merg, că mi-e dor de el şi-mi doresc foarte, foarte tare să-l văd. Că vreau să revenim acolo unde eram înainte. Vreau să-mi mai dea o provocare țicnită. Vreau să uit că am mers să mă văd cu Izzy.

De fapt, cred că am avut amândoi dreptate. Eu am avut dreptate pentru că n-am suferit o recădere şi nu există cioburi de strâns. Iar Linus a avut dreptate că n-ar fi trebuit să-i dau nici bună ziua. Deci… Când îmi răspunde la SMS, îl invit la mine şi poate vom reveni la *cealaltă* conversație pe care am avut-o în parc.

***

Asta a fost acum două ore şi tot nu mi-a răspuns. Am verificat semnalul telefonului de un milion de ori şi e în regulă. Mă rog. Poate e ocupat sau ceva.

***

Numai că nici până la ora zece nu mi-a răspuns. Iar el răspunde *întotdeauna.* Întotdeauna în maximum o oră. Găseşte el o cale. Mi-a trimis SMS de la ore, de la cina cu

familia, de peste tot. Nu există să nu-mi scrie. Dar acum nu-mi scrie.

***

E unsprezece. Nu-mi scrie.

***

E miezul nopții. Niciun SMS.

***

Acum e ora unu şi nu ştiu ce să fac. Nu pot dormi. Nu pot nici măcar să stau întinsă. M-am „dus la culcare" oficial acum trei ore, dar nici nu m-am atins de cuvertură. Umblu de colo-colo în camera mea, încercând să-mi potolesc vârtejul de gânduri, dar parc-ar fi un uragan.

Am distrus totul cu Linus. N-o să-mi scrie niciodată. S-a terminat. A avut dreptate, am fost egoistă. Nu trebuia să merg la întâlnirea aia tâmpită. De ce m-am dus? De ce? Mereu fac lucruri tâmpite! Sunt aşa o ratată tâmpită, *idioată* şi acum am stricat singurul lucru bun din viața mea, el mă urăşte şi n-am ce să fac! Toată povestea s-a terminat. Şi e numai vina mea, vina mea tâmpită, *tâmpită…*

Gândurile mele se intensifică, la fel şi ritmul paşilor mei, mă trag de brațe, de pielea de pe antebrațe, încercând să… nu ştiu ce. Nu înțeleg. Arunc o privire spre oglindă şi tresar văzându-mi căutătura sălbatică. Simt nişte furnicături ciudate în tot corpul, de parcă aş fi mai vie decât ar trebui, de parcă am corpul *supraîncărcat* de forță vitală. Poate exista prea multă viață îndesată într-un corp? Pentru că asta e senzația. Şi totul e prea rapid. Inima mea, gândurile mele, tălpile mele, brațele mele cu degete care zgârie…

Poate ar trebui să iau ceva. Ideea mă izbeşte ca şi cum o persoană foarte rațională mi-ar vorbi la ureche. Da. Bineînțeles. Am ce lua. Am destule.

Cotrobăi în cutia mea plină cu trucuri magice, scăpând pe jos flacoane şi pachete, din grabă. OK, un Clonazepam. Poate două. Poate trei. Le înghit şi aştept ca totul să se calmeze. Dar mintea mea continuă să urle, descriind cercuri ca la o cursă de motociclete, şi nu mai suport. Nu mă mai suport. *Trebuie* să evadez…

Atunci, brusc, îmi vine altă idee genială. Ies la plimbare. Consum toată energia asta. Aerul proaspăt o să-mi priască foarte tare. Pe urmă vin înapoi, dorm şi, cum se zice, dimineață va fi mai bine.

FAMILIA MEA SENINĂ ŞI IUBITOARE – TRANSCRIERE DE FILM

INT. ALEEA ROSEWOOD NR. 5. ZIUA

Camera video se clatină în timp ce o stabilizează cineva pe o suprafaţă aflată la înălţime. Când acel cineva se retrage, vedem că e Frank, în camera de zi. Se uită la camera video cu ochi profund îngrijoraţi.

FRANK

Merge chestia asta? OK. Salut! Sunt Frank Turner şi ăsta e jurnalul meu video. Sora mea, Audrey, a dispărut. E un coşmar. Când ne-am trezit azi-dimineaţă, ia-o de unde nu-i. Mama şi tata sunt… (înghite în sec.) Am căutat peste tot şi am sunat la toată lumea. Mama şi tata au sunat la poliţie, în secunda aia. Poliţiştii sunt grozavi, foarte calmi. Dar…

Închide o clipă ochii.

FRANK

Tot nu cred că se întâmplă ce se întâmplă.

Tace o vreme, cu o privire absentă.

FRANK

Au dat vina pe mine. Ceea ce e…

Expiră zgomotos, cu un aer nefericit.

FRANK

În fine. Ieşim imediat să mai căutăm. Nu ştiu unde – am căutat peste tot. Pe toate aleile înguste, lăturalnice? Dar mama a zis că mai întâi ar trebui să mănânc ceva. De parcă ar avea chef cineva să mănânce!

Mai oftează o dată din adâncul sufletului.

FRANK

În fine. Le-am zis ce am făcut ieri. A trebuit. Audrey, dacă vezi imaginile astea, a trebuit.

Pauză lungă.

FRANK

Audrey, te rog, vino acasă şi vezi imaginile astea!

Se aude soneria de la intrare şi el sare ca ars.

FRANK

O clipă!

Iese în fugă. Trec câteva secunde, apoi se întoarce, cu umerii lăsaţi, însoţit de Linus.

FRANK

(spre camera video)

Nu era ea. Era Linus.

LINUS

(lui Frank)

Îmi pare rău.

Se uită spre camera video, stingherit.

LINUS
Îmi pare rău.

Mama intră în cameră cu paşi mari, trasă la faţă, cu o privire înflăcărată în care i se citeşte determinarea, agitată.

MAMA
Frank, umblăm prin lucrurile ei şi vreau să ştiu…

Îl vede pe Linus şi se opreşte brusc, cu o atitudine vădit ostilă.

MAMA
Tu! Ce cauţi aici?

Agresivitatea ei îl şochează pe Linus.

LINUS
Eu? Am vrut doar… Frank mi-a zis de Audrey şi…

MAMA
Ştii unde e?

LINUS
Nu! Bineînţeles că nu! Aş fi spus!

Purtarea mamei îl face să înghită în sec, enervat, dar continuă.

LINUS
Frank a spus că vreţi să ştiţi cui i-

a trimis SMS-uri. Ei bine, mi-a trimis ieri SMS-ul ăsta, dar mi-a apărut abia acum. Habar n-aveam că mi-a scris.

Întinde telefonul.

LINUS
Nu ştiu dacă ajută la ceva.

Mama citeşte cu atenţie mesajul şi devine şi mai agitată.

MAMA
(lui Linus)
Deci şi tu ştiai de întâlnirea asta cu familia Lawton! A fost ideea ta?

LINUS
Nu!

MAMA
Dar, pe cât se pare, îi dădeai „provocări ţicnite”!

Bate cu degetul în telefon.

MAMA
Scrie că vrea să-i mai dai o „provocare ţicnită”.

LINUS
(speriat)
Nu genul ăsta de provocare ţicnită! Doar să vorbească cu oameni la Starbucks, şi alte chestii de-astea.

Mama nu pare să-l audă.

MAMA
Treaba asta cu plecatul de acasă în toiul nopţii a fost una dintre provocările tale „ţicnite”, Linus?

LINUS
Nu! Cum puteţi să…?

I se adresează lui Frank.

LINUS
Aş face eu aşa ceva?

FRANK
Mamă, ai întrecut limita!

Mama se repede la Linus.

MAMA
Ştiu doar că era pe linia de plutire până te-a cunoscut pe tine! Iar acum a dispărut!

LINUS
Ce spuneţi e foarte nedrept!

Îi e greu să se stăpânească.

LINUS
Foarte nedrept! Trebuie să plec. Spuneţi-mi dacă pot fi de ajutor.

Când Linus pleacă, Frank se întoarce furios spre mama.

FRANK

Cum poţi să dai vina pe Linus?! Tocmai pe el! Ce casă anapoda!

Brusc, mama răbufneşte cu o durere nestăvilită.

MAMA

A dispărut, Frank! Nu înţelegi, a dispărut! Trebuie să încerc totul, trebuie să mă gândesc la toate, la orice posibilitate…

Se întrerupe când tata apare cu telefonul în mână şi cu respiraţia întretăiată.

TATA

Au găsit-o. În parc. Adormită. Era ascunsă după un… Se vede că ne-a scăpat…

Abia poate să articuleze cuvintele.

TATA

Au găsit-o.

Partea ciudată e că mi-am pierdut ochelarii de soare în noaptea aia şi nici măcar n-am observat decât când tata mi-a zis pe neaşteptate: „Audrey! Nu porți ochelarii negri!”.

Şi nu-i purtam. Aveam ochii descoperiți. După atâtea luni.

Şi a trebuit să-mi atragă atenția tata.

La momentul respectiv eram în sala de aşteptare de la poliție şi polițista cea drăguță, Sinead, a priceput pe dos şi a crezut că ne plângem, că am pierdut nişte ochelari negri acolo, în clădire. A durat ceva până i-am explicat că nu-i *vreau* înapoi.

Şi nu-i vreau. Mi-e bine aşa. Lumea pare mai luminoasă, deşi nu ştiu dacă asta e datorită pierderii ochelarilor negri sau a faptului că am reînceput să-mi iau pastilele. Deocamdată. Doamna doctor Sarah mi-a ținut ditamai predica despre cât de periculos e să întrerupi pastilele fără supraveghere, că pot apărea amețeli (bifat), bătăi de inimă foarte rapide (bifat) şi o grămadă de alte simptome şi că trebuie să promit că nu mai fac asta niciodată. Am promis.

Ce mi-a dat ea m-a cam făcut knockout, aşa că-n ultimele două zile am dormit mult, dar toți au venit în camera mea ca să mă vadă, tot timpul. Să se asigure că sunt tot acolo, presupun.

Tata mi-a vorbit de piesa nouă pe care o compune, Frank mi-a arătat un şir nesfârşit de clipuri pe YouTube cu tot felul de tehnici de mânuire a cuțitului (subiect cu care devine foarte plictisitor), iar Felix mi-a zis că l-a tuns pe prietenul lui, Ben, la grădiniță şi Ben a plâns. Se pare că e adevărat, din câte spune tata, dar Felix susține că Ben a plâns „pentru că era *bucuros”.*

Mama a venit cel mai des să mă vadă. A stat pe patul meu toată după-amiaza şi ne-am uitat la *Fiicele doctorului March,* filmul perfect la care să te uiți cu mama ta când eşti în pat şi te simți un pic ciudat. (Cel vechi, cu

Elizabeth Taylor, în caz că te întrebi.)

În timp ce ne uitam la film, am împodobit nişte poşete din fetru pe care le-am făcut ieri. E noua chestie a mamei: cumpără mici proiecte artizanale şi le executăm împreună. Nici ea, nici eu nu suntem prea pricepute, dar… înțelegi. E plăcut. E relaxant. Nu e *despre* nimic. Iar mama stă pur şi simplu pe patul meu, ca să fie cu mine, fără să se uite neliniştită prin cameră, fără să încerce să găsească indicii referitoare la ce gândesc. Nu cred că mai are nevoie de indicii. Ştie. Sau cel puțin ştie îndeajuns.

În timp ce încercam să lipesc o aplicație în formă de stea pe partea din față a poşetei mele, i-am spus:

— Mamă, de ce nu te întorci la serviciu?

Mama a cam înlemnit. A făcut cu grijă o fundă dintr-o panglică şi a fixat-o cu o capsă înainte să ridice ochii şi să spună:

— La serviciu?

— Da, la serviciu. N-ai mai fost de o veşnicie. De când… (Las propoziția în suspensie.)

— Păi a fost greu, a zis mama râzând scurt.

— Ştiu. Dar eşti grozavă în ce faci. Câştigi premii, porți sacouri minunate…

Mama a lăsat capul pe spate şi a râs iar.

— Iubito, nu mergi la serviciu doar ca să porți sacouri minunate. (Se gândeşte puțin.) Mă rog, în cea mai mare parte din timp, nu.

— Stai acasă din cauza mea, nu-i aşa? am stăruit.

— Scumpa mea… (Mama a oftat.) Îmi place să fiu aici, cu tine. N-aş vrea să fiu nicăieri altundeva.

— Ştiu.

A urmat un răstimp de tăcere şi ne-am uitat cum Jo respinge cererea în căsătorie a lui Laurie, pe care îmi doresc s-o accepte de fiecare dată când văd filmul.

— Totuşi, cred că ar trebui să te întorci la serviciu, i-am spus. Când eşti la serviciu, străluceşti toată.

— *Strălucesc?* repetă mama, puțin surprinsă.

— Străluceşti. Eşti ca o supermamă.

Mama a părut incredibil de mişcată. A clipit de câteva ori, a băgat altă panglică prin fundă şi apoi a spus:

— Nu-i chiar aşa de simplu, Audrey. Aş putea fi nevoită să călătoresc, programul e lung, tu mergi la o şcoală nouă…

— O să facem în aşa fel încât lucrurile să meargă bine, am spus cu toată vigoarea de care am fost în stare. Mamă, n-are niciun rost să mă fac bine, dacă lucrurile nu se îmbunătăţesc pentru noi toţi. A fost o perioadă rea pentru noi *toţi,* nu?

Mă gândisem la asta toată dimineaţa. Că mi-ar fi uşor să mă fac bine şi să ies pe uşă ţopăind voioasă, lăsându-i în urmă pe mama, tata, Frank şi Felix. Dar n-ar trebui să fie aşa. Cele întâmplate ne-au afectat pe toţi. Ar trebui să ieşim pe uşă ţopăind voioşi, *împreună.*

Mă rog, poate că Frank ar putea să iasă umblând adus de spate.

Ne-am mai uitat o vreme la film, în tăcere, apoi mama a întrebat, parcă în continuarea aceleiaşi conversaţii:

— Doamna doctor Sarah mi-a zis de ce ai renunţat la pastile. Ai vrut să ai un grafic drept?

Mi s-a cam strâns inima. *Zău* că nu voiam să ajungem la subiectul pastilelor. Dar ar fi trebuit să ştiu că va veni vorba de el.

— Am vrut să-mi revin, mormăi simţind că mi-e foarte cald. Înţelegi… Să-mi revin de-a binelea, sută la sută. Fără pastile, fără nimic.

— Dar *ţi-ai* revenit! (Mama mi-a cuprins faţa între palme, cum obişnuia când eram mică.) Scumpa mea, îţi revii mult, săptămână de săptămână! Eşti altă fată. Ţi-ai revenit nouăzeci la sută. Nouăzeci şi cinci la sută. Precis vezi asta!

— Dar sunt sătulă de afurisitul ăsta de grafic în zigzag! i-am spus, frustrată. Ştii, doi paşi în sus, unul în jos. E aşa de *dureros!* Aşa de *încet!* Parc-ar fi un joc nesfârşit de Şerpi şi scări.

Mama s-a uitat la mine cu aerul că-i vine să râdă sau

poate să plângă şi a zis:

— Dar, Audrey, aşa e viaţa! Toţi suntem pe un grafic în zigzag. Eu, una, ştiu că sunt. Puţin în sus, puţin în jos. Aşa-i viaţa.

Pe urmă Jo l-a cunoscut pe profesorul Bhaer, aşa că a trebuit să urmărim partea aia.

Pe urmă a murit Beth. Presupun că şi surorile March erau pe un grafic în zigzag.

În seara aceea cobor la parter ca să-mi fac o ciocolată caldă şi-l aud pe tata spunând: „Anne, i-am comandat lui Frank un laptop nou. Aşa. Am zis-o. Am făcut-o şi pe-asta”.

Măi să fie!

Fac câțiva paşi înainte, furişându-mă, mă uit prin uşa deschisă şi văd că mama e gata să-şi scape cana din mână.

— Un *laptop* nou?

— La mâna a doua. Preț excelent. M-am dus la Paul Taylor, are nişte oferte bune… (Tata se întrerupe când vede expresia mamei.) OK, Anne. Ştiu ce am decis împreună. *Ştiu.* Dar nu mai fac față la tensiunea din casa asta. Iar Frank are dreptate, are nevoie de internet pentru temele de la şcoală şi se pricepe să-mi spargă contul de e-mail, după cum ştim acum…

— Nu pot să cred că ai făcut-o, pur şi simplu.

Mama clatină din cap, dar nu țipă chiar aşa cum mă aşteptam. De fapt, pare aproape calmă.

E straniu. Nu sunt sigură că-mi place de mama calmă. Mai bine să fie furioasă şi volubilă.

— E *chiar* aşa de rău pentru Frank să se joace pe computer din când în când? se aventurează tata să întrebe.

— O, Chris, nu ştiu. (Mama îşi freacă fața cu palmele.) Nu mai ştiu. Nimic.

— Păi nici eu. (O trage spre el, ca s-o îmbrățişeze.) Oricum, i-am luat laptop.

— Bine.

Mama se lasă la pieptul tatei şi văd cât de obosită e. Frank spunea că n-a văzut-o pe mama niciodată aşa cum era cât am fost eu dispărută. Zicea că era cenuşie. Şi ochii ei îşi pierduseră lumina, de parcă le-ar fi murit bateria.

N-o să pot accepta niciodată că le-am făcut aşa ceva. Dar nici nu rumeg subiectul. Am discutat despre asta cu

doamna doctor Sarah şi am căzut de acord că-i pot recompensa cel mai bine rămânând sănătoasă. Continuând să-mi iau pastilele. Nutrind gânduri sănătoase.

— Mai ții minte Crăciunul ăla când s-au îmbolnăvit? întreabă mama după scurt timp. Când ea avea doi ani şi el, trei? Ții minte? Şi-au murdărit ciorapii de Crăciun cu caca, era *peste tot* şi am zis „Trebuie să fie mai uşor mai încolo”?

— Țin minte.

— În timp ce spălam totul, ne repetam „Când mai cresc, o să fie mai uşor”. Ții minte?

— Da, spune tata privind-o cu afecțiune.

— Păi aş vrea caca înapoi! (Mama începe să râdă, un pic isteric.) Acum aş da orice pentru puțină caca.

— Eu visez la caca! spune tata cu fermitate.

Mama râde şi mai tare, până ajunge să-şi şteargă ochii de lacrimi. Iar eu mă retrag fără să scot un sunet. O să-mi fac ciocolata caldă mai târziu.

Aşa că singura piesă din puzzle rămasă e Linus. Dar e o piesă mare.

Frank tocmai mi-a arătat imaginile în care mama se ia de Linus, în camera de zi, şi m-am uitat stupefiată. În primul rând, nu-mi venea să cred că mama îl poate învinui de ceva pe Linus. În al doilea rând, nu-mi venea să cred că abia primise mesajul meu. În al treilea rând, n-am putut să cred că venise să mă vadă.

Deci nu renunțase la mine. Nu mă ura. Nu distrusesem totul. Mă înşelasem cam în toate privințele. Am privit imaginile a doua oară, simțindu-mă ruşinată şi mi-am dat seama că mama se simțea şi mai prost.

— Vocea mea *nu* sună aşa! tot repeta ea îngrozită. *N-am* spus asta. Nu-i aşa?

— Ba chiar aşa sună vocea ta, i-a zis Frank. De fapt, chiar mai rău. Camera video te-a avantajat.

Punea sare pe rană. În realitate, vocea ei nu sună *chiar* aşa de strident.

— Deci trebuie să-i cer scuze lui Linus, oftează ea.

— Şi eu, spun repede.

— Şi eu, zice Frank mohorât.

— *Poftim?*

Şi eu, şi mama ne răsucim ca să-l privim.

— Ne-am certat. De la *LOC.* Vorbea despre campionat şi pe mine m-a apucat… invidia, cred.

Frank arată ca un şcolar crescut din cale-afară de mare. Are cerneală pe mâini şi-şi priveşte fix genunchii, amărât. Încă nu ştie de laptop. Mi-ar plăcea foarte tare să-i şoptesc la ureche, ca să-l înveselesc, dar am făcut destule pe ascuns de părinți. Deocamdată.

— Aşa deci. (Mama a revenit energică.) Toți trebuie să-i cerem scuze lui Linus.

— Asta e minunat, mamă, spun pe un ton inexpresiv. Dar e prea târziu. Părinții lui Linus emigrează. În clipa asta, el e la aeroport. Am pierdut ocazia.

— Ge?! exclamă mama, ridicând ochii ca opărită.

— Am putea ajunge la aeroport! intervine tata uitându-se la ceas, alert. Care aeroport? Anne, luăm maşina ta!

— Care zbor? întreabă mama. Audrey, care zbor?

Ce *fel* de părinți am?! S-au uitat la prea multe filme cu Richard Curtis, ăsta-i necazul cu ei. S-au prostit.

— Nu-i la niciun afurisit de *aeroport!* protestez eu. Am spus-o în *glumă!* Nu credeți că ați şti dac-ar emigra Linus?

— O! (Mama se potoleşte, părând extrem de jenată.) OK. M-a luat valul o clipă, atâta tot. Atunci ce facem?

— Îl invităm la Starbucks, spun după o clipă de gândire. Asta trebuie să se întâmple la Starbucks. Frank, trimite-i tu SMS.

***

De fapt, e chiar amuzant. Când Linus soseşte la Starbucks, noi stăm la o masă mare, toată familia, şi-l aşteptăm. Pare complet descurajat şi preț de o secundă îmi spun că o să fugă, dar, ştii, Linus nu-i genul de om care o rupe la fugă. După vreo cinci secunde în care şovăie înaintează cu hotărâre şi se uită la noi toți, pe rând, în special la mama. Şi la mine, la urmă. Îi trebuie vreo treizeci de secunde ca să-şi dea seama.

— Ochelarii tăi!

— Ştiu! spun, zâmbind radios fără să mă pot abține.

— Când…?

— Nu ştiu. Mi-au căzut. Şi… iată-mă.

— Linus, intervine mama, dorim cu toții să-ți cerem scuze. Frank?

— Iartă-mă că am fost țâfnos, prietene! spune Frank făcându-se roşu.

— O! face Linus, părând jenat. Ăă… nu-i nimic.

Băieții îşi ciocnesc pumnii, apoi Frank se întoarce spre mama.

— Mamă, e rândul tău.

— Bine. (Mama îşi drege glasul.) Linus, îmi pare foarte

rău că mi-am descărcat pe tine îngrijorarea şi temerile. M-am înşelat foarte tare. Ştiu cât de mult bine i-ai făcut lui Audrey şi nu pot decât să-ți cer scuze.

— Da. Ăă… (Linus pare şi mai jenat.) Ştiți, nu e nevoie să faceți asta, spune el privind toată familia. Ştiu că erați stresați.

— Dar vrem s-o facem. (Dintr-odată, vocea mamei tremură puțin.) Linus, toți ținem foarte mult la tine. Şi eu *nu* trebuia să strig la tine. Treceam prin nişte momente urâte şi-mi pare cu adevărat rău.

— Îmi pare rău! se bagă şi Felix, care până acum a ronțăit de zor biscuiți. Trebuie să-i cerem scuze lui Linus! Scuze, Linus! (Zâmbeşte radios.) Scuze, Linus!

— Felix, tu chiar n-ai de ce, spune Linus.

Îl văd pe Felix uitându-se la Linus, cu capul lui ca floarea de păpădie înclinat într-o parte, ca şi cum ar încerca să înțeleagă ce facem toți acolo.

— Mami te-a tuns? întreabă el, de parcă ar fi elucidat misterul. Ai plâns? Ben a plâns pentru că era *bucuros.*

— Ăă, nu, Felix, pe mine nu m-a tuns nimeni, spune Linus confuz.

— Ben a plâns pentru că era *bucuros,* r*e*petă Felix.

— Eu am spus ce aveam de spus, zice mama. Chris? E rândul tău.

Se întoarce spre tata, care pare puțin surprins. Nu cred că şi-a dat seama că era vorba să ne cerem cu toții scuze.

— Ăă, aşa e! Cum spune ea. (Face semn spre mama.) Pune-mă şi pe mine la socoteală. Înțeles?

— Înțeles, răspunde Linus zâmbind puțin.

— Şi, Linus, am vrea să-ți facem un mic cadou, ca să ne revanşăm, spune mama. Un mic dar. Poate un bilet la teatru sau… la un parc tematic? Alege tu.

— Pot să aleg orice? întreabă Linus uitându-se de la mama la tata cu un aer secretos. Orice vreau?

— Ei, în limite rezonabile! Nu ceva *prea* costisitor…

— La ce mă gândesc eu n-ar fi costisitor.

— Sună grozav! zice tata imediat, făcând-o pe mama să

se încrunte la el.

— Vreau să joc cu Frank în partida *LOC* de calificare, spune Linus. Asta îmi doresc mai mult decât orice.

— O! (Mama se uită la el, pusă în încurcătură.) Serios?

— Eşti deja într-o echipă, spune Frank pe un ton răguşit.

Îmi dau seama că e superînduioşat, pentru că nici măcar nu se uită la Linus.

— Vreau să joc în echipa ta. Ceilalți au o rezervă. N-au nevoie de mine.

— Dar n-avem echipă! spune brusc Frank, cu o mare nefericire în glas. Eu n-am computer, n-avem echipă…

— Încă nu! intervine tata, nemaiputând să se abțină. Încă nu. (Îi zâmbeşte lui Frank ca nebunul.) Încă nu.

— Poftim? face Frank, uitându-se la el fără să priceapă.

— *Încă* n-ai computer. (Tata face cu ochiul, teatral.) Fii pe față când vine o cutie mare, maro, atâta-ți spun. Dar nu-mi mai sparge contul de e-mail!

— Ce?! (Frank e năucit de speranță.) Serios?!

— *Dacă* respecți regulile noastre şi nu protestezi când îți spunem să laşi jucatul, intervine mama. Dacă apare vreo problemă, zboară pe fereastră. (Rânjeşte cu satisfacție.) Ştii că o voi face. Ştii că vreau.

— Orice! (Frank e aproape mut de uimire.) Fac orice!

— Aşa că poți să participi la jocul vostru, spune tata, care pare aproape la fel de înflăcărat ca Frank. Am citit un articol despre el în revista *Sunday Times. LOC* ăsta e o afacere mare, nu?

— Da! exclamă Frank, ca pentru a spune *în sfârşit!* În Coreea e sport oficial cu spectatori! Iar în State există burse *LOC* studii. Burse adevărate.

— Ar trebui să citeşti articolul, Anne, spune tata. Cât e premiul, şase milioane de dolari? (Îi zâmbeşte larg lui Frank.) Ia zi, îl câştigați?

— N-avem echipă, se dezumflă brusc Frank. N-avem cum să formăm o echipă. Mai e o săptămână!

— Ar putea să joace Ollie, propune Linus. Nu joacă slab, pentru doisprezece ani.

— Aş putea să joc şi eu, mă ofer impulsiv. Ştiți, dacă vreți voi.

— Tu? mă ia în derâdere Frank. Tu joci ca naiba!

— Păi pot exersa, nu?

— Exact! spune mama. Poate să exerseze. Deci pe asta am lămurit-o. (Se uită la ceas, apoi la Linus şi la mine.) Acum vă lăsăm pe voi doi singuri, ca Audrey să… Mă rog, ca voi să… (Se opreşte.) În fine. Nu vreți să stăm pe capul vostru, că v-ați jena!

OK, chestia e că nimeni nu s-a jenat până n-a spus ea cuvântul *jena.* Aşa, Linus şi cu mine aşteptăm într-o tăcere stingherită cât ei se ridică, Felix îşi scapă biscuitele pe jos şi vrea altul, tata începe să-şi caute BlackBerry-ul, mama îi spune că nu-l avea la el şi, sincer, îi iubesc de nu mai pot, dar ar putea oare ai mei să fie *mai* enervanți de atât?

Aştept până când pleacă de-a binelea şi uşa de sticlă s-a închis în urma lor. Apoi mă întorc cum trebuie spre Linus şi mă uit la el, spunându-i încet:

— Fă cunoştință cu ochii mei! Ce părere ai?

— Îmi plac. (Zâmbeşte.) Îi iubesc.

Ne privim şi ne tot privim. Simt între noi ceva nou, ceva mai intim chiar decât tot ce am făcut până acum. Ochi în ochi. E cea mai puternică legătură din lume.

— Linus, îmi pare rău! spun în cele din urmă, smulgându-mi privirea de la el. Ar fi trebuit să te ascult… ai avut dreptate…

— Încetează! exclamă el lăsându-şi mâna pe a mea. Ai vorbit despre asta. Am vorbit şi eu. Ajunge.

Are dreptate. Ne-am trimis unul celuilalt vreo cinci miliarde de SMS-uri de când m-am întors. (Numai că mama nu trebuie să ştie câte, pentru că eu „mă odihneam”.)

— Atunci… suntem OK?

— Păi depinde, spune Linus.

Deşi nu vreau, simt o tresărire de frică.

— Depinde de ce?

Linus se uită la mine gânditor câteva clipe.

— Depinde dacă o poți întreba pe blonda aia, la trei mese de noi, cum se ajunge la circ.

Încep să râd cum n-am mai râs de o veşnicie.

— La *circ?!*

— Ai aflat că a sosit circul în oraş. Arzi de nerăbdare să-l vezi. Mai ales elefanții.

— Bine, o întreb. (Mă ridic şi fac o reverență în glumă.) Uite, fără ochelari! Doar ochii!

— Ştiu. (Se ridică, zâmbind.) Ți-am spus că-i iubesc.

— Îi iubeşti? mă alint.

— Pe tine.

Simt că mi se pune un nod în gât. Ochii lui sunt ațintiți asupra mea şi nu poate exista îndoială în privința a ceea ce vrea să spună.

— Şi eu, reuşesc să articulez. Pe tine.

Ne afundăm unul în privirea celuilalt. Suntem ca doi oameni morți de foame, care se îndoapă cu tort cu frişcă. Dar mi-a oferit o provocare şi n-am de gând să dau înapoi ca o laşă, nici gând! Aşa că mă smucesc şi merg să sâcâi o blondă necunoscută în legătură cu circul. Cât vorbesc cu ea nu mă uit înapoi nici măcar o dată. Dar simt ochii lui asupra mea, tot timpul. Ca razele de soare.

Mama ne-a imprimat tricouri. Chiar ne-a imprimat tricouri de echipă. Ne numim Strategii, nume care a fost scos din pălărie când n-am putut cădea de acord asupra altuia.

Nu ți-ar veni să crezi cum arată camera de joacă. Parc-ar fi Cartierul general al jucătorilor pe computer. Ollie şi Linus şi-au adus ieri lucrurile, aşa că acum există două desktopuri (al tatei, pe care mi-l împrumută pentru partidă, şi al lui Ollie) şi două laptopuri, fiecare cu un scaun, căşti cu microfon şi o sticlă cu apă, ca să nu ne deshidratăm. Şi – cumpărată în ultimul moment de mama – o cutie cu gogoşi Krispy Kreme.

Am putea să jucăm online, fiecare de la casa lui. Aşa ar fi normal. Dar mama: „Bun, dacă e sport de echipă, *jucați-l* ca pe un sport de echipă!". Şi, fiindcă e sâmbătă dimineața, merge de minune.

Mama a devenit brusc interesată de *LOC* pentru prima oară în viață. Am petrecut toată săptămâna trecută explicându-i personajele, nivelurile şi povestea jocului şi răspunzând la întrebările ei stupide, ca: „Dar de ce trebuie să fie toți aşa de *lacomi* şi de *violenți?".* Până la urmă, Frank s-a răstit: „E *Tărâmul cuceritorilor,* mamă, nu *Tărâmul voluntarilor la servicii comunitare!",* la care ea s-a arătat un pic ruşinată.

Eu am investit câteva ore online şi mi-am îmbunătățit un pic jocul. Nu sunt Frank, dar nici n-o să-i dezamăgesc. Sper. De fapt, cred că sunt puțin mai bună decât Ollie, care m-a întrebat la prima noastră întâlnire de exersare dacă sunt cu Linus şi, când am zis că da, a părut dezumflat vreo treizeci de secunde, după care a spus bărbăteşte: „Atunci să fim doar buni prieteni şi coechipieri!". E un simpatic Ollie.

— Am adus Coca-Cola pentru echipă! anunță tata apărând la uşa camerei de joacă.

— Chris! se încruntă mama. Le-am luat apă!

— O Cola nu le face rău.

— Dumnezeule, priveşte în jur! exclamă mama uitându-se prin cameră, parcă pentru prima dată. Priveşte camera asta! Cola? Gogoşi? Computere?

Parc-ar fi triumviratul lucrurilor pe care le disprețuieşte şi de care se teme. Îmi pare chiar rău pentru ea. Se întoarce spre tata:

— Suntem părinți răi? Serios, suntem părinți răi?

— Poate, spune el ridicând din umeri. Probabil. Şi ce-i cu asta?

— Suntem, Audrey? se întoarce mama spre mine.

— Când da, când nu, răspund cu o mină impasibilă.

— Suntem mai puțin răi decât *ăştia,* intervine tata cuprins brusc de inspirație.

Îi dă un exemplar din *Daily Mail,* pe care probabil că l-a cumpărat când a ieşit.

— Citeşte!

Mama înşfacă ziarul şi privirea ei avidă cade pe un titlu.

— *Suntem siliți să purtăm haine identice în fiecare zi,* citeşte ea. *O mamă îşi forțează cei şase copii să poarte haine la fel.* Dumnezeule! (Ridică ochii, complet înveselită.) Noi *chiar* nu suntem atât de răi! Ascultați: *Copiii sunt tachinați la şcoală, dar Christy Gorringe, treizeci şi doi de ani, nu regretă nimic, „Îmi place să-mi văd copiii îmbrăcați la fel", spune ea. „Cumpăr materialele angro".* (Mama clatină din cap, nevenindu-i să creadă.) I-ați văzut?

Întoarce ziarul spre noi, ca să vedem un şir de şase copii nefericiți, toți cu cămăşi identice, cu buline.

— Asta m-a făcut fericită pe ziua de azi! (Mama o drege imediat.) Adică săracii copii!

— Săracii copii, aprobă tata.

— Dar măcar noi nu suntem chiar aşa de răi, stăruie mama lovind ziarul cu mâna. Măcar eu nu-mi pun copiii să poarte haine respingătoare, la fel. Ar putea fi mai rău!

Nu ştiu ce s-ar face mama în viață fără *Daily Mail.*

FAMILIA MEA SENINĂ ŞI IUBITOARE – TRANSCRIERE DE FILM

INT. ALEEA ROSEWOOD NR. 5. ZIUA

Camera video (ţinută de tata) arată camera de joacă plină de cutii goale de Cola şi sticle goale de apă.

Văzuţi din spate, Frank, Ollie, Linus şi Audrey joacă *LOC* concentraţi. Mama se uită de la un ecran la altul, peste umerii lor, încercând să urmărească jocul, dar fără succes.

FRANK

Pe el! Iisuse!

Dă clickuri ca nebunul şi grafica explodează pe ecranul lui.

MAMA

(alertă)

Ce-a fost asta? Care eşti tu?

LINUS

Iniţiază! Iniţiază!

AUDREY

Rămâi în copaci! Nuuuu! Ollie, zevzecule!

Ollie dă clickuri disperat, roşu la faţă.

OLLIE

Scuze!

Capul mamei se întoarce când spre un ecran,

când spre altul.

MAMA
Ai murit? Ce se întâmplă când mori? Cum poţi ţine pasul?

FRANK
Pune tunul cu flăcări pe futălău! Mori! Mori!

MAMA
(şocată)
Frank!

Prin legătura audio pe Skype se aude un şir de înjurături pe ruseşte.

FRANK
Na calenîi, cika!

MAMA
Asta ce înseamnă? E ceva din joc?

LINUS
E în rusă. Nu vreţi să ştiţi ce înseamnă.

MAMA
Deci tipul ăla e rusul? Sau tu eşti ăsta, Frank?

Arată spre ecran.

MAMA
După mine, toţi arată la fel! Chris, ţie ţi se par toţi la fel?

Camera video (ţinută de tata) focalizează pe un ecran.

TATA (DIN OFF)
Sigur că nu sunt la fel! Mori! Mori!

N-am câştigat. Nu numai că n-am câştigat, am fost zdrobiți.

Cred că mama a fost sincer şocată. Cred că ne vedea în sinea ei confirmați pentru finala din Toronto şi cu premiul de şase milioane de dolari în buzunar, iar pe ea se vedea dându-se mare în fața tuturor celorlalți părinți.

— Şi cum de v-au bătut? a întrebat ea uluită când am reuşit, în fine, s-o facem să înțeleagă rezultatul.

— Au jucat mai bine, a răspuns Frank deprimat. Au fost foarte buni.

— Şi voi ați fost foarte buni, spune mama imediat. Ați omorât o grămadă de oameni. Ai o tehnică excelentă, Frank. Nu-i aşa, Chris? Foarte bună tehnică!

N-ai cum să n-o iubeşti pe mama. Se poartă acum de parcă singurul lucru pe care-l apreciază în viață e *LOC*.

— Vrea cineva ultima Krispy Kreme? întreabă ea.

Clătinăm toți din cap. Atmosfera din cameră e cam tristă, cu computerele tăcute, cutiile de Cola şi aerul de înfrângere şi cred că mama îşi dă seama.

— Ei, în fine! spune ea cu vioiciune. Ieşim în echipă să luăm prânzul şi să sărbătorim participarea. Pizza Express, toată lumea?

— Super! (Frank îşi scoate căştile şi-şi opreşte laptopul.) După aceea s-ar putea să intru la Fox and Hounds, spune el degajat. Ade zicea că aş putea să ajut la bucătărie sau aşa ceva, în weekend. Trebuie să vorbesc cu bucătarul-şef. Îl sun pe Ade acum, să clarificăm.

— O! exclamă mama, puțin buimacă. Păi… Bine, Frank. Bună idee!

Când el iese din cameră cu pas sprinten, ea se întoarce spre tata, cu gura căscată.

— Am auzit bine? Frank *îşi ia serviciu?*

Dar tata n-aude. Şi-a pus nişte căşti pe urechi şi a intrat în altă partidă de *LOC,* cu Ollie.

— Tată, ştii să joci? întreb surprinsă.

— A, am prins câte ceva, spune el dând clickuri ca

nebunul. Cât de cât.

— Dar cu cine jucați?

— Cu doi prieteni de la şcoală, răspunde Ollie, la fel de absorbit. Erau online, aşa că… Pe el!

— Asta fac! spune tata cu respirația întretăiată. O, rahat! Scuze!

Mama se holbează la tata, stupefiată.

— Chris, ce faci? (Îl împunge cu degetul în umăr.) Chris! Cu tine vorbesc! Ai auzit ce-am spus despre Frank?

— Da. (Tata îşi scoate căştile o clipă.) Da, am auzit. Pedepseşte-l să stea în casă.

Nu pot să nu chicotesc şi chiar şi mama zâmbeşte puțin.

— Treci înapoi la jocul tău, copil mare! îi spune tatei. Dar ieşim în jumătate de oră, bine? *Jumătate de oră.* Şi nu-mi pasă dacă trebuie să întrerupi partida.

— OK, zice tata, vorbind exact ca Frank. Grozav! Da. Abia aştept!

Dă clickuri febril, apoi loveşte cu pumnul în aer când pe ecran explodează culorile.

— Mori, ticălosule! Mori!

FAMILIA MEA SENINĂ ŞI IUBITOARE – TRANSCRIERE DE FILM

INT. ALEEA ROSEWOOD NR. 5. ZIUA

Camera video se clatină când cineva o stabilizează pe o suprafaţă aflată la înălţime. Când acel cineva se retrage, vedem că e AUDREY, în camera ei. Şovăie, apoi priveşte spre camera video.

AUDREY

Deci asta sunt eu. Audrey. Încă nu m-ai cunoscut. Probabil că nu sunt cum te aşteptai. Părul meu e probabil mai închis la culoare sau mai deschis sau cumva… În fine. Bună! Îmi pare bine să te cunosc.

Îşi ia un scaun şi priveşte spre camera video o vreme, ca şi cum şi-ar pune în ordine gândurile.

AUDREY

M-am gândit mult la toate. Şi cred că mama a avut dreptate cu chestia cu graficele în zigzag. Toţi suntem pe un astfel de grafic. Chiar şi Frank. Chiar şi mama. Chiar şi Felix. Cred că mi-am dat seama de un lucru: viaţa înseamnă să te caţeri, să aluneci şi să te ridici iar. Şi nu contează dacă aluneci. Cu condiţia să te îndrepţi mai mult sau mai puţin în sus. Doar atât poţi spera. Mai mult sau mai puţin în sus.

Urmează altă tăcere. Apoi ea ridică ochii, cu un zâmbet senin.

AUDREY
În fine. Nu mai pot sta. Am o întâlnire importantă cu…

Se apleacă şi dă la iveală o casetă mare, plată, cromată.

AUDREY
Asta! Mi-a cumpărat-o mama. Farduri de ochi. Uite!

Deschide paleta şi începe s-o etaleze cu mândrie.

AUDREY
Asta e mascara, ăsta e… fond de ten sau ceva…

Se strâmbă, examinând tubul.

AUDREY
Habar n-am ce să fac cu el. Dar îmi arată mama. E doar un prânz la Pizza Express, dar vine şi Linus, aşa că e un fel de întâlnire, nu?

Altă pauză.

AUDREY
Cred că mama e foarte mulţumită că mi-am recăpătat ochii. Spunea că au fost primul lucru la care s-a uitat când m-am născut! La ochii mei. Ei mă

reprezintă. Sunt identitatea mea.

Audrey se joacă timp de câteva secunde cu capacul paletei, apoi îl închide şi se adresează camerei video.

AUDREY
În fine. A fost distractiv să fac filmul ăsta. Nu întotdeauna, dar în cea mai mare parte. Înţelegi. Aşa că… Mulţumesc că te-ai uitat, indiferent cine eşti.

O pauză, apoi zâmbeşte cu cel mai năucitor, cel mai radios zâmbet.

AUDREY
Deci cred că asta-i tot. Acum opresc camera video.

Când Audrey se apropie ca să oprească într-adevăr camera video, ochii ei albaştri devin uriaşi, umplând ecranul. Audrey clipeşte de câteva ori, apoi face cu ochiul camerei.

AUDREY
Ne mai vedem!

„Dialoguri scânteietoare, personaje
construite convingător, relații între
părinți și copii cum n-ai mai întâlnit...
Lui Sophie Kinsella i-a reușit
o poveste fascinantă."
School Library Journal

„În căutarea lui Audrey e simpatic și se
citește ușor, dar vorbește și despre lucruri
mai profunde, precum maturizarea
și responsabilitatea."
The Guardian

„Un roman plin de sensibilitate și umor.
Talentul lui S. Kinsella în maxima
lui strălucire."
Publishers Weekly

„O carte despre cât e de complicată
mintea la vremea adolescenței.
Sophie Kinsella știe."
Booklist

Pe copertă: © Will Staehle 2015

JUNIOR

Audrey poartă tot timpul ochelari cu lentile negre. Nu-i scoate nici măcar în casă. Nu iese niciodată în oraș, rar când schimbă două vorbe cu cineva pe care nu-l cunoaște și i se pare aproape imposibil să se uite în ochii oamenilor. Așa e Audrey. Dar toate astea până într-o zi – când apare Linus, prietenul fratelui ei. Audrey descoperă că poate să vorbească cu Linus despre spaimele care nu-i dau pace. Linus o face să râdă și cu el nu se mai simte judecată nemilos de toată lumea. Încet-încet, Audrey se îndreaptă spre vindecare și se îndrăgostește. Dar poți să te gândești la viitor dacă n-ai rezolvat ce e tulbure și rău în trecut? Poate să te iubească cineva dacă te-a văzut, cum a văzut-o Linus pe Audrey, în clipele cele mai încercate din viața ta?

www.polirom.ro
ISBN 978-973-46-6426-9
9 789734 664269
Carte publicată și în ediție digitală

{1} *Teoria Big Bangului,* serial de comedie american.

{2} Tărâmul cuceritorilor.

{3} Literal, „modez deci exist”. A moda are sensul de a modifica structura software sau hardware a unui calculator pentru a-l îmbunătăți.

{4} Revistă de modă şi frumusețe.

{5} Emisiune TV britanică la care telespectatorii pot contribui cu clipuri amuzante filmate de ei.

{6} Film 3D cu animație computerizată, produs în 2013 de Studiourile Disney.

{7} Film de groază american, apărut în 1974.

{8} Serial melodramatic produs de BBC începând cu anul 1985.

{9} Aluzie la Watergate, un bine-cunoscut scandal politic ce a avut loc în Statele Unite în anii 1970 (n. red.).

{10} Serial de comedie american.

{11} Revistă de divertisment despre celebrități.

{12} *Downton Abbey,* serial TV britanic, cronica unei familii de aristocrați de la începutul secolului XX.

{13} Serial TV polițist american.

{14} Metamfetamină, denumită popular „meth” sau „speed” – drog psihostimulent care provoacă stări de euforie şi excitație (n. red.).

{15} *A Few Good Men,* film american apărut în 1992, regizat de Rob Reiner, cu Jack Nicholson şi Tom Cruise în rolurile principale (n. red.).

{16} Emisiune TV despre oameni care-şi construiesc casa mult visată.

{17} Praf pentru răceală şi gripă care se prepară cu apă fierbinte.

{18} Atestatul general de învățământ secundar, examinare publică pe care o susțin elevii de 16 ani în Marea Britanic